

SIR RAMA VARMA MALAYALAM READERS.

Reader VII.

Mus
32

Published under the auspices of
The Malayalam Improvement Committee
by the Cochin Publishing house

MIL
40/213
20/10/50
G.P. S. S.

All Rights Reserved.

RAMA VARMA MALAYALAM READERS:

READER VII.

ചീനരാജ്യത്തിലുള്ള വലിയ മതിൽ.

ചീനത്തിലുള്ള വലിയ മതിൽ, ലോകത്തിൽ ഊജിപ്പി ലെ പിറമിഡ് കഴിഞ്ഞാൽ രണ്ടാമതായി നില്ക്കുന്ന ഒരു അത്ഭുതമാണ്. കിഴക്കേ കടൽമുതൽ 'ചാൻസി' എന്ന സംസ്ഥാനത്തിന്റെ അതിരവരെ സൗ നാഴിക ദൂരം അതു കല്ലുകൊണ്ടും ഇഷ്ടികകൊണ്ടും പണിചെയ്ത ഇടയ്ക്കിടെ അതിന്റെ രക്ഷയ്ക്ക് ഉടകത്തക്ക മാതിരിയിൽ അടുത്തടുത്തുള്ള ചതുരഗോപുരങ്ങളോടും അതിനു പുറമെ ചുറ്റും പ്രധാന ദ്വാരങ്ങളിലും അത്യുന്നതവും വിശേഷമായി പണിചെയ്തതും ആയ കോട്ടകളോടും കൂടിയതാകുന്നു. ഈ ഭാഗത്തു പലയിടങ്ങളിലും മതിൽ ഇരട്ടിയും മൂന്നിരട്ടിയും ആകുന്നു. എന്നാൽ, പടിഞ്ഞാറെ അറ്റത്തേയ്ക്ക് അതു വെറും മൺമാടമാത്രമാണ്. പിന്നെ അനേകം ഭിക്ഷകളിൽ ആ മതിൽ ഏറ്റവും ഉയരമേറിയ പാറക്കൂട്ടത്തിന്മുകളിൽ കൂടിയും പണിചെയ്തിരിക്കുന്നു. ഇത്രയും ഉയർന്ന സ്ഥലങ്ങളിൽ എങ്ങിനെ പണിചെയ്യാൻ സാമാന്യർ കൊണ്ടുപോയിയെന്നും ഏറ്റവും ധൈര്യശാലികളായ ഇപ്പോഴത്തെ ശില്പികൾപോലും ചെറിയ പുരകൾകൂടി ഉണ്ടാക്കുവാൻ ഭയപ്പെടുന്ന ഭിക്ഷകളിൽ ചീനക്കാർ എങ്ങനെ ഗോപുരങ്ങളുംകെട്ടിടങ്ങളും ഉണ്ടാക്കിചെന്നുമാറ്റിയത് അത്ഭുതകരമാണ്. അത് ഒന്നര അടിയിലധികം വണ്ണമില്ലാത്തതായി രണ്ടു മതിലുകളായി വളരെ ഉൾവിസ്താരമായി ഇഷ്ടികകളാൽ കെ

ട്രിയതും രണ്ടു മതിലുകളുടെനടു മണ്ണുകൊണ്ടു നിറച്ചു റോമ തിൽപോലെ തോന്നിക്കുന്നവിധം പണിചെയ്തതും അർക്കുന്നു. നിലത്തുനിന്നു് അറോ ഏഴോ അടിയുരം, ഈ പുറമതിലുകൾ, വലിയ ചതുരക്കല്ലുകളെക്കൊണ്ടും ശേഷം ഇഷ്ടികകളാലും മുകൾഭാഗം പരപ്പുകല്ലുകളാലും അണർ കെട്ടപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതു്. അതിൽ ഉപയോഗപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്ന കമ്മായം വളരെ വിശേഷപ്പെട്ടതാണു്. മതിൽ ശരാശരി നോക്കിയാൽ ഇരുപതു തടി പൊക്കവും ഇടയ്ക്കിടെയുള്ള ഗോപുരങ്ങൾ നാല്പതു തടി ഉരത്തിൽ ചുരുങ്ങിയതും ഉണ്ടു്. അവയുടെ താഴത്തു ഗോപുരങ്ങൾ പതിനഞ്ചടി ചതുരവും ഉയരം കൂടുംതോറും വണ്ണം കുറഞ്ഞതും അർക്കുന്നു. ഗോപുരങ്ങൾക്കും മതിലുകൾക്കും ചിപ്പിച്ചുമരുകൾ (ചിപ്പിച്ചുപോലെ ഒരു ഉയന്നു തൂണും പിന്നെ ഒരു ഇടയും ഇടകലനുള്ള ചുമരുകൾ) ഉണ്ടു്. മതിലിന്റെ മുകൾ ഭാഗത്തുള്ള പരപ്പുസ്ഥലത്തേയ്ക്കു കയറുവാൻ കല്ലുകളാലും ഇഷ്ടികകളാലും പടിമുളം ചരുവായി കെട്ടിയുണ്ടാക്കിയ സ്ഥലങ്ങളും ഉണ്ടു്. മതിലിന്റെ മുകൾപരപ്പു് അഞ്ചാൾക്കു നിന്നു നിന്നു സൌകര്യമായി കുതിരസവാരിചെയ്യാൻ തക്ക വീതിയുണ്ടു്. ഏല്ലാ ചോട്ടുവാരിൽ (അകത്തുനിന്നു പുറത്തേയ്ക്കു കടപ്പാൻ മതിലിന്നു ചുവട്ടിൽ ഉണ്ടാക്കിട്ടുള്ള വാതിൽ) നിലക്കുന്ന സ്ഥലത്തിന്നു സമീപം പട്ടണങ്ങളൊ വലിയ ഗ്രാമങ്ങളൊ കാണാം. ഇന്ത്യയിലേയ്ക്കു പോകുന്ന നിരത്തിലേയ്ക്കുള്ള വാതിലിന്നു സമീപം വലിയതും അധികജനസംഖ്യയുള്ളതും അതു ഒരു നഗരമുണ്ടു്. മതിലിന്നുപരിഭാഗത്തു സാധാരണ അളകൾക്കു സഞ്ചരിപ്പാൻ അനുവദിച്ചിട്ടുള്ള സ്ഥലങ്ങളിൽ “സൈയിങ്ങപ്പുവി”ലെ നിവാസികൾ മരുഭൂമികളിൽനിന്നു വരുന്ന നല്ല റായു ശപസിപ്പാനും മനസ്സിനെ അനന്ദിപ്പിക്കുന്ന പലവകകൾ കളിപ്പാനും ദേഹായാസം ചെയ്യാനുമായി സാധാരണ പോകാറുണ്ടു്. എത്രുകൊണ്ടെന്നാൽ, മതിലുകളുടെ ഉയർച്ചയും, അതിന്നു മുകളിൽ നിലകൂമ്പാൾ കീഴോട്ടു നാലുഭാഗവും വളരെ ഭംഗമായ വിശദമായി തടസ്സംകൂ

ടാതുളള കാഴ്ചയും, മതിലുകളിലേയ്ക്കു കയറുവാനുള്ള പടവുകളുടെ വീതിയും നന്മയും അനവധി ജനങ്ങളെ അങ്ങോട്ട് ആകർഷിക്കുന്നു. അവർ മതിലിന്നുമുകളിൽ കൂടി സഞ്ചരിക്കുന്നതായാൽ, സൈങ്ങമുകോട്ടവാതിലിൽനിന്നു മരുഭൂമിയിലേയ്ക്കു തുറക്കുന്ന “സൂറിമൻ” പട്ടണവാതിൽവരെ പോകുവാൻ പതിനെട്ടുദിവസം വേണമെന്നും, അതുതാവസ്ഥയെ മാത്രം ആലോചിച്ചു് അനവധി ജനങ്ങൾ സൈയിഫൂവിലെ ഗവണ്മെന്റുടെ സമ്മതത്തോടുകൂടി ക്ഷേണസാധനങ്ങളും ശേഖരിച്ചു് ഈ മതിലിന്മേൽ കൂടി സഞ്ചരിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നും പറയുന്നുണ്ടു്. മതിലിന്നുള്ളിലുള്ള ഭൂമിയും പുറമെ കാണുന്ന കാട്ടുപ്രദേശങ്ങളും തമ്മിലുള്ള വ്യത്യാസം പലേ ദിക്കുകളിലും അശ്ചര്യത്തെ ഉണ്ടാക്കുന്നു. മതിലുകളുടെ പല ഭാഗങ്ങളിലുമുള്ള ഗോപുരങ്ങളിൽനിന്നു നോക്കുമ്പോൾ ഒരു ഭാഗം ജനങ്ങൾ നിറഞ്ഞും കൃഷിയായും മറ്റും ഫലവത്തായ പ്രദേശങ്ങളും മറ്റൊരു ഭാഗം മനുഷ്യർ സഞ്ചരിക്കാത്തതായി കാട്ടുമുഗങ്ങൾ നിറഞ്ഞതായുമുള്ള വനങ്ങൾ മരുഭൂമികൾ ഇവകളും കാണാം. മതിലുകൾ നിറപ്പുസ്ഥലങ്ങളിൽ കൂടിയും ഉന്നതങ്ങളായ മലകളിൽ കൂടിയും നീണ്ടുകിടക്കുന്നതും, അതുകളുടെ അസംഖ്യം ഗോപുരങ്ങൾ ചില സ്ഥലങ്ങളിൽ കേട്ടുകൂടാതെയും, ചില സ്ഥലങ്ങളിൽ ഇടിഞ്ഞു വീഴുന്നതുകളായും, ഇരുഭാഗങ്ങളിലും ചിചയിടങ്ങളിൽ വെട്ടുപ്പായം മറ്റു ചില സ്ഥലങ്ങൾ വള്ളികൾ പടന്നും അടിയിൽ നിന്നേവർ വൃക്ഷനിരകൾ നിറഞ്ഞും കാണുമ്പോൾ ഭൂമിക്കലങ്കാരമായ വനമാല പോലെയോ അരഞ്ഞാൻ പോലെയോ തോന്നും.

ഈ അതുഭൂതകരമായ മതിലിന്റെ വലിപ്പത്തെ ഗണിക്കുന്നതിലേക്കു സാധാരണയായി മിസ്റ്റർ ബാനോ ചില രസകരമായ കണക്കുകൾ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടു്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ അഭിപ്രായപ്രകാരം ഇംഗ്ലണ്ടിലും സ്കോട്ലണ്ടിലും കൂടിയുള്ള എല്ലാ ഭവനങ്ങളുടെയും കല്ലു്, ഇഷ്ടിക, മണ്ണു്, കുമ്മായം ഇതുകൾ ഒന്നിച്ചുകൂടി നോക്കിയാൽ അ മതിലിന്നുപയോഗിച്ചിട്ടുള്ളത

നോളം ഇല്ലെന്നാകുന്നു. ഈ കണക്കുപുസ്തകങ്ങൾ അറുപതു കൊല്ലങ്ങൾക്കു മുമ്പു് ആലോചിച്ചതാണ്. കല്ലുകൊണ്ടും ഇഷ്ടികകൊണ്ടും ഉണ്ടാക്കിയിട്ടുള്ള ഗോപുരങ്ങൾ തന്നെ നോക്കിയാൽ ലണ്ടൺപട്ടണത്തിലെ വീട്ടുസാമാനങ്ങളോടു സാമ്യമാണ്. ഈ ഗോപുരങ്ങളുടെ കണക്കു മുൻപ്രസ്താവിച്ച കണക്കിൽ കൂട്ടിട്ടും ഇല്ല. ഈ ഭൂഗോളത്തിന്റെ അറ്റങ്ങളിലായിട്ടു് അറടിയരത്തിലും രാജദികനത്തിലും ഏതൊരു മതിലുണ്ടാക്കുവാൻ ഈ ചീനയിലെ മതിലിന്റെ സാധനങ്ങൾ ധാരാളവും കുറച്ചുകൊടുക്കുമാണ്. എന്നാൽ ഈ കണക്കിൽ രണ്ടു മതിലുകൾക്കും നടുവിൽ ഇട്ടിട്ടുണ്ടെന്നു പറഞ്ഞ മണ്ണും ചേരും.

ഈ മതിലിന്റെ കിഴക്കുഭാഗത്തു രണ്ടു ദിക്കുകളിലാണ് മതിലില്ലാത്തതു്. ആ സ്ഥലങ്ങൾ മനുഷ്യക്കു കടപ്പാൻ പാടില്ലാത്ത പതുതത്താലും വീതിയേറിയ പുഴകളാലും തടയപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. മതിലിൽ കൂടിച്ചുള്ള വഴികൾ കമാനമായൊ ഭൂമിയുടെ അധോഭാഗത്തു കൂടിയൊ ആണ്. ശത്രുക്കൾ വളഞ്ഞിട്ടുണ്ടായിരുന്നാൽ പട്ടാളങ്ങൾക്കു് അറിയാതെ പുറത്തേക്കു പുറപ്പെട്ടു് കൊലപാതകങ്ങളു സമ്പന്നമാകുവാൻ ഭൂമിക്കു ചോടെ വളരെ ഉണ്ടു്. “പർച്ചെഡ്” തന്റെ “തീർത്ഥയാത്രകൾ” എന്ന പുസ്തകത്തിൽ ഇപ്രകാരം പ്രസ്താവിച്ചു. “ഏതൊരു ശത്രുക്കൾ വന്നാൽ, പട്ടാളക്കാർ ഗോപുരത്തിന്നു മുകളിൽ തീർത്തിരിക്കുന്നു. അതു മതിലിന്മേൽ അതതു സ്ഥാനങ്ങൾക്കു നിശ്ചയിച്ചിരിക്കുന്നവർക്കു ശത്രുക്കളുടെ ചരവിനെ അറിയിക്കുന്ന അടയാളമാണ്.” “കർച്ചർ” എന്ന ഒരു പാതിരി ഇപ്രകാരം പറയുന്നു. “ഈ പണി വളരെ അതുതപ്പെടുത്തക്കു ശക്തിയുള്ളതാകയാൽ, ഇന്നേവരെ ആശ്ചര്യജനകമായി നില്ക്കുന്നു. ആ രാജ്യത്തിന്റെ പലവക മാറ്റങ്ങളിലും, രാജാക്കന്മാരുടെ മാറ്റങ്ങളിലും, ശത്രുക്കളുടെ കഠിനോപദ്രവങ്ങളിലും, കഠിനമായ കൊടുങ്കാറ്റിലും, പെരുമഴകളിലും യാതൊരു വ്യത്യാസം ഭവിക്കുകയോ പൊട്ടുകയോ വാളുകയോ ചെയ്യാതെ അഭിയി

ലുള്ള ബലം, വലിപ്പം, കൗതുകം ഇതുകൂടാക്കൂടിതന്നെ നിലകുന്നു. ഈ പണിക്കുവേണ്ടി അനവധി ചലിയ മലകളെ നിരത്തി അതിലെ കല്ലുകളും, വലിയതും അധികം അഴുത്തിൽ ഇളകിയ മണ്ണുള്ളതുമായ മരുഭൂമികളിലെ മണ്ണു മുഴുവനും ചിലവു ചെയ്തിരിക്കുന്നു.

ഈ മതിൽ ക്രിസ്താവ്ദത്തിന്നു രണ്ടരനൂറ്റാണ്ടു കൾക്കുമുമ്പ് പണിതുടങ്ങിയിരിക്കാം. ചീനക്കാരുടെ തെളിച്ചുകാരം തങ്ങളുടെ നാട്ടിലുള്ള പണിചെയ്യാൻ കഴിയുന്നവരിൽ മൂന്നിലൊരുഭാഗം ജനങ്ങളെ നിർബ്ബന്ധിച്ചു പണിയെടുപ്പിച്ചു അഞ്ചുകൊല്ലം കൊണ്ടാണ് ഇതുപണിതീർത്തിരിക്കുന്നത്. ഇതു കുറെ അതിശയോക്തിയാണെന്നാണ് തോന്നുന്നത്. ഈ മതിൽ അനവധി രാജാക്കന്മാരുടെ കാലം പണിചെയ്തിരിക്കണമെന്നല്ലാതെ ഒരേ രാജാവിന്റെ ജീവിതകാലത്തിൽ പണിതിട്ടുവെന്നു ഇതിന്റെ വലിപ്പത്തെ അലോചിച്ചാൽ ഒരിക്കലും തീർച്ചപ്പെടുത്തുവാൻ ഒരിക്കലും മനസ്സ് അനുവദിക്കുന്നതല്ല.

(വിദ്യാചിനോദിനി)

പണ്ണാദസന്ദേശം.

[കാട്ടിൽവെച്ച് വിട്ടുപിരിഞ്ഞശേഷം വാർകസംഘക്കാർ ചേദിപ്പരിയിൽ കൊണ്ടുപോയി അവിടെനിന്നും സ്വന്ത താതഗ്രഹത്തിൽ എത്തിയ ദമയന്തി നളനെ തിരയുവാൻ ആളുകളെ നാലുപാടും പറഞ്ഞയച്ച കൂട്ടത്തിൽ വണ്ണാദൻ എന്ന ഒരാൾ തിരഞ്ഞുവന്നശേഷം ദമയന്തിയോടു കൂട്ടുപണ്ണരാജധാനിയിലെ ബാഹുകൻ എന്ന പാചകൻ പറഞ്ഞയച്ച മറുപടിപറഞ്ഞുകൊടുപ്പിന്നേ.]

പണ്ണാദനെനൊരുവിപ്രൻ തദനതേ
 പുണ്ണപ്രമോദേന വന്നു ചൊല്ലീടിനാൻ
 നിന്നുടെ കാന്തനെ ഭ്രമയ തിന്റേതു ഞാൻ
 ചെന്നങ്ങൊരുദിനം പുക്കേനയോല്യയിൽ.
 അപ്പോളു തു. ണ്ണനെനുള്ളഭൂപനെ-
 കേൾപ്പിച്ചുഞാൻ നീപറഞ്ഞവൃത്താന്തവും.
 ഒന്നംപറഞ്ഞീല സാകേതമനവൻ
 പിന്നെയുംപിന്നെയും ചൊല്ലീടീനനമം
 വാചകം കേട്ടു സമീപത്തുനിന്നൊരു
 പാചകൻ ചൊല്ലിനാനുത്തരം സതപം
 പുത്രയും ബീഭേസരൂപൻ മഹാകൃഷ്ണൻ
 ധാത്രിപതിയുടെ സുതൻ സുമാനസൻ
 വിദാനമുക്കളുക്കാൻ സമർത്ഥനെ-
 ന്നഭിക്കിലുള്ള പർവ്വോഷിച്ചു കേട്ടു ഞാൻ.
 ബാഹുകൻബാഹുകനെനന്നു നൃപാചയേ
 ദേഹികൾ കൈക്കല്പധാനനപ്പുരുഷൻ.
 ബാഹുകളെത്രയും ദീർഘജ്ഞാകയാൽ
 ബാഹുകനന്നുള്ള പേരെന്നുകേട്ടു ഞാൻ.
 ഈവണ്ണമുള്ളൊരുപുരുഷൻ ബാഹുകൻ

കേവലം പേറേയിളിച്ചുപറഞ്ഞിതു.
 ചാരിത്രശുദ്ധിയും ബുദ്ധിഭക്തശല്യവും
 ചാരുസ്വഭാവവുമുള്ളൊരുനാരിമാർ
 തന്നുടെ രക്ഷയ്ക്കുതാൻ പോരുമെന്നുള്ള
 തിന്നുള്ളതല്ല ജഗൽപ്രസിദ്ധം ഭവം.
 എനുകല്പിച്ചു ഞാൻ നിന്നെ തൃജിച്ചതും
 തനപംഗിരതമേ! കോപിക്കരുതെടോ.
 പക്ഷികൾ വന്നുടൻ വസ്ത്രം ഹരിക്കയാൽ
 തൽക്ഷണം പാരം പരാധീനനായി ഞാൻ
 എന്നതുകൊണ്ടു നിൻവസ്ത്രം മുറിച്ചു ഞാൻ
 സുന്ദരീരതമേ! കോപിക്കരുതെടോ.
 ദാരിദ്ര്യദോഷേണ നിന്നെപ്പുലർത്തുവാൻ
 പോരാതെവന്നു ഞാനെന്നു ചിന്തിക്കയാൽ
 സംഗതികൂടാതെ രാത്രൗ വെടിഞ്ഞു ഞാ-
 നംഗനാരതമേ! കോപിക്കരുതെടോ.
 ചൂതിൽ പാപജയം വന്നതും നമ്മുടെ
 മേതോവിഷാദവും രാജ്യവിഭ്രംശവും
 ജാതകത്തിന്റെ വിപാകമെന്നോക്കു നീ
 ശാന്തോദരീമണേ! കോപിക്കരുതെടോ.
 നിന്നെ നീ നിന്നുടെ ചാരിത്രമാകുന്ന
 ധന്യമാം ചട്ടകൊണ്ടാശു രക്ഷിപ്പുവർ,
 ഇത്ഥം നീതുപിച്ചുപേക്ഷിച്ചു നിന്നെ ഞാ-
 നത്തമസ്ത്രീമണേ! കോപിക്കരുതെടോ.
 നല്ലരതങ്ങളെ കണ്ണുകാണത്തവൻ
 കല്ലെന്നു ബോധിച്ചുപോ മെന്റിക നീ.
 ഇല്ലൊരുബോധം വിപത്തു വരുന്നേരം
 നല്ലാർക്കുപോത്തമേ! കോപിക്കരുതെടോ
 ഭർത്താവിനെക്കൂടെ രക്ഷിപ്പതിനിന്നു
 പാത്താൽ പതിവ്രതമാക്കുണ്ടു വൈവേം,
 ഞാത്താലുമിന്നതുകൊണ്ടു ജീവിച്ചുഞാൻ

കാൽസപരപ്പേ! കോപിക്കരുതെടോ!
 എന്തിന്നനേകം പറയുന്നു വല്ലഭേ!
 ചിന്തിച്ചുകൊൾക നീ ബാലേ! ബലാബലം
 ധന്ത! മേ ലംഘ്യമോ കാലന്റെ കല്ലിതം
 ദന്തീദ്രഗാമിനീ! കോപിക്കരുതെടോ.

ഇത്തരം ബാഹുകൻ നിന്നുടെ വാക്കുകൾ-
 കുത്തരം ചൊല്ലുവേ ചൊല്ലീടിനാനവൻ.
 കണ്ണിതംപൂണ്ടു കരഞ്ഞു വിഷണ്ഡനായ്
 രണ്ടരനാഴിക മിണ്ടാതെ മേവിനാൻ.
 എന്തൊരുമന്ദമിതിനെന്റെമീമജേ!
 ചിന്തിച്ചു ഞാനിനിക്കേതു മേ ചെന്നീല-
 പണ്ണാടനിങ്ങനെ വാത്മാവിരേഷുണ്ടു
 പണ്ണിച്ചനേരം പ്രസാദിച്ചു ഭീമജാ
 സപണ്ണവും തോവും സൽക്കരിച്ചാദരാൽ
 പൂണ്ണപ്രസാദം വരുത്തി വിട്ടീടിനാൻ.

(നളചരിതം കിളിപ്പാട്ട്.)

—:~:—

ഭർതൃഗ്രഹത്തിലേക്കു പുറപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന ശകുന്തളയോടു്
 കണപമഹർഷി ഉപദേശിക്കുന്ന വാക്കു്.

ഭക്ത്യാ സേവിക്കു പൂജ്യാൻ, മനുഷ്യക സഖിയെ
 ജ്ഞാൽസപതീജനത്തിൽ,
 ഭാത്മാവിൻവിചിത്രം ചെയ്യരുതു നികൃതയെ-
 ന്നാകിലും കോപമൂലം,
 അത്യന്തം ഭൃത്യരിൽ വാഴുക സരളതയാ, കോപ-
 മുത്സജ്യ ഭോഗേ.
 ഷപിതം സ്രീകൾ ഭവിക്കുന്നിഹ ഗൃഹിണികളാ-
 യന്യഥാ ശോഹബാധാ.

(അഭിജ്ഞാനശകുന്തളം)

III

ജ്യോതിശ്ശാസ്ത്രം.

ജ്യോതിശ്ശാസ്ത്രം ഹിന്ദുക്കളുടെ ഇടയിൽ ഉണ്ടായിട്ട് എത്രകാലമായി എന്നു പറയാൻ പാടില്ല. ഏകദേശം ഇരുപത്തിമൂന്നു ലക്ഷം രാഷ്ട്രങ്ങൾക്കു മുമ്പുതന്നെ ഈ ശാസ്ത്രം കണ്ടുപിടിച്ചിരിക്കുന്നു. സൂര്യസിലാന്തം എന്നൊരു ഗ്രന്ഥം ആദ്യം ഉണ്ടാക്കി. ജ്യോതിശ്ശാസ്ത്രം കണ്ടുപിടിച്ചു കണ്ടോലം കഴിഞ്ഞതിൽപിന്നെ ജനങ്ങൾക്കു അതിൽ ശ്രദ്ധ കുറഞ്ഞു. ഇപ്പോൾ ജ്യോതിശ്ശാസ്ത്രനിപുണന്മാരെന്നു നടിക്കുന്നവർക്കു കൂടി അതിൽ അറിയു വളരെ ചുരുക്കമാണെന്നു പറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

ജ്യോതിശ്ശാസ്ത്രം വേദം ഉണ്ടായ നാൾമുതൽ ഉണ്ടായിരിക്കുന്നു. മനുഷ്യനു കണ്ണു ഏതുപോലെയോ? ഭൂമിക്ക് സൂര്യൻ ഏതുപോലെയോ? അതുപോലെ വേദത്തിന്റെ കണ്ണാണ് ജ്യോതിശ്ശാസ്ത്രം. സകല ശാസ്ത്രങ്ങളും ജ്യോതിശ്ശാസ്ത്രത്തെ ആശ്രയിച്ചിരിക്കുന്നു. കാലം അറിയണമെങ്കിൽ ജ്യോതിശ്ശാസ്ത്രം പഠിക്കണം. മോക്ഷപ്രാപ്തിക്കും ഉപകാരമായിട്ടുള്ളതാണ്. ജ്യോതിശ്ശാസ്ത്രത്തിന്റെ മുഖ്യമായിട്ടുള്ള ഫലം സ്ഥൂലശരീരത്തെ അറിവാനുള്ള മാർഗ്ഗമാണ്. കാലത്തെ അറിയാതെ യാതൊന്നും പ്രവർത്തിക്കരുത്. 'ഭോര്യം കാലചം ചിന്തിയാതൊരുകാര്യം ലേശചം തുടങ്ങരുതാത്മജ്ഞാനിയാമവൻ' എന്നു പഞ്ചതന്ത്രത്തിൽ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടല്ലോ. അതുകൊണ്ടു കാലത്തെ സൂക്ഷ്മമായി അറിവാൻവേണ്ടിയാണ് പ

പഞ്ചാംഗം എന്നൊരു പുസ്തകം ഉണ്ടായിട്ടുള്ളതു്. പഞ്ചാംഗം എന്നാലെതാണ്. അതിനാൽ ജനങ്ങൾക്കുണ്ടാകുന്ന ഉപകാരങ്ങളും അതിനെ ശരിയായി ഗണിക്കാത്തതിനാൽ ഉണ്ടാകുന്ന ദോഷങ്ങളും ചുരുക്കി പറയാം.

പഞ്ചാംഗം എന്ന ശബ്ദംകൊണ്ടുതന്നെ അത്ര അഞ്ചംഗങ്ങളോടു കൂടിയതാണെന്നറിയാം. അംഗം പലതുണ്ടെങ്കിലും പ്രധാനമായി അഞ്ചുണ്ടു്. അവ, തിഥി, വാരം, നക്ഷത്രം, യോഗം, കരണം മുതലായവയാണ്. ഹിന്ദുമതപ്രകാരം കർമ്മം മോക്ഷപ്രാപ്തിക്കുവശ്യമാണെന്നു് ഒരു സിദ്ധാന്തമുണ്ടു്. കർമ്മം ആവശ്യമില്ല എന്നും കേവലം ജ്ഞാനമെത്രാവശ്യമുള്ളൂ എന്നും ഒരു പക്ഷമുണ്ടെങ്കിലും, കർമ്മം ആവശ്യമാണെന്നു വിചാരിക്കുന്നപക്ഷം അതിനു മുഖ്യമായ സാധനങ്ങൾ മൂന്നുണ്ടു്. അവ കാലം, ദേശം, പാത്രം എന്നിവതന്നെ. ഇവ മൂന്നിലും വെച്ചു പ്രധാനമായതു കാലമാണു്. ദേശവും, പാത്രവും നന്നായിരുന്നാലും അകാലത്തിൽ ചെയ്താൽ യാതൊരു കർമ്മത്തിനും ഫലമില്ല. അകാലത്തിൽ ഒരു കർമ്മം ചെയ്യുന്നതിനെക്കാൾ ചെയ്യാതിരിക്കുന്നതാണു് ഉത്തമം. ഇതു വിലയേറിയ കാലത്തെ ശരിയായി അറിയാനായിട്ടാണു് പഞ്ചാംഗം ഗണിക്കുന്നതു്. ഇപ്പോൾ സാധാരണയായി നടപ്പുള്ള ഓരോ പഞ്ചാംഗങ്ങൾക്കുമിടയിൽ അജഗജാന്തരം കാണുന്നു. തിഥി, വാരം, നക്ഷത്രം, ഇവയെ അറിഞ്ഞുപേണം കർമ്മം ആരംഭിക്കുവാൻ.

വാരങ്ങൾ ഏഴുണ്ടു്. അവ ഞായർ (സൂര്യൻ) തിങ്കൾ (ചന്ദ്രൻ) മുതലായവയാണെപ്പോ. ഇവ ഏഴായി വരുവാനും ഞായർ, തിങ്കൾ എന്ന ക്രമത്തിൽ വരുവാനും കാരണമുണ്ടു്. ഒരു വാരത്തിനെ ഇരുപത്തിനാലു് ഘോരയാക്കി ഭാഗിച്ചിരിക്കുന്നു. ഈ ഘോരം പിന്നതിനു ഇംഗ്ലീഷിൽ ഓർ (Hour) എന്നു പറയുന്നു. ഇരുപത്തിനാലു ഘോരക്കും ഇരുപത്തിനാലു ഭാഗിപതിയുണ്ടു്. അവ സൂര്യൻ ചന്ദ്രൻ എന്നു തുടങ്ങിയ

സപ്തചരങ്ങൾ തന്നെയാണു്. സൂര്യസിദ്ധാന്തം നോക്കിയാൽ ഇതിനെപ്പറ്റി വിവരമായി അറിയാം.

തിമി എന്നു ചൊല്ലാൻ എന്താണു്? സൂര്യചന്ദ്രന്മാർ തമ്മിലുള്ള വ്യത്യാസമാകുന്നു തിമി. ഭൂമിയിൽ എല്ലാ വസ്തുക്കളെക്കാളും സൂര്യൻ വലുതാണെന്നും അചലമാണെന്നും ശാസ്ത്രവാദി. ഭൂമി സൂര്യനേയും, ചന്ദ്രൻ ഭൂമിയേയും ചുറ്റിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. സൂര്യൻ സ്വർഗ്ഗീയ കാന്തിയോടു കൂടിയവനാകുന്നു. അന്യവസ്തുക്കൾക്കു സൂര്യന്റെ അശ്രുതം കൂടാതെ തേജസ്സില്ല. അതുകൊണ്ടു് സൂര്യന്റെ പ്രഭ എപ്പോൾ ചന്ദ്രനു ഇല്ലാതാകുന്നുവോ അന്നത്തെ രാത്രി ഇരുട്ടായിരിക്കും. ആ ദിനത്തിന്നു അമാവാസ്സിയെന്നു പറയുന്നു. സൂര്യപ്രഭ മഴുവന്നു ചന്ദ്രനിൽ തട്ടുന്ന ദിവസം അകന്നു പെണ്ണിമി. സൂര്യനും ചന്ദ്രനും തമ്മിൽ 360 ഡിഗ്രി വ്യത്യാസമുണ്ടു്. 360 ഡിഗ്രിയും ചന്ദ്രൻ ഒരു ദിവസംകൊണ്ടു് സഞ്ചരിക്കും. ആ കണക്കുപ്രകാരം ദിവസം ഒന്നിനു ചന്ദ്രൻ സൂര്യനിൽനിന്നു് ൧ ഡിഗ്രി സഞ്ചരിക്കും. 12 ഡിഗ്രി വ്യത്യാസമുള്ള ദിവസത്തിനു പ്രഥമയെന്നും, 24 ഡിഗ്രി വ്യത്യാസമുള്ള ദിവസത്തിനു ദ്വിതീയയെന്നും പേരുകൾ ഉണ്ടായി. ഈ വ്യത്യാസം ചക്രയന്ത്രം കൊണ്ടു് ഘൃഷ്ടിപ്പമായി കണ്ടുപിടിക്കാം.

നക്ഷത്രം— അകാശത്തിനെ 27 ഭാഗമാക്കി രണ്ടു ഭാഗങ്ങൾക്കു മദ്ധ്യേ കിടക്കുന്ന സ്ഥലത്തിനു നക്ഷത്രമെന്നു പേർ. അതുകൊണ്ടു് അകെ 27 നക്ഷത്രങ്ങൾ ഉണ്ടായി. നാം സാധാരണയായി അകാശത്തിൽ ദർശനമുപേക്ഷിച്ചാൽ കാണുന്ന നക്ഷത്രം അശ്വതിയാണെന്നും മറ്റും പറഞ്ഞുപരുന്നതു ശ്രദ്ധമെ അബദ്ധമാണു്. രണ്ടു ഭാഗങ്ങൾക്കു മദ്ധ്യേ കിടക്കുന്ന സ്ഥലത്തെ നക്ഷത്രം ശരിയായി അറിയാൻ വേണ്ടി നക്ഷത്രം കിടക്കുന്ന ചില ഗ്രഹങ്ങളെ ചേർത്തു അവ അശ്വതി. ഇവ ഭരണി എന്നു ഒരു അടയാളമാക്കി പറഞ്ഞുപരന്നു. ഒരു ഭാഗ

ത്തിൽനിന്നു മറെറാരു ഭാഗത്തിലേക്കുള്ള ചന്ദ്രന്റെ ഗമനത്തിനു നക്ഷത്രകാലമെന്നു പറയും. ചന്ദ്രൻ പല വേഗമായി ഗമിക്കും. ഭൂമിയുടെ അടുക്കെ പോകുമ്പോൾ ശീശ്മമായും ദൂരത്തു പോകുമ്പോൾ സാവധാനത്തിലും ഗമിക്കും.

ഭൂമിയുടെ ചുറ്റു തട്ടുമ്പോഴാണ് ഗ്രഹണമുണ്ടാകുന്നത്. സൂര്യനല്ലാതെ സ്വകീഴ്കാന്തി അന്യവസ്തുക്കൾക്കില്ലെന്നു ഇതിനുമുമ്പെ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടല്ലോ. അതുകൊണ്ടു ഭൂമിയുടെ ചുറ്റു ചുറ്റുപോൾ തട്ടുമ്പോൾ അല്ലോൾ ഗ്രഹണമുണ്ടാകുന്നു. ഗ്രഹണസമയത്തു ജനങ്ങൾ സ്നാനകർമ്മാദികൾ ചെയ്യുന്നതിനും കാരണമുണ്ടു്. ആകാശത്തിലിരിക്കുന്ന ഗ്രഹങ്ങൾക്കു ഇഹലോകവസ്തുക്കളിന്മേൽ ഒരു ശക്തിയുണ്ടെന്നു നിസ്സംശയം പറയാം. അല്ലെങ്കിൽ സൂര്യനെ കാണുമ്പോൾ അമ്പലം ചന്ദ്രനെകാണുമ്പോൾ താമരയും കൂമ്പുപാൻ എന്നതാണു കാരണം?. അതുചമല്ലാതെ ഒരു ഭ്രാന്തനു് അമാവാസ്യദിനം അടുക്കുമ്പോൾ ഭ്രാന്തു വർദ്ധിച്ചാണു അമാവാസ്യ കഴിഞ്ഞാൽ ക്രമേണ ചുരുങ്ങുപാറും എന്നാണു് കാരണം? ഈ സംഗതികൾ കൊണ്ടു് സൂര്യചന്ദ്രന്മാർക്കു മനുഷ്യർക്കുതമ്മിൽ ഒരു സംബന്ധമുണ്ടെന്നുള്ളതു് നിർവ്വചിതമാണു്.

അങ്ങനെയിരിക്കുന്ന സൂര്യ ചന്ദ്രന്മാർ ജനങ്ങളിൽനിന്നു മറയുമ്പോൾ പുറത്തേ അപതുണ്ടാകുമെന്നു നിശ്ചയിച്ചു് സ്നാനകർമ്മാദികൾ ചെയ്യുന്നു. പ്രത്യേകമായി അരുടെ നക്ഷത്രത്തിൽ വരുന്നപോ അപ്പൻ വിശേഷമായ ചില കർമ്മങ്ങൾ ചെയ്യണമെന്നും ശാസ്ത്രവാചിയുണ്ടു്. സൂര്യചന്ദ്രഗ്രഹണങ്ങൾ ഇന്നസമയത്തു കൃത്യമായി വരുമെന്നു് അറിയണമെങ്കിൽ നരന്മാരില്ലാതെ കഴികുന്നില്ല. കാലം ശരിയായി അറിഞ്ഞു ചെയ്യാത്താൽ യാതൊരു കാര്യത്തിന്നും ഫലമില്ലെന്നു ഇതിനുമുമ്പെ പ്രസ്താവിച്ചുവല്ലോ. ഒരു വിനാഴി കൂടിയും വ്യത്യാസം വരരുതു്. ഇങ്ങനെ കാലത്തെ കൃത്യ

മായി അറിവാൻ യന്ത്രങ്ങൾ കൂടാതെ സാല്യമാവുന്നതല്ല. അതിനുവേണ്ടിയ യന്ത്രങ്ങളും ഹിന്ദുക്കൾ കണ്ടുപിടിച്ചിരിക്കുന്നു. ഇപ്പോൾ ലോകം മുഴുവനും നടപ്പായിരിക്കുന്ന നാഴികമണി എന്നത് ഹിന്ദുക്കൾ എത്രയോ കാലംമുമ്പുതന്നെ കണ്ടുപിടിച്ചിരിക്കുന്നു. ഹിന്ദുക്കൾ ഇംഗ്ലീഷുകാർക്ക് എത്രയോകാലം മുമ്പേതന്നെ നാടീവലയം, യന്ത്രിയന്ത്രം, ചക്രയന്ത്രം മുതലായ പത്തുപിധം യന്ത്രങ്ങൾ കണ്ടുപിടിച്ചിരിക്കുന്നു. ഇതുപോലെതന്നെ അകുഷണശക്തിയെന്നുള്ളത് സൂട്ടൻ എന്നാലാണ് അദ്ദേഹം കണ്ടുപിടിച്ചതെന്നു നാം ഇംഗ്ലീഷുപുസ്തകങ്ങളിൽ വായിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലോ. ഇംഗ്ലീഷുകാർക്ക് അറിവുകിട്ടുന്നതിനുമുമ്പുതന്നെ ഹിന്ദുക്കൾക്ക് അതിനെപ്പറ്റി അറിയാമെന്നു ഊശേഷം സന്ദേഹംകൂടാതെ പറയാം. ഭാസ്കരാചാര്യരുടെ ഗ്രന്ഥത്തിൽ അകുഷണശക്തിയെപ്പറ്റി പ്രസ്താവിച്ചിരിക്കുന്നു. നാം ഇരിക്കുന്നതിന്നുനേരെ കിഴക്കു ഘൃഗ-ാമത്തെ ഡിഗ്രിയിൽ സിദ്ധപുരിയെന്ന പട്ടണമുണ്ടെന്നു ഭാസ്കരാചാര്യർ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ഈ സിദ്ധപുരിയെ അറബ് ഇംഗ്ലീഷുകാർ അമേരിക്ക എന്നു പറയുന്നതു്. അവിടത്തെ ജനങ്ങളൊക്കെയും ഭൂമിയുടെ അകുഷണ ശക്തികൊണ്ടാണ് നിലകുന്നതു്. ഇതിനെ എളുപ്പത്തിൽ ദൃഷ്ടാന്തപ്പെടുത്താം. ഒരു കല്ലെടുത്തു മുകളിലേക്കൊറിഞ്ഞാൽ അകുഷണശക്തികൊണ്ടാണ് താഴെപ്പോകുന്നതു്. ഹിന്ദുജ്യോതിശ്ശാസ്ത്രത്തിൽ ഇല്ലാത്തതായി ഇംഗ്ലീഷു ശാസ്ത്രത്തിൽ യാതൊന്നുമില്ല. എന്നാൽ ഉള്ളതിനെ അവർ വർദ്ധിപ്പിച്ചു് പലവിധ യന്ത്രങ്ങളും കണ്ടുപിടിച്ചിരിക്കുന്നു. ഹിന്ദുക്കളൊ ജ്യോതിശ്ശാസ്ത്രത്തെ തീരെ മറന്നുകൊണ്ടുവരുന്നു. അതിനാൽ, കഴിയുന്നതും അല്പാനിച്ച്, ഇതരരാജ്യക്കാർക്ക് പരിഹാസചാത്രമായി തീരാതെ, ജ്യോതിശ്ശാസ്ത്രത്തെ വർദ്ധിപ്പിക്കുവാനാണു ശ്രമിക്കേണ്ടതു്.

[വിദ്യാവിനോദിനി.]

കുലേഖലഗോപാലം.

[ഭായ്യവും മക്കളുമായി ദാരിദ്ര്യഭ്രമത്തിൽ വലയുന്ന കുമ്പലൻ ഭായ്യയുടെ പ്രേരണനിമിത്തം ഭഗവാനെ കാണുവാൻ പുറപ്പെടുകയും പോയകാഴ്ചം പറയുവാൻ മരണപോയ കുമ്പലൻ വിഷ്ണുനായി മടങ്ങുമ്പോൾ ഭഗവാൻ 'ഇരക്കാത' തന്നെ അറിഞ്ഞുകൊടുത്ത ഐശ്വര്യംകൊണ്ടു പരിഭ്രമിച്ച സന്തോഷിഷുകയും ചെയ്യുന്ന കഥയാണ് 'കുലേഖലഗോപാലംകൊണ്ടു' പറഞ്ഞിരിക്കുന്നത്.]

സുമേഘിതംകൊണ്ടു ജഗൽപ്രസിദ്ധൻ
കുമ്പലനെനന്നുള്ളൊരു ഭ്രമിദേവൻ
വാശിതപമുൾക്കൊണ്ടു മധാദരിഭ്രൻ
വസിച്ച് സാന്ദീപ്തിയാസദേശേ.

൧

വിശപ്പുകൊണ്ടാശുതമിന്നും മവും
ശിശുക്കളെക്കണ്ടു വിഷാദമോടെ
വിശുദ്ധനാം ഭ്രസുരനോടു ചൊന്നാ-
ളശങ്കിതഭ്രസുരധർമ്മപതി.

൨

'ദരിദ്രനെനാകിലുമത്രമാത്രം
കരത്തിലില്ലാത്തജനം മുരക്കം
ധരിക്ക നീ നാഥ! നമുക്കിദാനീ-
മൊരിക്കലപ്പിക്കുമുപായമില്ല.

൩

ഇല്ലങ്ങളിൽചെന്നു നടന്നിരുന്നാ-
ലില്ലെന്നു ചൊല്ലുന്ന ജനങ്ങളേറും
അല്ലെങ്കിലാഴക്കടിനൽകുമ്പോൾ
നെല്ലെങ്കിൽ മുഴക്കതുമന്തിനേരം.

൪

ഭൃഷ്ടചാർകൊണ്ടൊരുവാസുരാന്തം
 കഴിക്കുമയൊരുജനങ്ങളിപ്പോൾ,
 കിഴക്കിടിക്കുചൊഴുതാമജന്മാർ
 കഴൽക്കകെട്ടിക്കരയുന്നു കാന്ത!

൭

മറുളളതെപ്പേരുമെടുത്തുവിററും
 കൊററിന്നു നൽകുന്നഗുഹസ്ഥമല്ലോം;
 മുറുമ്പോന്നുണ്ണികളെപ്പുലത്താ-
 നൊട്ടുംമനസ്സില്ല മഹീസുരരോ!

൯

അപേക്ഷയുണ്ടൊരുജനത്തിനെല്ലാ-
 മുപേക്ഷകൂടാതെകൊടുക്കുമീശൻ
 മനക്കുരുത്തിൽ കനിവുള്ളകൃഷ്ണൻ
 നിനക്കു പണ്ടേ സഖിയെന്നു കേൾപ്പൂ.

൭

വിചാരമീരട്ടെ സഹസ്രമെട്ടും
 വിധിക്കുപേരംപടി ചെയ്തുപൻപോൽ
 അവർക്കുവേണ്ടുന്ന വിഭൃതിയെല്ലാ-
 മവാൻകൊടുക്കുന്നു നിരന്തരംപോൽ.

൮

ഗമിക്കനീ ചെന്നിഹ കണ്ടുപോന്നാൽ,
 നമുക്കു പേണ്ടുന്നതു നൽകുമല്ലോ
 രഘു ചേതോധരനായ കാന്തൻ
 ക്ഷമിക്കുമോ നമ്മുടെ ദീനഭാവം?

൯

അനന്തരം ബ്രാഹ്മണനേവമുമ്പേ;
 'ധനംതരം ദേവനനന്തരൂപൻ
 അനന്തമൂലം ധനമെന്നുകല്പി-
 ച്ചെന്നിടുകൽക്കൊതിയല്ലുവാലേ!

൧൦

ധനിക്കുശതകളുസംഖ്യമുണ്ടാം
 മനക്കുരുത്തിൽ ഭ്രമേററുമുണ്ടാം,

തനിലക്കുംഭാവമില്ല പിന്നെ-
ക്കനക്കവേ കൈതവമേററമുണ്ടാം. ൧൧

കഷ്ടിച്ചു കൃത്യം കഴിയുന്നവന്നു-
മഷ്ടിക്കുമുട്ടാതെ വസിപ്പവന്നും
കെട്ടിലനം നേടിയിരിപ്പവന്നും
പെട്ടന്നുതുല്യം പലു നിത്യദുഃഖം. ൧൨

എന്നാകിലും ഞാനിഹ ചെന്നുപോരാം
തന്നാകിലോ ഞാനതു കൊണ്ടുപോരാം
നന്ദാത്മജൻ തന്റെ മുഖാരവിന്ദം
മന്ദസ്തിതാർദ്രം ഖത! കണ്ടുപോരാം.' ൧൩

കനിഞ്ഞു വിപ്രൻ പറയുംദശായാം
തുനിഞ്ഞു വക്കററ മുഷിഞ്ഞവസ്ത്രേ
ഭൃക്കുവിൽക്കട്ടവരിഞ്ഞുകെട്ടി-
ഷ്ട്യൽക്കുവിട്ടുകൊടുത്തയച്ചാൾ. ൧൪

മുദാഗമിച്ചാശു കുമ്പേലവിപ്രൻ
മുകുന്ദഗേഹത്തിനകത്തുപുക്കൻ
വരുന്നകണ്ടുംബുജനേത്രനപ്പോൾ
ക്കരംപിടിച്ചങ്ങരികത്തിരുത്തി. ൧൫

കൃതാർദ്ധ്യപാട്ട്യാദികപൂജനാനേതേ
കൃതാത്മനായി സ്ഥിതിചെയ്തു വിപ്രൻ
തദന്തികേരഗ്മിണി താലജ്ജന-
മാദായവീശി ശശ്രൂമമാശുതീർത്താൾ. ൧൧൯

അശേഷനാഥൻദപിജനോടനേകം
വിശേഷമമ്പോടതൾചെയ്യുമോദാൽ
'പുരാഗുരൂന്നാം നികടേനിവാസം
ധരാസുരാധീശ! മറന്നിതോനീ; ൧൨൦

മഹാവനേനാം വിറകിന്നുപോയി-
 ട്രഹോ! മഹാവൃഷ്ടി ചൊരിഞ്ഞനേരം
 നനഞ്ഞശേഷം വഴിയുംപിഴച്ച
 ങ്ങനേകനേരം വലയുട ഭശായാം, ൧൭

തിരഞ്ഞെഴുന്നള്ളി മഹാമുനീന്ദ്രൻ
 വിരഞ്ഞുനമ്മെപ്പമി കണ്ടനേരം
 അനുഗ്രഹിച്ചു വിവിധപ്രകാരം
 മനസ്സിലുണ്ടോ തവ ഭൃസുരേന്ദ്ര!' ൧൯

മുഷിഞ്ഞവസ്ത്രാൽ ചുമകും പിടിച്ചു-
 ണ്ടഴിച്ചുകേച്ചിട്ടിതു വാസുദേവൻ
 രണ്ടാമതുംമുഷി പിടിച്ചുനേരം
 തണ്ടാരിൽമാതാശു കരംപിടിച്ചാൾ. ൨൦

അത്താഴമുണ്ടുവെച്ചുകൃഷ്ണനോടും
 ചിത്താനുകൂലം സുഖമേ ശയിച്ചാൻ;
 അന്വേദ്യതമമായച യാത്രചൊല്ലി-
 ലന്യൻഗമിച്ചാനുടനേകുമേലൻ. ൨൧

മുരാരിയോടത്ഥമിരുന്നതാകിൽ
 ത്തരാതിരിക്കില്ലവനത്രമാത്രം
 പറഞ്ഞുമാദിച്ചുവസിക്കയാൽഞാൻ
 മറന്നുപോയേൻ ഗൃഹിണീ നിയോഗം. ൨൨

അന്നേരമില്ലത്തെ വിശേഷമൊന്നു-
 മെന്നോടുമോദിച്ചതുമില്ലകൃഷ്ണൻ,
 ബന്ധം വരുത്താതെ പറഞ്ഞുകൊണ്ടാ-
 ലെന്തൊന്നുതോന്നും ഭോവാനുമുള്ളിൽ. ൨൩

എന്തൊന്നുഞാനിങ്ങനെയങ്ങുചെന്നാ-
 ലാതർജ്ജുനത്തോടടുപെച്ചുവേണ്ടു?

കാൽനീല ഞാനക്ഷമകപ്പുമെന്നെ-
 പ്ലാൻങ്ങിരിക്കുന്നു കുടുംബമെല്ലാം. ൨൪

ഇത്യാദിചിന്തിച്ചു നടക്കുമ്പോ-
 ഉത്സന്നതം ഗോപുരങ്ങൾക്കുണ്ടാൻ,
 ഉത്തംഗനെയും മണിപത്മരാഗം
 മുത്തംവിളങ്ങും ഭവനങ്ങൾക്കുണ്ടാൻ. ൨൫

ഉദ്യാനവും, ചതുര, മാചണാളീ
 വിദ്യാദിതസുപണ്ണഗ്രഹങ്ങൾക്കുണ്ടാൻ,
 അട്ടാല, നൃത്താലയ, രത്നാചാപീ-
 ഘട്ടങ്ങളുംഭേരിയിലത്രകുണ്ടാൻ. ൨൬

മാഗ്നഭ്രമംകൊണ്ടിഹവന്നതോത്താൻ?
 സപർഗ്ഗത്തിനൊക്കുംഗ്രഹമാരുടേവാൻ?
 ചുന്നല്ലരോ! നല്ലൊരുസുന്ദരാംഗി
 നന്നാ മലംകൃത്യവരന്നുദൂരാൽ. ൨൭

അഹന്ത! കൃഷ്ണ! മമ ഭയ്യതാനോ
 ഗോമത്തിൽനിന്നാശു മുദാവരന്നു?
 കിമിദ്രജാലംമമമോഹമോവാൻ
 നമാമിനോവിന്ദ! മുകുന്ദ! വിഷ്ണു! ൨൮

ഉണ്ടാവിതരപംമക ന്ദതെല്ലാം
 തണ്ടാരിൽമാതിൻകുറവൻറലീലാ;
 മിണ്ടാതെതന്നോരവിഭ്രതിയല്ലോ
 കണ്ടാച്ചമാശ്ചയ്യമയോ! വിചിത്രം. ൨൯

ഇതംവിചാരിച്ചുപുരംപ്രവേശി-
 ചുത്സന്നമോദംനിജഭയ്യയോടും,
 തതപാവയോധാദതി സക്തിരനീനം
 നിത്യംമിച്ചുഭവനേകലേലൻ. ൩൦

[ശ്രീകൃഷ്ണചരിതം മണിപ്രവാളം.]

(സീറാവിരഹ)മായ രാവണന്റെ അവസ്ഥ)

തള്ളിത്തടിക്കുചങ്ങിപ്പെരുകമഴലിനെത്തൊല്ലാ
 തൃക്കുന്നതിന്നാ-
 യുല്ലത്തിൽ തൽക്ഷണംതൊൻ പവവിധവിഹ
 ചെയ്യുന്നയത്തൊത്തൊല്ലാം
 ചെള്ള തിൻവേഗമേറ്റംഗരിമനലണയെ
 തട്ടിനീക്കുന്നപോലേ
 തള്ളിത്തള്ളിപ്പുരക്കു നിതൃബതവലുതായു
 ള്ളചേതോവികാരം.

(ഉത്തരോച്ഛരിതം.)

V

ശരണാത്ഥി.

[കേരളംഗരുകൾ ആക്രമിച്ചു മഹാരാജാവിനെ കൊലപ്പെടുത്തിയപ്പോൾ തന്റെ ശിശുവിനെ രക്ഷിക്കുവാൻ ധാരാളമായ ഏർപ്പിച്ചു രജമേധിഷി ബാഗ്നിപ്രവേശം ചെയ്യുകയും, ആ ധാരാളം ശിശുവായ ചന്ദ്രമാസനെയും കൊണ്ടു ശത്രുക്കളുടെ വായികുനിന്നു ദൈവഗത്യാ രക്ഷപ്പെട്ടു കാതളത്തിൽ വന്നുചേരുന്ന കഥയാണ് ഇവിടെ ചേർത്തിരിക്കുന്നത്.]

വർഷകാലം അതിക്രമിച്ചു. ദിക്കൊക്കെ ഇരട്ടിനാൽ മൂടപ്പെട്ടു. രാജ്യം പകലും തിരിച്ചറിവാൻ പ്രയാസം. ഇടക്കിടയ്ക്ക് അതിമോരമായി വീശുന്ന കാറ്റിനാൽ വലിയ വൃക്ഷങ്ങളും ചില വീടുകളും അവടവിടെ വീഴു ന്നടായിരുന്നു. ഗ്രീഷ്മകാലത്തു പ്രവർത്തിച്ച ഓരോ കൂരകർമ്മങ്ങൾക്കുവേണ്ടി ശിക്ഷിപ്പാനായി പാശ്ചാതിഭടന്മാരായ കാർമ്മവങ്ങൾ ഇടിനാ

ദത്തോടും മിനലോടുംകൂടി സൂര്യനെ അങ്ങമിങ്ങും തിരഞ്ഞു നടക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നു.

ഇക്കാലത്തു് ഒരു വൈകുന്നേരം, പ്രായം ചെന്നതായ ഒരു സ്ത്രീ നഖശിഖാന്തം മൂടിക്കൊണ്ടു് കുന്തളത്തിലെ ഒരു ചെറിയ തെരുവ്തൂട്ടി നടക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. പ്രായാധിക്യത്താലും, ദീർഘമായ വഴിയാത്രയാലുണ്ടായിട്ടുള്ള പരിശ്രമത്താലും ഈ സ്ത്രീ സാവധാനത്തിലെ നടക്കുന്നുള്ളു. വിശപ്പും ദാഹവും അധികമായിട്ടുണ്ടു്. ദീർഘമായ ഒരു കാണുന്നതും ഇല്ല. ചിലർ ഇവളൊരു ചിത്തഭ്രമക്കാരത്തിയാണെന്നു തീർച്ചയാക്കി; ചിലർ ഈ സാധുവനെ അസംബന്ധമായ ചോദ്യങ്ങളെക്കൊണ്ടു ബുദ്ധിമുട്ടിച്ചു; വികൃതിക്കുട്ടികൾ കല്ലുകൊണ്ടുളളപ്രയോഗത്താൽ മേൽക്രിയകളെ ഇടകലർത്തിക്കൊണ്ടിരുന്നു. എന്നാൽ താമസിപ്പാൻ ഒരു സ്വലമോ, ക്ഷണത്തിനു അല്പം അന്നമോ ആരും അവർക്കു കൊടുത്തില്ല.

ക്ഷീണംകൊണ്ടു് ഒരു മുമ്പോട്ടു വെക്കാൻ ആ സ്ത്രീക്കു വഹിയാതെ ആയി. വിശപ്പു സഹിക്കാഞ്ഞിട്ടു് അതിദയനീയമായി കരയുന്ന കുട്ടിയുടെ വിലാപങ്ങൾ അവൾക്കുണ്ടായിരുന്ന വേദനയെ അത്യാന്തം വർദ്ധിപ്പിച്ചു. “ഞാൻ ചുറ്റുമെല്ലെണ്ടു! എന്റെ ഊശപര!” എന്നുപഞ്ഞു് ഇവൾ ഒരു പീട്ടിലേക്കു കയറിച്ചെന്നു പുറത്തളത്തിലെ ചുമരിന്മേൽ ചാരി ഇരുന്നു. ഇരുന്നപ്പോഴേക്കും മോഹാചന്ദ്രന്റെയും ചായ്ക്കും.

ഇതിലെ ഗൃഹിണി ഒരു വിധവയായിരുന്നു. ഇവരുടെ നാലു് ഒരുസമരത്തും അടങ്ങിക്കിടന്നിരുന്നില്ല. അതുകൊണ്ടുപ്രഥമം കിട്ടാത്തവർ സമീപവാസികളിൽ ആരെങ്കിലും ഉണ്ടോഎന്നു സംശയമാണു്. ഇവരുടെ ഗിതത്തെ പേടിച്ച് ആരും അധികമായി ആ ഗൃഹത്തിൽ ചെല്ലുവാൻ മടിച്ചിരുന്നെങ്കിലും ചില്ലറയായിട്ടു ഒരു ചോറുകച്ചുവടം ഈ അമ്മ നടത്തിവന്നു. ഇവർക്കു് ഒരു മകളും അവൾക്കു ഒരു ഭർത്താവും

ഉണ്ടായിരുന്നു. തനിക്കു താമസം സ്വന്തനാഥനെന്നുമിട്ടു
നെന്നൊക്കെ പുറത്തു അഭിമാനമുണ്ടായിരുന്നുവെങ്കിലും കൊ
ല്ലത്തിൽ മുന്തിരപ്പഴം വെട്ടിയെടുത്തുവെച്ചു. അമ്മയുടെ കൂടെയാ
യിരുന്നു മകളുടെ വാസം. ഈ യുവതിക്കു രൂപലാവണ്യത്തി
നൊത്ത പ്രകൃതിഗുണം ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. ഈ സ്ത്രീ ഒരു അ
ന്യായസാഹസികയായിരുന്നു. ഇവർ ഒരു കല്യാണാവേശം
കാണാൻ പുറത്തുവന്നപ്പോൾ ധാത്രി കിടക്കുന്നതുകണ്ടു.

‘അയ്യോ! അരോ ഇവിടെ ചത്തുകിടക്കുന്നു. സമീപ
സ്ഥനാശം വരിക’ എന്നു പേടിച്ചുപറഞ്ഞു. അവർ അ
കത്തേക്കു ഓടിപ്പോയി.

‘പേടിക്കേണ്ടാമകളേ! ഗൃതിപ്പെടാതെ ഇരിക്കൂ, ഞാൻ
പോയി നോക്കട്ടെ. ചിലപ്പോൾ മരിച്ചുകിടക്കുന്ന അംളം
മറ്റൊരാളാണെന്നും അറിവാൻ യോഗ്യമായ ചില സംഗതികൾ
വെളിപ്പെടുത്തും.’ എന്നു വേദാന്തമുണ്ടാക്കി ഗാഢിനി പുറ
ത്തേക്കിറങ്ങി. ‘അരാനിതു?’ എന്നായിരുന്നു അവരുടെ അ
ഭ്യന്തര ചോദ്യം. ‘ചത്തോ, അതോ ജീവിച്ചിരിക്കുന്നുവോ?’ ഇ
തിനും മറുപടിയില്ല. ‘ഞാനൊന്നു കുറുകിനോക്കട്ടെ. ഇതൊ
രു സ്ത്രീയാകുന്നു.’

‘അമ്മേ! അതേ! ശവത്തെ തൊടരുതേ!’ എന്നു മ
കൾ ഉച്ചത്തിൽ നിലവിളിച്ചു പറഞ്ഞു.

‘ഓ! കാര്യംതന്നെ. ഈ സമയത്തു ശരീരം അശുഭമാക്ക
രുതല്ലോ. അതുതന്നെയല്ല, പ്രേതംഇപ്പോൾ ശരീരത്തിന്റെ
സമീപത്തുണ്ടാവാൻ മതി. അദ്ദേഹം, ഞാൻ കുറുകിച്ചെങ്കിലും ത
ളിച്ചുനോക്കട്ടെ, എന്നിട്ടും ഉണർന്നില്ലെങ്കിൽ ചത്തതാണെന്നു.’

അപ്രകാരം ചെല്ലപ്പോൾ ധാത്രി ‘നാരായണനായ
നെ!’ എന്നുപറഞ്ഞുകൊണ്ടു പുഴുനേറ്റു.

‘അയ്യോ! ഇതാശവം ജീവിക്കുന്നു’ എന്നു മകൾ വിളിച്ചു പറഞ്ഞു.

‘ചേടിക്കരയ്ക്കു, എന്തോ ആലസ്യംകൊണ്ടു് ഇവർ മൃതപ്രായയായി കിടക്കുകയായിരുന്നു,’ എന്നു പറഞ്ഞു് അമ്മ അടുത്തുചെന്നു. ‘ഹാ! ഹാ! ഇവരുടെ കയ്യിൽ ഒരു കുട്ടിയുണ്ടു്. എന്തുകാമരൂപൻ! എത്ര സുന്ദരൻ! വയറുകൊളു! ഇവിടെ വന്നു നോക്കൂ! ഇങ്ങനെ ഒരു പുത്രൻ നിനക്കുണ്ടാകേണമെന്നു എത്ര നാളായി ഞാൻ പ്രാർത്ഥിക്കുന്നു. ഇതിനുവേണ്ടി ഞാൻ ഒരു വഴിപാടു കൂടി നേർന്നിട്ടുണ്ടു്.’ എന്നിങ്ങനെയെല്ലാം പറഞ്ഞതിന്റെ ശേഷം, ‘നിങ്ങളും ആരാകുന്നു’ എന്നു ഗൗമിണി ചേർന്നു ചിരിച്ചു.

ധാത്രിയുടെ വിചാരമെല്ലാം ക്ഷീണിച്ചു വന്നിട്ടുണ്ടെന്നു മടിയിൽ കിടന്നിരുന്ന ശിശുവിനെപ്പറ്റി അന്വേഷിച്ചു. കഴിഞ്ഞ രേഖയായ ഓരോ വൃത്താന്തങ്ങളുടെ ഓർമ്മ, അഗാധമായി അന്ധകാരമയമായിരിക്കുന്ന ഭാവി ഇവർക്കും ഇവരുടെ മനസ്സിന് വളരെ അസ്വസ്ഥ്യം ഉണ്ടാക്കി. ഇപ്രകാരം ചിന്താക്രാന്തയായിരുന്ന ധാത്രിയുടെ വിചാരങ്ങളെ അടക്കുവാൻ വാർദ്ധക്യത്തെ അതിട്ടു് ചിലതൊക്കെ പറയാൻ തുടങ്ങി ‘ഹരവിധി! നിന്റെ ഭാഷത്തിനു അവസാനമില്ലെന്നുണ്ടോ? വിപ്രാതനായ സുധാർമ്മികന്റെ സന്താനത്തെ അത്യന്തം കഷ്ടപ്പെടുത്തി; ഇതാലപ്പോൾ പട്ടിണിയിട്ടു കൊല്ലുവാൻ പോകുന്നു. എന്റെ ഓമനേ! ആ ഘാതകന്മാരുടെ പ്രിയപ്പെട്ടവർ അടുക്കൽനിന്നും നിന്നെ രക്ഷപ്പെടുത്തിയതു് കൃതമായ വിശ്വാസനാൽ ഹനിക്കപ്പെടുവാനോ? തേളിൻകത്തിൽനിന്നും ത്രാണനം ചെയ്തതു സർപ്പത്താൽ ലംഘിക്കപ്പെടുവാനോ? അയ്യോ! നീ പുഞ്ചിരിയിടുന്നു. നിനക്കു ഒരു പുത്രനും ഇല്ല. അങ്ങനെ വരട്ടെ. രാജ്ഞിനിന്നെ വാസുദേവന്റെ രക്ഷയിലല്ലോ വെച്ചിരിക്കുന്നതു്. വിധി സർവ്വമനുഭവിക്കുന്ന ഈശ്വരൻ അധീനനും അല്ലല്ലോ.’ ഇങ്ങനെ അർത്ഥസമാപത്തിൽ പറഞ്ഞു.

ഞതു ധാത്രി ആ യുവരാജാവിനെ മാറത്തു് അമർത്തിപ്പിടിച്ചു മേൽമാറത്തു നോക്കി കരയുവാൻ തുടങ്ങി.

ഗൃഹത്തിലെ ഭാരവാഹിയായവർ ധാത്രിയുടെ എല്ലാ വാക്കിനേയും ശ്രദ്ധയോടെ കേട്ടു. അനീതിയായ തൂലത്തിൽ കൊല്ലപ്പെട്ടതായും ജനഞ്ജിതനായും ഉണ്ടായിരുന്ന കേരള രാജാവിനെക്കുറിച്ചും, അദ്ദേഹത്തോടൊരുമിച്ചു് ദേഹചരിത്രാ ഗംചെയ്ത വീരപത്നിയെക്കുറിച്ചും, കൗതുകനിവാസികൾക്കുണ്ടായിരുന്ന അനുകമ്പകൊണ്ടും അവിശ്രുതരാജവംശത്തിലെ ഏകനായി ശേഷിച്ചിരുന്ന അവകാശിയെപ്പറ്റി പിന്നെയും ചിലതൊക്കെ അറിയേണമെന്നുള്ള ആശങ്കകൊണ്ടും ആരാജകുമാരനു രാജപദവി കിട്ടുന്നകാലത്തു തനിക്കു സുഖസമൃദ്ധി സിദ്ധിക്കുമെന്നുള്ള വിചാരംകൊണ്ടും അവർ ധാത്രിയേയും വീട്ടിൽ പാർപ്പിച്ചു.

കുട്ടിയുടെ കാര്യം വളരെ ഗ്രഹമായി വെച്ചു. ധാത്രി ഇതിനെ കൗതുകനാഥനെ അറിയിക്കേണമെന്നു പലപ്പോഴും പറഞ്ഞുവെങ്കിലും 'വരട്ടെ' എന്നു അവരുടെ സാന്ത്വനത്താൽ അവൾ അടങ്ങിയിരുന്നു.

(ചന്ദ്രമാസൻ.)

പാമ്പൻ കണ്ട വൈകുണ്ഠം.

[ബ്രാഹ്മണപുത്രനെ രക്ഷിക്കുവാൻ ത്രാണിയാകാത്ത പാർത്ഥൻ പ്രതിജ്ഞപ്രകാരം തീർത്ഥി ചാടുവാൻ ഭാവിച്ചുമ്പോൾ ഭഗവാൻ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടു വൈകുണ്ഠത്തിലേക്കു കൂട്ടിക്കൊണ്ടു പോകുന്നു. അദ്ദേഹം താഴെപ്പറയുന്ന കണ്ടുഭവിക്കുന്ന വൈകുണ്ഠത്തെയാണ് ഇവിടെ വർണ്ണിച്ചിട്ടുള്ളത്.]

നരനൊടുസമീതം നാരായണനും
 വിരവിനൊടുത്തുതരഥമതിലേറീ .
 ട്രംബരമാർഗ്ഗേ യാത്രതുടങ്ങി
 ജവംബഹുദൂരമകന്നതുടങ്ങി
 രചിമണ്ഡലവും ശശിമണ്ഡലവും
 ശ്രവമണ്ഡലവും താഴേകാണായ്
 വിബുധാധിപപുരി നിശാനാമ്പകപുരി
 നവചേചരഗതി സുരദീർഘികയും
 കുല്പകവൃക്ഷം പുഷ്പോദ്യാനവു-
 മബ്ധികളും കനകചലശീഖരം
 ഏറെത്താഴത്തേറെത്താഴേ
 ദൂരേദൂരേ കാണാത്തു;
 ലോകാലോകവുമണുകടന്നു
 മാഹാകൂരിരുളാധിമുഴുത്തു .
 കൺകാണാഞ്ഞുമുടൻകമലേശ-
 മുഖംകാണാഞ്ഞു വചഞ്ഞു കിരീടി
 ശത്രുതന്ത്രജന ദുഃഖമൊഴിപ്പാൻ
 വിക്രമശരഖിജഗൽഗുരു കൃഷ്ണൻ
 ചക്രപരായണനുംകുമലേനിജ
 ചക്രത്തെ പരിശീലിം സ്തുതയാ
 ലോകൈകാഞ്ചിതദീപാജ്ഞി ജഗ-

ദൈകാശീത സുദർശനചക്രം
 തുണ്ണുമുദിച്ചു താപമൊഴിച്ചു
 പാണ്ഡവനുളിൽ ഷണ്ഡമൊഴിച്ചു;
 വൃത്രവിനാശനപുത്രനൊടാശ്രമ-
 ഗത്രയനായകനത്രചിനോദൽ
 ചുത്രയകന്നിതുപലുതി ദൂരമ-
 തിൽത്രിദശേശജനോത്തർഗൾചെയ്തു;
 യോജനദൂരമൊരൊമ്പതിനായിര-
 മനവധികുടീട്ടപ്പുറമായിട്ടു.

ഓരോതരമിദമന്തളിനനേര-
 ണേറിയ ദൂരമകന്നിത്രതേരം.
 ശ്രീപാൽക്കെടുടെ തിരയടിനാദം
 താപാൽക്കെടു മഹാതുടതജ്ജാതം
 ചൈഷ്ണവരൂപമഹാതുടതപുണ്ണ
 സുഖസ്ഥലമോമന മാർത്തുണ്ടു
 ചെന്നണയുമ്പോളുന്മാടു കണ്ടു
 സുന്ദരമന്തജ്ജുതേജോനിലയം;
 ശ്രീകണ്ഠാദിനിഷ്പചിതമാം ഹരി
 വൈകുണ്ഠം ജഗദൈകമനോജ്ഞം
 ക്ഷീരാണ്ണവമതിൽ നാനാധിപനുടെ
 ചാരഹണാഞ്ചിതമണിവരതല്ലേ
 നാരായണനധിവാസം കണ്ടുമു-
 രാരികരീടിയൊടർച്ചിച്ചെയ്തു;
 കണ്ഠേതരമിതു കഷ്ടീടുക ചൈ-
 കണ്ഠപുരം പുതഷോത്തമവാസുഃ;
 ഏനപറഞ്ഞഥ നന്ദസുതോചിപു-
 രന്ദരനന്ദനോടുസമേതം
 സ്വന്ദനമതിൽനിന്നമ്പൊടിറങ്ങിജ-
 ഗന്നിലയസ്ഥലമാശ്രവണങ്ങി;

അതിമോദത്തെൊട്ടു നോക്കുന്നോരും
 അതിശയമനഃപഥി കണ്ടുതുടങ്ങി;
 കനകക്കൊടിമരമുയരെക്കണ്ടു
 വംശസത്തമ സുനിപാസം കണ്ടു;
 ഘോരസമാനശയപ്രഭ കണ്ടു
 സോമസമാനമതിൽപ്രഭകണ്ടു
 നവരത്നോജ്വലപരിഭാസുരമാം
 സുരവർഷിതസോപാനം കണ്ടു
 ധരിപദകേരജനത്തെക്കണ്ടു
 സുരമുനിമാരെയുമഴകൊട്ടു കണ്ടു
 ഓരോതരമവർ സേവകൾ കണ്ടു
 മേഘസമാനകിരീടം കണ്ടു
 ചാരുഗളാനന്തമാലകൾ കണ്ടു
 പുഷ്പോദ്യാന വിശേഷം കണ്ടു
 ഷർപദജാലവിലാസം കണ്ടു
 പീതാംബരമാമൃദുപുട കണ്ടു
 പാലാംബുജയുഗമഴകൊട്ടു കണ്ടു
 ലക്ഷ്മീദേവിയെയരികേകണ്ടു
 അക്ഷീമാപതിയുടെ വാസം കണ്ടു,
 ശ്രീവൈകുണ്ഠ വിശേഷമുരപ്പാൻ
 അകാംക്ഷിതദൈനാകിലുമിപ്പോൾ
 അച്ചുന്നതിനേ ഘോരരിക്കാച്ചു
 ഭാവിച്ചുവെള്ളതല്ലുരപ്പാൻ;
 നരനാടുസഹിതൻ നാരായണനും
 ധരിചരണാംബുജമാശ്രുവണങ്ങി
 ഭൂമാഭഗവതിമാരെടുക്കൂടി
 അമോദേനഃപഥിച്ചുരുച്ചു നാരദ
 ഭഗവദ്ഭൂപവിലാസംകണ്ടു.

രാമബാണം.

ലക്ഷ്യാ കൃതാതെ ലങ്കാനഗരമതുതകർത്തക്ഷരം
 ത്രുകുന്ദനാകം
 രക്ഷോജാലാധിപശ്ചം തടവിന ദശകണ്ഠന്റെ
 കണ്ഠംമുറിപ്പാൻ
 ലക്ഷ്യംവെച്ചുണ്ടു മീറിദൃതമണയമൊരത്യഗ്ര
 മാം രാമബാണം
 രക്ഷിച്ചീടട്ടെ നിത്യം കലിമലമകലൈപ്പാക്കി
 നന്നാക്കി നമ്മെ.

(വെണ്മനി)

VII

ഭൂകമ്പം.

ഭൂകമ്പംഭൂമിയുടെ ബാഹിദാഗത്തുണ്ടാകുന്നു. ആപൽ
 കരങ്ങളായ അതുതസംഭവങ്ങളിൽ വെച്ചു ഏറ്റവും ഭയ
 കരവും നാശകവും ആയിട്ടുള്ളതു് ഭൂകമ്പമാകുന്നു. അ
 ഗ്നിപവ്തത്തിന്റെയെന്നപോലെ ഭൂകമ്പത്തിന്റെയും ഉ
 തഭവം ഭൂഗർഭത്തിലുള്ള അഗ്നിജ്വലനത്തിൽ നിന്നുതന്നെ
 യാകുന്നു അതഗ്നിയുടെ ചേപ്പുകൾകൊണ്ടു ഭൂമിക്കുണ്ടാകു
 ന്നു ഇളക്കത്തിനാകുന്നു ഭൂകമ്പമെന്നു പറയുന്നതു്. ഭൂകമ്പ
 ത്തിന്റെ അധികൃവും രീക്ഷണതയും അഗ്നിപവ്തങ്ങളുള്ള
 രാജ്യങ്ങളിലാകുന്നു. അഗ്നിപവ്തങ്ങളിൽ അഗ്നിജ്വലനമു
 ണ്ടാകുന്നതിനു അല്പം മുമ്പു് അവയുടെ സമീപങ്ങളിൽ ഭൂക
 മ്പമുണ്ടാകുന്നതു സർവ്വാധാരണമാണു്. ഭൂകമ്പമുണ്ടാകുന്ന
 സമയമൊ അല്ലെങ്കിൽ അതിന്നു അല്പം മുമ്പോ ഖടിച്ചുണ്ടു ന്

പോലെയും വെട്ടുന്നപോലെയും പീരങ്കി വെടിപോലെയും പുകവണ്ടിപോകുന്നതുപോലെയും ഉള്ള ഗംഭീരങ്ങളായ ചില ഗജജനങ്ങൾ ഭൂമിയുടെ അന്തർഗതയുനിന്നു കേൾക്കാം. ഭൂകമ്പത്തോടു കൂടി ഭൂമി ചിലേടങ്ങളിൽ പൊങ്ങുകയും ചിലേടങ്ങളിൽ താഴുകയും ചെയ്യുന്നു. ചില പർവ്വതങ്ങൾ പൊക്കം കുറയുന്നു. ചില കുന്നുകൾ പൊക്കം കൂടുന്നു. പുതുതായ ചില മൈതാനങ്ങൾ ഉണ്ടാകുന്നു. സമുദ്രജലവിതാനത്തോടൊപ്പം കിടക്കുന്ന ചില പാറകൾ തിരമാലകളെത്താത്തവിധത്തിൽ ഉയരുന്നു. ഭൂമി വെട്ടുന്നപിള്ളൻ ചില വിള്ളലുകളുണ്ടായി വളരെ വീടുകളും വൃക്ഷങ്ങളും ജനങ്ങളും മറ്റും അവകളിൽ വീണു തീരെ നശിച്ചുപോകുന്നു. കടൽക്കരയിൽ ഭൂകമ്പമുണ്ടാകുമ്പോൾ കടൽ അഗ്രംപിൻവാങ്ങുകയും അല്ലം കഴിഞ്ഞതിൽ പിന്നെ പർവ്വതങ്ങളെപ്പോലെയുള്ള തിരമാലകളൊടു കൂടെവന്നു കരയെ അക്രമിക്കുന്നതിനിടയിൽ ഗ്രസിച്ചതിനെയെല്ലാം കടലിലേക്കു വവിച്ചിഴിച്ചുകൊണ്ടുപോകുകയും ചെയ്യുന്നു. ഭൂമി ഇളകിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നതിനിടയിൽ നാടെല്ലാം വെള്ളം വന്നു മൂടുന്നതു കൊണ്ട് കടൽക്കരയ്ക്കുണ്ടാകുന്ന ഭൂകമ്പങ്ങൾക്കു ആറിട്ടി അധികം നാശങ്ങളും കഷ്ടങ്ങളും വേണ്ടുന്നുണ്ട്. അധികം ശക്തിയുള്ള കൂട്ടിമുട്ടലോടുകൂടിയ ഭൂകമ്പമുണ്ടാകുമ്പോൾ മനുഷ്യരും മൃഗങ്ങളും മേല്പോട്ടു തെറിച്ച് അസ്രൗതഃളെപ്പോലെ തലകീഴായി കുന്നുകളിന്മേലും കഴികളിലും കൂപങ്ങളിലും കുളങ്ങളിലും മറ്റും വെണുവീണു മൃതിയെ പ്രാപിക്കുന്നു. വൃക്ഷങ്ങൾ കടപറിഞ്ഞു ഭൂമിയിൽ പതിക്കുന്നു. വീടുകൾ മാത്രമല്ല ഉറപ്പുള്ള വലിയ കെട്ടിടങ്ങളും കൂടി ഇടിഞ്ഞുപൊളിഞ്ഞു തീരെ നശിച്ചുപോകുന്നു.

ജാതീശ്വരന്റെ കാരണമുണ്ടാകാൻ ഈ ദിക്കുകളിൽ ഭൂകമ്പം അധികമായിട്ടുണ്ടാകുന്നില്ല. പൂങ്കിലും ഭൂഗോളത്തിന്റെ ഭൗമവീനങ്ങളായ മറ്റുപല ഭാഗങ്ങളിലും കൊല്ലം തോറും വളരെ ഭൂകമ്പങ്ങൾ ഉണ്ടാകുന്നുണ്ട്. പത്തൊമ്പതാം

ശതവഷത്തിലെ ആദ്യത്തെ അമ്പത് കൊല്ലങ്ങൾക്കിടയിൽ ഭൂമിയിൽ പുല്ലാങ്കൂടി അയിഞ്ഞിൽ ചില്ലാനയും പത്തു കൊല്ലങ്ങൾക്കിടക്ക യൂറോപ്പിൽതന്നെ മുന്തറും ഭൂകമ്പങ്ങൾ ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ ഇപ്രയോഗം ഒരുപോലെ ഉഗ്രങ്ങളായിരുന്നില്ല. അധികവും മന്ദമലനങ്ങളോടു കൂടിയവയായിരുന്നു. 1189 ൽ ജപ്പാൻ രാജ്യത്തു ഉണ്ടായ മഹാഭൂകമ്പങ്ങൾക്കു സദൃശമായ ഒരുഭൂകമ്പം ഭൂമിയിൽ എങ്ങുതന്നെ ഉണ്ടായിട്ടില്ലെന്നു പറയാം. അതോടുകൂടി അവിടങ്ങളിലുണ്ടായിരുന്ന സകല കെട്ടിടങ്ങളും പാലങ്ങളും അണകളും അനവധി ജനങ്ങളുംമറ്റും തീരെ നശിച്ചുപോയി. കടലിരുകിടക്കുന്ന വളരെ കപ്പലുകളും തോണികളും തലകീഴായി മറിഞ്ഞു ജലത്തിൽ അങ്ങുപോയി. ചിലകുന്നകൾ താഴുകയും ചിലതു പൊങ്ങുകയും ചിലകഴുകുകളും ഗുഹകളും ഭൂതനമായി ഉണ്ടാവുകയും അളവില്ലാത്ത മറ്റുപല നാശങ്ങളും സംഭവിക്കുകയും ചെയ്തു. എന്താണു് ഇതിനോടു അടുത്തുള്ള ഒരുഭൂകമ്പം കഴിഞ്ഞകൊല്ലത്തിലും (൧൯൨൨) ജപ്പാൻരാജ്യത്തു് ഉണ്ടാവുകയും പറഞ്ഞാൽ ഒടുങ്ങാത്ത കഷ്ടതകളും നാശവും ചെയ്തതും ചെയ്തതായി നാമെല്ലാവരും അറിവുകയും ചെയ്യുന്നുണ്ടു്.

ഇൻഡ്യയിലും മറ്റുനടയ ഭൂകമ്പങ്ങൾ ഉണ്ടായിട്ടുണ്ടു്. ൧൮൧൯-ൽ കച്ചിരാജ്യത്തുണ്ടായ ഭൂകമ്പംകൊണ്ടു് ഏഴു നാഴികാദൂരെയും പതിനാറുനാഴിക നീളവുമുള്ള ഒരു മൈതാനമുണ്ടാവുകയും ബൃഹത്തു് എന്ന നഗരം തീരെ നശിച്ചുപോവുകയും, സിൻറിയെന കോട്ടയും സമീപമുണ്ടായിരുന്ന പട്ടണവും സമുദ്രത്തിൽ അങ്ങുപോവുകയും സിന്ധുനദിയുടെ അഴിമുഖത്തുകൂടി കപ്പലുകൾക്കു ഗതാഗതം ചെയ്യുവാൻ വഹിയത്തപിധത്തിൽ കപ്പൽചാലിനു അഴംകുറയുകയും ചെയ്തു. ഈ ഭൂകമ്പം കഴിഞ്ഞതിൽ പിന്നെ അടുത്തുള്ള സമുദ്രത്തിൽപലടത്തും പതിനൊട്ടാം ഇരുപതും അടി അഴം കൂടിയിട്ടുണ്ടു്. ൧൮൩൯-ൽ ഉത്തരഇൻഡ്യയിൽ ഉള്ള ചമ്പാർ എന്ന സ്ഥല

ത്തു വളരെ ഉഗ്രമായ ഒരു ഭൂകമ്പമുണ്ടായി. മലയാളത്തിലും ഭൂകമ്പമുണ്ടായിട്ടില്ലെന്നില്ല. ഉണ്ടായിട്ടുള്ളതെല്ലാം ഘ്യല്ലായിടത്തും ഒരുപോലെ വ്യാപിക്കാത്തവയും മന്ദമായ ചലനത്തോടു കൂടിയവയും ആകുകൊണ്ടു് അതിന്റെ ഭയങ്കരസ്വഭാവത്തെ അനുഭവിച്ചറിഞ്ഞിട്ടുള്ളവർ മലയാളികളുടെ ഇടയിൽ വളരെ ചുരുക്കമാണു്. ഘൃങ്കിലും ശ്രീപാശുരാമന്റെയും അയ്യപ്പ്യാഘണങ്ങളുടെയും ആഗമനത്തിനുമുമ്പു് ഒരു വനാന്തരവും വിജനപ്രദേശവുമായി കിടന്നിരുന്ന മലയാളത്തിൽ മഹത്തായും ഉഗ്രമായും ഉള്ള ഒരു ഭൂകമ്പം ഉണ്ടായിട്ടുണ്ടെന്നു വിചാരിപ്പാൻ മാർഗ്ഗമുണ്ടു്. വേനൽക്കാലത്തു കോൾകൃഷിചെയ്യുന്ന കായലുകളിൽ വൃക്ഷങ്ങളുടെ കുറികളും രണ്ടും മൂന്നും കോലു കീഴുപോട്ടു താഴ്ന്നിയാൽ വളരെ വണ്ണവും നീളവും ഉള്ളതടികളും കാണാറുണ്ടു്. ഇങ്ങിനെയുള്ള കായലുകളെല്ലാം പണ്ടു ഭൂകമ്പമുണ്ടായ സമയം പാനിട്ടുള്ള പ്രദേശങ്ങളായിരിക്കണം. വളരെ കാലമായി ഭൂമിയുടെ അടിയിൽ കിടക്കുന്ന മരത്തിന്റെ കടകളും തടികളും കറിയ്ക്കട്ടപോലെ കുറുത്തുകൊണ്ടായിരിക്കുന്നു. അയതു കൊണ്ടു മേൽപ്പറഞ്ഞ കായലുകളിൽ കല്ലുകൾ യില്ലെന്യന്നു സംശയിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. മലയാളത്തിൽ പലടത്തും കാണുന്ന മിക്ക കുനകളും കൂട്ടംകൂട്ടമായി കിടക്കുന്ന പാറകളും ആ ഭൂകമ്പം കൊണ്ടു മേല്പോട്ടുവാനുണ്ടിയ പയാ യിരിക്കണം.

കൊല്ലവർഷം 1031-ാമാണ്ടു് കോഴിക്കോട്ടും അതിനടുത്തുള്ള പ്രദേശങ്ങളിലും ഒരു ഭൂകമ്പമുണ്ടായി. ഒരുദിവസം കാലത്തു ആറുമണിയോടുകൂടി വടക്കുഭാഗത്തു നിന്നു മഴവരുമ്പോൾ ഉണ്ടാകുന്നപോലെ ഒരുച്ചുങ്കേൾക്കാറായി. ആദ്യം പലതം ശങ്കിച്ചതു മഴയാണെന്നാകുന്നു. പുനാൽ ആശംബു, അടുക്കൽപ്പുത്തിയപ്പോൾ മഴയല്ല. ഭൂമിക്കു നാലുനിമിഷനേരം വളരെ മന്ദമായ ഒരു ചലനമാണുണ്ടായതു്.

മേൽവിവരിച്ച അതുതസംഭവങ്ങളെപ്പറ്റി നാം കുറഞ്ഞൊന്നു പശ്ചാലോചന ചെയ്യുന്നതായാൽ ഭൂമിയെ നാശത്തിൽനിന്നു രക്ഷിക്കുന്നതു് ഭൂഗർഭത്തിലുള്ള അഗ്നിയാണെന്നു നമുക്കു സ്പഷ്ടമാകുന്നതാണു്. മഴയും മഞ്ഞും കടലും നദിയും അംഗാരാലുവും അല്ലജനകവും ഭൂമിയെ നിരന്തരം ക്ഷയിപ്പിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന അവസ്ഥയ്ക്കു നേരേവേപരീതമായി ഭൂമിക്കു ഒന്നത്രയെ നൽകുന്ന ഒരുശക്തി ഭൂഗർഭത്തിലില്ലാതില്ലെന്നു വെങ്കിൽ ലോകമെല്ലാം വളരെക്കാലം മുമ്പുതന്നെ നാമാവശേഷമായി പോകുമായിരുന്നു.

(വിദ്യാവിനോദിനി.)

പൃഥ്വിതോറു കലിബാധിച്ചു കാന്തയെകാട്ടിൽ
വെടിഞ്ഞു് ഉഴച്ചുന നളന്റെ അവസ്ഥയും
കാട്ടുതീയിൽ കാക്കോടകടന്നവും.

അങ്ങോടിങ്ങോടുഴന്നും, വിവിനഭൂവി തളന്നും,
വിചാരംകലന്നും
തുംഗാതങ്കംവളന്നും, തൃണതതിഷ്ഠകിടന്നും,
സുരേന്ദ്രാനിരന്നും,
തിങ്ങും ഖേദം മറന്നും ദിവസമനുറാടന്നീടുമ
നൈഷധേന്ദ്രൻ
വൻകാട്ടിൽ കാട്ടുതീതൻ നടുവിലൊരുഗിരംകേട്ടു
വിസ്മയവണ്ണം.

(നളചരിതം ആട്ടകമ്മ.)

അഭിപ്രായവാൻ വധം.

[പാർത്ഥാജനായ അഭിമന്യു ഭഗവദ്ദപദേശപ്രകാരം പത്മവ്യഥിനോടേ
 ദിച്ച് അകത്തുകടന്നു ശത്രുക്കളെ മർദ്ദിച്ചു നിസ്സഹായനും തുടൻ അവസര
 ത്തിൽ ദ്രോണാചാര്യൻ അവനെ ചതിച്ചു കൊല്ലണമെന്നു പറഞ്ഞതനുസരി
 ച്ചു കണ്ണനും, ദ്രോണനും, കൃപനും മറ്റും ചേർന്നു ചതിയായി അഭിമന്യുവി
 നെ വധിക്കുന്ന കഥയാണ് ഇതിൽ പാഞ്ഞിരിക്കുന്നത്.]

നോക്കിയനോക്കിയദിക്കിലെല്ലാടവും
 നീക്കമൊഴിഞ്ഞഭിമന്യുവിനെക്കണ്ടു
 വൈരികൾ വിസ്മയപ്പെട്ടു വാണീടിനാൻ
 വൈരംകലൻ സുദ്രോതമുൻതാനും
 നന്നായുണങ്ങിപ്പോയ വനങ്ങളിൽ
 ചെന്നുടനഗിപിടിപെട്ടുപോലെ
 കൊന്നുകൊന്നൊക്കെയെടുക്കുന്നതുകണ്ടു
 ചെന്നുസുയോധന പുത്രനാലക്ഷ്മണൻ
 ചൊന്നാനതുകണ്ട ഭിമന്യുകോപിച്ചു
 നന്നായികണ്ടതുനില്ലനില്ലി നിനി
 നിന്നുടെ താതൻമുനിധിദ്രാശുതാൻ
 നന്നെയമപുത്തി നയച്ചീടുവൻ.
 എന്നതുകേട്ടുദുര്യോധനസുത-
 നിദ്രാതമുസുതൻതന്നെയയ്യിടനാൻ
 ചൊന്നവണ്ണമെന്ന ധാതൻരാജൻമുനിൽ
 കൊന്നുവീഴ്ത്തിടനാൻ ലക്ഷ്മണൻതന്നെയും.
 ചത്തുതന്നുദുര്യോധനൻ തനി-
 കൈയുമതൽപൂണ്ടാനതുകാക്കയാൽ
 അണ്ണവംപോലെയാലറിയഭിമന്യു

തിണ്ണപൊരുതങ്ങടുകുന്നതുന്നേരം
 കണ്ണിലകപ്പെട്ടവെരികളെയൊക്കെ-
 കണ്ണിമയ്ക്കുന്നതിൻമുമ്പെ യൊടുക്കിനാൻ.
 കണ്ണൻ കൃപർ കൃതവർമ്മാ ബൃഹൽബലൻ
 ധനപിയാം ദ്രോണരും പുത്രൻമെന്നിവർ
 അറുമുഖാഠന്മാരമൊരുമിച്ചു
 വീരോടടുത്തുപൊരുതുന്നേരം
 എല്ലാവരോടും തടുത്തുപോർചെയ്തടൻ
 വില്ലാളിവീരൻ ബൃഹൽബലനെക്കൊന്നാൻ.
 ചെമ്പരംപിന്നെവിഷ്ണുധരയാകുലാ-
 ലയ്യോശിവശിവയെന്നകന്നിടിനാൻ
 പാർത്ഥനന്ദനും ഭാസ്കരപുത്രനും
 പേർത്തമടുത്തുപോർചെയ്യാർ ഭയങ്കരം.
 അമ്പുകൾകൊണ്ടുകൊണ്ടേംഗംപിളർക്കയാൽ
 ചെമ്പരത്തിപ്പുഴുപോലെ ശരീരവും
 വൻപോടുചോരയോൽ മൂടിതിരയാരും
 ഉന്മരും കണ്ടുതെളിഞ്ഞിതായോധനം.
 കണ്ണന്റെ പടനായകന്മാരുടെൻ
 ചെന്നുപൊരുതാരുവരവരേയും
 കൊന്നാനതുകണ്ടുതതിരമാഗധൻ
 കൊന്നാനവനെയുമർജ്ജുനനന്ദനൻ.
 ഇണ്ടൽമുഴുത്തുകണ്ടുരിവർഗ്ഗവും
 മണ്ടിനാർപേടിചൊരുത്തരൊഴിയാതെ
 വഞ്ചതിയുള്ളശങ്കനിക്കനുജന്മാ-
 രഞ്ചുപേർ തുഞ്ചിനാരഞ്ചിയോടുംപിഡെ
 കണ്ണസുധോധനദ്രോണഭോജാദികൾ
 കണ്ണനീർവാത്തുടൻ തമ്മിൽനോക്കീടിനാൻ.
 അപ്പോളുടത്തഭിമന്യുതേർപീഠിയി-
 ലുൾപ്പുകുകൊണ്ടുകൊന്നൊക്കെയൊടുക്കിനാൻ.
 അചാർയ്യനുംഗോശപരനോടു ചൊല്ലിനാ-

നാശനീവില്ല ചതിച്ചുദൂരിക്കണം
 നേരോടിവനെപ്പൊതുജയിപ്പതി-
 നാതംകതതായ്ക വില്ലനീഖണ്ഡിപ്പിൻ
 ജ്ഞാനനന്ദനനെക്കാലമെ പയ്യതി-
 നിജ്ജനത്തി നപണിയില്ലനിണ്ണമം.
 ദുഷ്ജനധർമ്മിതന്നുവതംനമ്മെ
 സജ്ജരംനിദിക്കുമില്ലൊരുസംശയം,
 സജ്ജചാചാധ്യന്മാർ നിജകീർത്തികൊണ്ടു-
 ജ്ഞാനവണ്ണമാക്കേണംജഗത്തുമം;
 ദിഗ്ജയംചെയ്കിച്ചമാശ്രമവാരണേ
 നിജ്ജലോകം ഗമിക്കിലുമാരുമേ,
 വജ്ജനകായുഷം ചെയ്യാതിരിക്കേണം
 ശ്ജനംചെയ്യാർ ദുഷ്ടിച്ചതുമുലമായ്
 കണ്ണന്മാർധർമ്മീവണ്ണമോരോരം
 റണ്ണിച്ചുചൊന്നരാകർണ്ണശ്രവരൻ
 വണ്ണധർമ്മിയാനിണ്ണമംപാത്തുകാ-
 രണ്ണനിധിമതംകണ്ടുചൊല്ലീടിനാൻ.
 പുണ്യാലമിന്നിനിപ്രാണനെക്കാപ്പതി-
 നീനിതുചെയ്കെന്നുകേട്ടോരുകണ്ണനും
 പിന്നുടെചെന്നൊളിച്ചയയ്ക്കുമാപവും
 ഖണ്ഡിച്ചിരശാപങ്ങൾകൊന്നിതാചായുനും,
 സുതനെക്കൊന്ന കൃപതമതുനേരം,
 ജ്ഞാനിയോധിപചതുതനയനും
 വാളം പരിചയും കൈക്കൊണ്ടുനേരം,
 ചീജ്ജനപൊങ്ങിനാനാകാശവീഥിയിൽ.
 വെട്ടുകൾകൊണ്ടുനേരമരികൾക്കു
 തട്ടേദുണ്ടായതുപറവാൻപണി.
 മേല്പട്ടനോക്കിനാരെശ്ശഗതിയെന്നു
 പേരപ്പട്ടനിന്നിതുകേരവസൈന്യവും
 വാളംപരിചയുമെല്ലവണ്ഡിച്ചിതു

ബാണങ്ങൾകൊണ്ടുഗുരുപുരമംഗോശരം.
 പാൽമാതജൻപടക്കൂട്ടത്തിലേനേരം.
 മാൽമുത്തീടിനാനായുധംകൂടാതെ.
 ശക്രാത്മജസുതൻ വിക്രമംകൈക്കൊണ്ടു
 ചക്രപുഷ്പാനിചുടുക്കുന്നതുനേരം
 ചക്രായുധൻതന്നുപദേശമാരോരു
 ചക്രംതരിഞ്ഞടുക്കുന്നതുകൊണ്ടായി
 വിത്രസ്തലായരീചർഗ്ഗമകന്നപോ-
 തസ്രജ്ഞനായഗുരുവെ പയ്യപണ്ഡിച്ഛാൻ.
 പാപനയൊരു ഗദ കൈക്കൊണ്ടഭിമന്യു
 കൊന്നാൻഗജതുരഗാദികൾതന്മെയ്യും
 തച്ചുകുത്തുപൊടിച്ചുരഥങ്ങളും
 ജാച്ചുതൻതൻറമരുമകനായവൻ.
 ഗാന്ധാരനെത്തച്ചുകൊന്നാടുക്കീടിനാൻ
 താന്താൻതന്നിക്കൊത്ത ദിക്ഷിതമണ്ടിനാൻ.
 ദുശ്ശാസനസുതനായ ഭരതനും
 വിശൈലപകുപീനോടെയ്ക്കുടുത്തിടിനാൻ.
 മാരിനേരായശരങ്ങൾവരുന്നവ
 നേരേശകൊണ്ടുതട്ടിത്തകർത്തവൻ
 പാഞ്ഞെടുത്തൊന്നടിച്ഛാനവൻതേരമ-
 ഞ്ഞാഞ്ഞുപിടിച്ചുഗദകൊണ്ടിച്ഛുട-
 നൊക്കത്തകുത്തുപൊടിച്ചാൻദരതാര-
 മുൾക്കരുത്തോടുകയ്ക്കൊന്നാന്നായഗദ.
 തങ്ങളിൽ പിന്നെ നഗദകൊണ്ടു ചയ്യുപോ-
 റിങ്ങനെയെന്നുപറവാൻ പണിപണി
 പാരംപരപ്പിൽപറയുന്നതെന്തിനു
 പോരിൽമരിച്ചാരിവർകുമാരനും
 ഹാ ഹാ! ശിവ! ശിവ! യെന്നു മഹാജനം
 ഹാ ഹാ! ഹരി! ഹരി! യെന്നുരച്ചീടിനാൻ.
 ശൂരനായുള്ള കുമാരനഭിമന്യു

പോരിൽ മരിച്ചതു കേട്ടുയുധിഷ്ഠിരൻ
 പാരിൽമരാമരംവീണപോലെതദാ
 പാരമഴൽപൂണ്ടുമോഹിച്ചുവീണവൻ
 പിന്നെയുണന്നുവിലാപംതുടങ്ങി നാ-
 നുണ്ണീചതിച്ചോ കമാരാ മനോഹരാ!
 എന്തെടെ ചൊൽകേട്ടുപോയി മരിച്ചോട
 നിന്നെന്തൊന്നിനിക്കാണെന്നു നന്ദന!
 അജ്ഞാനനോടുംമുകുന്ദനോടുംപുന
 രിജ്ജനമെന്തുപറയുന്നതീശപാ!
 രാജ്യപുംവേണ്ടാ മതിമതിമുലപും
 പുഷ്പനാമിശനെസ്സേവിക്കുവേണ്ടതും
 ഇത്ഥംപറഞ്ഞുകരയുന്ന ധർമ്മജൻ
 ചിത്തശോകംകളഞ്ഞീടുവാനായ്ക്കൊണ്ടു
 സത്യവതീസുതനായ മുനീശപരൻ
 സത്യവ്രതരുടെമുമ്പിച്ചെഴുന്നള്ളി
 ധർമ്മനാചാരവുമെചെയ്തുന്നിനിതു
 രഥനോദുഃഖം കളവാൻ മുനീശപരൻ
 അല്പ്യാത്മവാഷകൾചൊന്നോരനന്തരം
 ചിത്തത്തെളിവാന്തിതിരൊന്നു ചൊന്നാൻ.

(മഹാഭാരതം—ഭൃഗുപർവ്വം.)

—:0:—

ശിവൊള്ളിനമ്പൂരി മരിക്കാനയല്ലോൾ ഉണ്ടാക്കിയതു്.
 കർമ്മത്താലിത്രപട്ടല്ലഭവിയുമിടീടും,
 തുച്ഛമാസപട്ട്സൈന്യം
 ബ്രഹ്മാദ്യാവാസമെല്ലാം പ്രളയഗൾവിലാ-
 യ്ത്ത്വീരമെന്തിന്നതെല്ലാം
 ബ്രഹ്മച്ഛ്യാനത്തിനാലെൻ ദുരിത തതി ദഹി-
 ങ്ഗിച്ചിരുട്ടറു രണ്ടാം
 ജന്മംപററാത്തനിത്യസ്ഥലമതിലധികം
 റിട്ടുപോകുന്നിതാ ഞാൻ.

IX

കാദംബരീകമാസാരം.

ഉജ്ജയിനിയിൽ താരാചീഡൻ എന്നൊരു രാജാവും അദ്ദേഹത്തിനു ശുകനാഥൻ എന്നൊരു മന്ത്രിയും ഉണ്ടായിരുന്നു. ബുദ്ധിമാനും വിശ്വസ്തനുമായ ശുകനാഥന്റെ സഹായത്തോടുകൂടി ആ രാജാവു യഥാവിധി രാജ്യപരിപാലനം ചെയ്തുപന്നു. ശുകനാഥന്റെ രാജ്യഭരണത്തെപ്പറ്റി കൊണ്ടു പ്രജകൾക്കു് എല്ലാപ്രകാരത്തിലും സന്തുഷ്ടിയുണ്ടായി എന്നുതന്നെയല്ല, തന്നിമിത്തം കൃത്യമായ രാജാവിനു തന്റെ അവസ്ഥയ്ക്കു തക്കവണ്ണമുള്ള നേരവോക്കുകൾക്കു സമയവും സമാധാനവുമുണ്ടായിരുന്നു.

എങ്കിലും ആ രാജാവിന്റെ സന്തോഷപ്പൂർത്തിക്കു ഭംഗം വരുത്തുന്നതായി ഒരു സംഭവം ഉണ്ടായിരുന്നു. അതെന്തെന്നാൽ, അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രാണപ്രേമസിന്ധിയെ വിലാസവതിയിൽ പുത്രസന്താനം ഉണ്ടായിരുന്നില്ല എന്നുള്ളതാകുന്നു. രാജ്ഞി പുത്രലാഭത്തിന്നുവേണ്ടി അനേകപ്രായശ്ചിത്തങ്ങൾ ചെയ്തും വ്രതങ്ങൾ അനുഷ്ഠിക്കയും ചെയ്തതിനുശേഷം, ഒരു പുത്രനുണ്ടായി. അക്കാലത്തുതന്നെ, ഇന്ദ്രപാകടാക്ഷിത്താൽ അവിടുത്തെ മന്ത്രിക്കും ഒരു പുത്രനുണ്ടായി. രാജകുമാരനു ചന്ദ്രാചീഡൻ എന്നും മന്ത്രിപുത്രനു വൈശമ്പായനൻ എന്നും യഥാവിധി നാമകരണംചെയ്തു. ആ രണ്ടു കുട്ടികളും ഒരുപോലെ വളർന്നുവന്നു. പുത്രന്മാർക്കു വിദ്യാഭ്യാസകാലമായപ്പോൾ, സകലകലാവിദ്യകളേയും അറിവിടമുൾക്കൊണ്ടു ഉപാദ്ധ്യായന്മാരേക്കൊണ്ടു അഭ്യസിപ്പിച്ചു. അവരുടെ ഭേദപുഷ്ടിക്കുവേണ്ടി സംഭവിക്കുകയും അവർ സമത്വമാരാഹിതരായി. എന്നു മാത്രമല്ല, കാലക്രമേണ രണ്ടു കുട്ടികൾക്കും അന്യോന്യം പിരിഞ്ഞിരിപ്പാൻ പാടില്ലാത്തവിധത്തിൽ അവരുടെ സ്നേഹം ഉറച്ചുവശായി.

ചന്ദ്രാപീഡന പതിനാറുവയസ്സായപ്പോൾ വിദ്യാഭ്യാസം നിർത്തി യുവരാജാവായി അഭിഷേകം ചെയ്തു. അല്പകാലംകൊണ്ടു രാജാവു മന്ത്രികുമാരനോടു കൂടി സകല രാജാക്കന്മാരേയും ജയിച്ചു ചക്രവർത്തിസ്ഥാനത്തെ പ്രാപിച്ചു. അങ്ങനെയിരിക്കുമ്പോൾ ഒരു ദിവസം ചന്ദ്രാപീഡൻ നായാട്ടിനു പോകുവാനും, അവിടെ ഒരു കിന്നരദമ്പതിമാരേക്കണ്ട്, അവരെ പിന്തുടന്ന് ആ കാട്ടിൽ വളരെ ദൂരയാവാനും ഇടയായി. അവർ, വേഗത്തിൽ ഓടിപ്പോകുവാൻ, എത്രമാതിരി ജീവികളാണെന്നു തിരിച്ചറിവാൻ ചന്ദ്രാപീഡന്റെ ഉള്ളിൽ കൌതുകം ജനിച്ചു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഇന്ദ്രിയമെന്ന കർമ്മ ഒരു ദിവ്യശക്തിയായിരുന്നുവെന്നും, നിമിഷനേരംകൊണ്ടു് അതു കാട്ടിനുള്ളിൽകൂടി വളരെ ദൂരംപോയി. അതിനാൽ തീവേഗത്താൽ തളൻ രാജാവു് കുറെ വിശ്രമിക്കുന്നതിനായി നോക്കിയപ്പോൾ, അവിടെ ഒരു പോത്തിന്റെ കാലടി പതിഞ്ഞുകണ്ടു് അതിനെ പിന്തുടന്ന് അല്പം ദൂരം പോയസമയം, അതിമനോഹരമായ അയ്യോധ്യസംസ്ഥാനം എന്ന ഒരു തടാകത്തിന്റെ സമീപത്തെത്തി. ചന്ദ്രാപീഡനും കുതിരയും അവിടെ കുറേനേരം വിശ്രമിച്ചു തിരിച്ചപ്പോഴാണ് പുറപ്പെട്ടസമയം, വീണയോടുകൂടി അതിമധുരമായി ആരോഴ്ച പാടുന്നതുകേട്ടു രാജാവു് ആ പാട്ടുതപിച്ചസ്ഥലം ലക്ഷ്യമാക്കി ചെന്നു. അപ്പോൾ കണ്ടുകൊണ്ടു ഒരു ശിവക്ഷേത്രത്തിൽ അളവറ ധാപച്ചുവണ്ണത്തോടുകൂടിയ ഒരു സ്ത്രീ ഇരുന്നു മുക്കണ്ണുസപാമിയെ ജേരിക്കുന്നതായിരുന്നു. ജേനകഴിഞ്ഞു എഴുന്നേറ്റപ്പോൾ ആ സ്ത്രീ ചന്ദ്രാപീഡനെ കാണുകയാൽ, കുശലപ്രശ്നം ചെയ്തു തന്റെ അശ്രമത്തിലേക്കു കൂട്ടിക്കൊണ്ടുപോയി അവിടെയുണ്ടായിരുന്ന കായ്കനികളും കിഴങ്ങുകളും അദ്ദേഹത്തിനു ഭക്ഷണപ്പാൻ കൊടുത്തു. അതിനുശേഷം, അദ്ദേഹം അരാണാനന്ദം മറ്റുമുള്ള വൃത്താന്തങ്ങൾ അദ്ദേഹത്തോടുതന്നെ ചോദിച്ചറിഞ്ഞു. ചന്ദ്രാപീഡനാകട്ടെ ആ സ്ത്രീയുടെ അസാധാരണ ധാപച്ചുത്തേയും അ കാട്ടിലുള്ള ഏകാന്തയാസത്തേയും കുറിച്ചു് ആ

ന്റെ ഓർമ്മതന്നെ എനിക്കു അപ്പോൾ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. എന്നാൽ, കാമുകനൊരുമിച്ചു തൽക്ഷണം പോകാൻ തുനിഞ്ഞ ശ്രമത്തിനു മാതാപിതാക്കന്മാരുടെ സമ്മതമില്ലെന്നുള്ളതു വലിയൊരു വേദനയായിരുന്നു. പക്ഷേ ശരൽകാലം, കലാപുണ്ണനായ ചന്ദ്രൻ, നിക്ഷേപലാഭേദ്യമായ കാമുകലാഭം കലകന്യകയാണെങ്കിലെന്താ? എന്നാണു് തത്സമയം തോന്നിയതു്. എന്നിട്ടു കാമുകനൊരുമിച്ചുപോകുവാൻ തന്നെ നിശ്ചയിച്ചു. എന്റെ സഖി താഴാലേഖയേയും കൂടെ വരാൻ പറഞ്ഞു് അശോധാസരസ്സിലേക്കുചെന്നു. ഓടിയിട്ടുണ്ടെന്നു കണ്ടതു ഇപ്പോൾ വിചാരിക്കുകയില്ലാതെ വരിയാ. പുണ്യരീകന്റെ രൂപലാപം വെച്ചു ചൈതന്യം പിടുകിടക്കുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ സഖാവാകുവാൻ കപിഷ്ഠൻ അറികത്തിരുന്നു വാവിട്ടുനിലവെള്ളിക്കുന്നു. എന്റെ മനോമതി അറിഞ്ഞിരുന്നുവെങ്കിൽ.....”

ചരിത്രത്തിന്റെ ഈ ഭാഗത്തെത്തിയപ്പോൾ മഹാശ്വേത മോഹാലസ്യപ്പെട്ടു വീണുപോയി. അല്പസമയം കഴിഞ്ഞപ്പോഴേക്കും അവർക്കു ബോധം വന്നു. അവരുടെ മനസ്സിനെ അത്ര അസഹ്യപ്പെടുത്തുന്ന ഒരു കഥയെ ഇനിവിസ്തരിക്കേണ്ട അവശ്യമില്ലെന്നു മഹാശ്വേതയോടു ചന്ദ്രാപീഡൻ പറഞ്ഞു എങ്കിലും, അവർ പിന്നെയും പറഞ്ഞുതുടങ്ങി.

“അതുകൊണ്ടു്, ഇനിമേലാൽ ഭൂലോകത്തിൽ ജീവിച്ചിരുന്നിട്ടാവശ്യമില്ലെന്നു നിശ്ചയിച്ചു്, അഗ്നിപ്രവേശം ചെയ്യാൻ തീർക്കുവാൻ തയ്യാറാക്കുവാനായി നൂറുകൊടു പറഞ്ഞ സമയം, അകാരത്തിൽ നിന്നു ഒരു ദിവ്യരൂപം ഇറങ്ങിവന്നു് കാമുകനെ ഇടിയും കാണാമെന്നും അതുവരെ പ്രാണഹാനി വരുത്തരുതെന്നും അർത്ഥമായിട്ടു് ഒരു ദിവ്യരൂപം പുണ്യരീകന്റെ സൗന്ദര്യാവശേഷത്തെയുംകൊണ്ടു മേല്പോട്ടുതന്നെ പോകുവാൻ കയ്യെടുത്തു. ഇതെല്ലാം കണ്ടുനിന്നിരുന്ന കപിഷ്ഠൻ അദ്ദേഹത്തെ അറിഞ്ഞുവെങ്കിലും പറഞ്ഞുപോയി. എന്റെ കാമുകന്റെ

സ്റ്റേഫിനോസി ഇപ്രകാരം കാണാതായപ്പോൾ കാമാഗ്നിയായ് എന്റെ ഹൃദയം വെള്ളപ്പോയി; എങ്കിലും, അഭിവൃദ്ധ്യപത്തിന്റെ ഉപദേശം എന്റെ മനസ്സിൽ ശിലാഭേദം വെ പതിഞ്ഞിരുന്നതുകൊണ്ട്, ഞാൻ അദ്ദേഹത്തിന്റെ കായായ വസ്ത്രവും കമണ്ഡലവുമെടുത്ത്, ഇഹലോക വിഷയങ്ങളെ വെടിഞ്ഞു ശിപനേക്കുറിച്ച് തപസ്സു ചെയ്തുടങ്ങി."

മഹാശ്വേതയുടെ ചരിത്രം ഇവിടെ അവസാനിച്ചു. ഇപ്രകാരമുള്ള ധൈര്യത്താൽ ചന്ദ്രാപീഡൻ മഹാശ്വേതയുടെ പേരിൽ വളരെ ധർമ്മമാനം ജനിച്ചു. അതിനുശേഷം, രാജാവു മഹാശ്വേതയുടെ സഖിയായ താരാലയയുടെ വൃന്ദാനത്തെപ്പറ്റി ചോദിച്ചു. മഹാശ്വേതയുടെ ഭർത്താവു രീതനതുവരെ തനിക്കുണ്ടാകാത്ത സുഖം വേണ്ടെന്ന് അച്ഛനമ്മമാരോടു ശാശ്വതം ചിലിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നവളും, ഗന്ധർവരാജാവിന്റെ പുത്രിയും തന്റെ സ്റ്റേഫിനോസി കാരണത്താൽ കഴിഞ്ഞു കൊടുത്തു താരാലയയെ അയച്ചിരിക്കയാണെന്നു മഹാശ്വേത ചന്ദ്രാപീഡനോടു പറഞ്ഞു. കാരണത്താൽ സിദ്ധാന്തത്തെ ഇളക്കുവാൻ മഹാശ്വേതയുടെ ഉത്തരത്തിൽ കൊള്ളാമെന്നു കാരണത്താൽ മാതാപിതാക്കന്മാർ തന്നെ ഏല്പിച്ചിട്ടുള്ളതു കൊണ്ടാണ് താൻ അങ്ങനെ അയച്ചിരിക്കുന്നത് എന്നും മഹാശ്വേത പറഞ്ഞു.

അന്നത്തെ പകർച്ചപ്പനി രാത്രി മിക്കസമയവും ഇങ്ങനെയുള്ള സംഭവങ്ങളാൽ കഴിച്ചതിനുശേഷം ചന്ദ്രാപീഡൻ ഉറങ്ങുവാൻ പോയി. പ്രഭാതമായപ്പോൾ, കാരണത്താൽ അവളുടെ നിശ്ചയത്തെ ലംഘിക്കുകയില്ലെന്നുള്ള വിവരം താരാലയ വന്നു മഹാശ്വേതയെ അറിയിച്ചു. അതുകൊണ്ട്, അവളുടെ മാതാപിതാക്കന്മാരുടെ ഇഷ്ടമനുസരിപ്പാൻ കാരണത്താൽ നീർച്ചയ്ക്കുവാനായി മഹാശ്വേതയെ നോക്കിയിട്ടുള്ള സന്തോഷം പോകുവാൻ നിശ്ചയിച്ചു. കാരണത്താൽ അദ്ദേഹങ്ങളെ അയച്ചുകൊടുക്കുന്നതിനായി കൊള്ളാമെന്നു മഹാശ്വേത

ചന്ദ്രാപീഡനോടു അപേക്ഷിച്ചു. രാജാച്ചു അതിന്നു സമ്മതിക്കയാൽ രണ്ടുപേരും ഒരുമിച്ചു പോകയും ചെയ്തു.

ചന്ദ്രാപീഡനം കാദംബരിയും തമ്മിൽ കണ്ടതൽക്ഷണംതന്നെ അവർക്കു് അന്യോന്യം അനുരാഗമുണ്ടായി. അല്പസമയം കഴിഞ്ഞപ്പോഴേക്കും, ഗന്ധർവരാജാവിന്റെ കല്പനപ്രകാരം, മഹാശാപതയെ അന്വേദിച്ചു കൂട്ടിക്കൊണ്ടുപോയതുകൊണ്ടു് ചന്ദ്രാപീഡനം അദ്ദേഹത്തിന്റെ വാനുസ്ഥലത്തേക്കു പോകേണ്ടിവന്നു. അന്നുവൈകുന്നേരംതന്നെ കാദംബരി ഒരു ശുഭത്തോടുകൂടി വിശേഷമായ ഒരു മുത്തുമാല ചന്ദ്രാപീഡനു അർപ്പിച്ചുകൊടുത്തു. കുറച്ചുനേരം കഴിഞ്ഞതിനുശേഷം, കാദംബരിതന്നെ ചന്ദ്രാപീഡന്റെ അടുക്കലേക്കുചെന്നു് അവിടെ അവർ രണ്ടുപേരും വളരെനേരം സൈന്യസല്ലാപം ചെയ്തതിൽ പിന്നെ, കാദംബരി മടങ്ങിപ്പോയി. പിറ്റേദിവസം രാവിലെ, കാദംബരിയുടെ സമ്മതത്തോടും അവളുടെ അർഹിക്കാതെ ടുംകൂടി രാജാച്ചു് മഹാശാപതയുടെ അശ്രമത്തിലേക്കു ചെന്നപ്പോൾ, അവിടെ അദ്ദേഹത്തെത്തീർത്തു സൈന്യങ്ങളെല്ലാം വന്നിരിക്കുന്നതുകണ്ടു അന്നു് എല്ലാവരുംകൂടെ അവടെ താമസിച്ചു. പിറ്റേദിവസം രാവിലെ കാദംബരിക്കു സുഖമില്ലെന്നും ചന്ദ്രാപീഡനെ കാണുവാനാഗ്രഹിക്കുന്നു എന്നും ഹേമകൂടത്തിൽ നിന്നു് ഒരു ദൂതൻ വന്നറിയിച്ചു. കാദംബരിക്കു കാമചാരവശ്യമാണെന്നു നിശ്ചയിച്ചു രാജാച്ചു് ക്ഷണത്തിൽ അവിടെ പോയിവരുവാൻ പറ്റിച്ചു പുറപ്പെട്ടു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രിയസഖിയായ പത്മലേഖയേയും കൂടെ രാജാച്ചു് ഒരുമിച്ചു കൊണ്ടുപോയി. അസ്മി വളരെ വിശ്വാസയോഗ്യയും ചന്ദ്രാപീഡന്റെ അമ്മതന്നെ അദ്ദേഹമൊരുമിച്ചു താമസിപ്പിച്ചിരുന്നവളും ഒരുമിതന്നു. ഹേമകൂടത്തിൽ അവരെല്ലാവരുംകൂടി കുറച്ചുനേരം താമസിച്ചതിനുശേഷം, കാദംബരിയുടെ ഇഷ്ടപ്രകാരം പത്മലേഖയെ അവിടെ നിർത്തി, രാജാച്ചു് അശ്രമത്തിലേക്കു തിരിച്ചുപോന്നു.

അവിടെ, അദ്ദേഹം പോന്നിട്ടു വളരെക്കാലമായതുകൊണ്ടു ഉടനെ തിരിച്ചുവെല്ലേണമെന്നു തന്റെ അച്ഛന്റെ തീരുവെഴുത്തുകൊണ്ടു് ഓരോ പണിരിക്കുന്നതുകണ്ടു. വൈകാരികമായ നന്നും അതുപോലെതന്നെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ അച്ഛന്റെ കരളോടുണ്ടായിരുന്നു. അതു കണ്ടുടനെ രാജാവിന്റെ സൈന്യങ്ങളോടു സാവധാനത്തിൽ ചേർന്നു ചേർന്നു. ഉടനെ തന്നെ സർവ്വതരം പുറപ്പെട്ടു. പത്രലേഖ ഫോമകൂടത്തിൽ നിന്നു വന്നാൽ അപളെ ഉജ്ജയിനിയിലേക്കു കൊണ്ടുവരുന്നതും, ഫോമകൂടത്തിൽനിന്നു അപളെ കൊണ്ടുവരുന്ന ആളുടെ പേര് കാടംബരിക്കു തന്റെ ഒരു പുഴുത്തു കൊടുത്തു പ്ലാനുമായി ഒരു ശേഷ്യനെ ആ അശ്രമത്തിൽ നിർത്തിയിട്ടുണ്ടായിരുന്നു.

ചന്ദ്രാപീഡൻ ക്ഷണനേരംകൊണ്ടു് ഉജ്ജയിനിയിൽ എത്തി. പ്രിയപുത്രനായ ചന്ദ്രാപീഡനെ കണ്ടുസമയം അദ്ദേഹത്തിന്റെ മാതാപിതാക്കളായ സന്തോഷം അതിരില്ലാത്തതായിരുന്നു. ചന്ദ്രാപീഡനാകട്ടെ, കാടംബരിയെക്കുറിച്ചുള്ള വിചാരം മനസ്സിലെ സദാ ക്ലേശിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു.

കുറച്ചുദിവസം കഴിഞ്ഞു പത്രലേഖ വന്നപ്പോൾ, വിരഹതാപത്താൽ കാടംബരി അത്യന്തം പരവശയായിരിക്കുന്നു എന്നും, രാജാവിനെ വേദം കൂട്ടിക്കൊണ്ടുചെല്ലാമെന്നു പറഞ്ഞതിനുശേഷം മാത്രമേ, തന്നെ ഉജ്ജയിനിയിലേക്കു പോകുവാൻ അനുവദിച്ചുള്ളൂ എന്നും പത്രലേഖ ചന്ദ്രാപീഡനോടു പറഞ്ഞു. അപ്പോൾ, ചന്ദ്രാപീഡന്റെ മനസ്സിൽ അതുവരെ ഉണ്ടായിരുന്ന സംശയങ്ങളെല്ലാം തീർന്നു. രാജാവിനു്, കാടംബരിയോടുകൂടിയുണ്ടായ അല്ലസംഭാഷണത്തിൽനിന്നു് അപളുടെ ഉദ്ദേശമെന്തെന്നു വിചാരിച്ചിട്ടുണ്ടായിരുന്നില്ല. തന്റെ വിനയംകലർന്നു ലജ്ജനിമിത്തം ഉള്ളിൽതന്നെ തെരുങ്ങിയിരുന്ന മനോച്ചത്തികളെ ലവലേഹം പ്രകാശിപ്പിക്കുന്ന

തിന്നു ശക്തി അവർക്കുണ്ടായിരുന്നില്ല. ഇപ്പറഞ്ഞപ്രകാരം ര
 ല്യാവ് കാടംബരിയുടെ മനസ്സുകൊണ്ട് കൃതാത്മനായി മേമാ
 കൂടത്തിലേക്കു പോകുവാൻ നിശ്ചയിച്ചു. പക്ഷെ, വൈശ
 വായനനും സൈന്യങ്ങളും വരാതായതുകൊണ്ട്, ഈ സംഗ
 ഘിതയെക്കുറിച്ച് വൈശമ്പായനനോടുകൂടി അലോചിക്കാമെന്നു
 വിചാരിച്ചു താമസിച്ചു; അതുവേണ്ടി ഉന്നതനെന്ന പ്രേ
 മസൂചകമായ ഷരോത്തം കൊടുത്ത് പത്രലേഖനയഥേ
 മകൂടത്തിലേക്കയച്ചു. രാജാവും വേദത്തിൽ വൈശമ്പായന
 നെ കാണുവാനായി പുറപ്പെട്ടു. തന്റെ സൈന്യങ്ങൾ പാ
 ഉയമടിച്ചിരുന്ന സ്ഥലത്തുചെന്നു വൈശമ്പായനനെ അ
 നേചിച്ച് സമയം, വൈശമ്പായനൻ അശ്വരാധാസംസ്ഥി
 തന്റെ പക്കത്തു ലാത്തിക്കൊണ്ടിരിപ്പുമ്പോൾ അവിടെ ഒരു വ
 ജ്ജിഷ്ടിയിൽ കാന്തകയും, തത്സമയം അദ്ദേഹത്തിന് ഒരമാഹാ
 സംഭവിക്കയും, സൈന്യങ്ങൾ വളരെനേരം നിന്നു അപേ
 ക്ഷിച്ചിട്ടും അദ്ദേഹം സ്തംഭേകൃതിയിൽ നിന്നതല്ലാതെ യാതൊ
 രു ചൈതന്യവും കാണിക്കാതിരിക്കുകയും ചെയ്തതുകൊണ്ട്,
 അവരെല്ലാവരും അത്ഭുതം വ്യസനത്തോടുകൂടി ചോദിച്ചു
 ന്നു എന്തുള്ള ദുഃഖവർത്തമാനം ചന്ദ്രാപീഡൻ അറിഞ്ഞു. ഈ
 വ്യസനത്തോടുകൂടി രാജാവും ഉജ്ജ്വലനിയിലേക്കു മടങ്ങി.
 അദ്ദേഹം രാജ്യത്തെത്തുന്നതിനു മുമ്പുതന്നെ വൈശമ്പായന
 ന്റെ അപകടസ്ഥതിയറിഞ്ഞ് അവിടെയുള്ളവരെല്ലാം വ്യ
 സനിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുകയായിരുന്നു. ഈ അവസ്ഥയെല്ലാം
 കണ്ടുകൊണ്ടു രാജാവും കറെ സൈന്യങ്ങളോടുകൂടി അശ്വരാധാ
 സംസ്ഥലേക്കു പുറപ്പെട്ടു എങ്കിലും, അവരുടെയെന്നപ്പോൾ,
 വൈശമ്പായനനെ അവിടെ കാണാനില്ലായിരുന്നു. മഹാ
 ശോചനയ്ക്കു 'ഇതിനെക്കുറിച്ച്' എന്തെങ്കിലും അറിവുണ്ടോ എ
 ന്നുചോദിച്ചുവാനായി അശ്രമത്തിലേക്കു ചെന്നപ്പോൾ, അവർ
 അവരുടെയിടത്ത് ഉറക്കം കരയുന്നതുകണ്ടു. രാജാവും, മഹാ
 ശോചനയുടെ ദുഃഖത്തിനുള്ള കാരണമെന്തെന്നു ചോദിച്ചുനേ
 രു; ചന്ദ്രാപീഡനെക്കൂടി അത്ഭുതം വ്യസനിച്ചിരിക്കത്തക്ക ഒരു

മിപത്തിതന്നു് ഉറക്കെ കരയുന്നതുംകണ്ടു. ഈ അവസ്ഥയെ
 ല്ലാംകൂടി കണ്ടനേരം കാദംബരീയും മോഹാചന്ദ്രപുട്ടു വീ
 ണം. പിന്നെ സ്വന്തമായിട്ടുണ്ടായ ഉടനെ അവളുടെ കയ്യുക
 നൊരുമിച്ചു പരലോകം പ്രാപിക്കേണ്ടതിനായി അഗ്നിപ്രവേ
 ശംചെയ്യാൻ കാദംബരീ നിശ്ചയിച്ചു. ഈ സന്ദർഭത്തിൽ ച
 ഞ്ചാപീഡന്റെ മൃഗശരീരത്തെ ഭദ്രമായി സൂക്ഷിക്കേണമെന്നും
 പുണ്യരീകനും ചന്ദ്രാപീഡനും രണ്ടാമതും ജീവിക്കുമെന്നുമുള്ള
 അശരീരിവാക്കുണ്ടായി.

പത്രലേഖ ഇതുകേട്ടു ഉടനെ, അതുവരെ അവൾ അണ്ടു
 കിടന്നിരുന്ന മോഹാചന്ദ്രത്തിൽനിന്നു നിവർത്തിച്ചു;
 വേഗത്തിൽ ചന്ദ്രാപീഡന്റെ ഇന്ദ്രിയമെന്ന കതിരപ്പുറ
 ത്തുകയറി അയ്യോധ്യസംസ്ഥാനത്തേക്കു ചാടി. അവൾ ചാടി
 ത്തടനെ ആ സ്ഥാനത്തുനിന്നു് ഒരു ശ്രീചിക്താർ ചൊടിച്ച
 ന്നു; അദ്ദേഹം പുണ്യരീകന്റെ ശരീരത്തെ ആകാശത്തേക്കു
 കൊണ്ടുപോയപ്പോൾ അതൊരുമിച്ചുപോയ പുണ്യരീകന്റെ
 സ്നേഹിതനായ കപഞ്ചലനായിരുന്നു. മാനുഷരൂപത്തു് ആ
 ളെ മനസ്സിലായ ഉടനെ, അദ്ദേഹം അതുവരെ ച്ചാപിടിച്ചാ
 യിരുന്നപ്പോഴും പുണ്യരീകൻ് എന്തു സംഭവിച്ചപ്പോഴും വള
 രെ താല്പര്യമായി കപഞ്ചലനോടു ചോദിച്ചു.

പുണ്യരീകന്റെ മൃതശരീരം കൊണ്ടുപോയിരുന്നതു ച
 ഞ്ചനായിരുന്നു. വിരഹതാപത്താൽ പുണ്യരീകൻ മരിക്കു
 വാൻ തുടങ്ങിയപ്പോൾ, മാനുഷലോകത്തിൽ ജനിച്ചു കിറ
 മായ വിരഹതാപത്തെ അനുഭവിക്കട്ടെയെന്നു ചന്ദ്രനെ പു
 ണ്യരീകൻ ശപിച്ചിട്ടുണ്ടായിരുന്നു. അകാശമായി തന്നെ
 ശപിച്ചതുകൊണ്ടു് ചന്ദ്രൻ ദേവ്യുഷ്ടി ഭൂമിയിൽ താൻ അ
 നുഭവിക്കുന്ന സുഖദുഃഖാദികളിൽ ഒരുഭാഗം കപിഞ്ചലനും അ
 നുഭവിക്കട്ടെ എന്നു് ഇങ്ങോട്ടും ശപിച്ചു. ഇവയെല്ലാം കപി
 ഞ്ചലൻ ചന്ദ്രമണ്ഡലത്തിൽ ചെന്നപ്പോൾ അറിഞ്ഞ സംഭ

തികളായിരുന്നു. തന്റെ സ്റ്റേഡിതനെ ഈ അപകടങ്ങളിൽ നിന്നു മോചിപ്പിക്കുവാൻ വല്ലവഴിയും നോക്കുവാനായി കവി ജെലൻ പുണ്യരീകന്റെ അച്ഛനായ ശോഭനകേതു എന്ന മഹദ്വിയുടെ അടുക്കലേക്കു ബുദ്ധപ്പെടുത്തപ്പെട്ടു. എന്നാൽ ദൈവശക്തി കവിജെലൻ ഓടിപ്പോകുന്ന വഴിക്ക് ഒരു മുനിയെ ചവിട്ടുകയും ആ മുനി ദേവ്യപ്പെട്ടു കവിജെലൻ ഒരു കൃതിയായിപ്പോകട്ടേ എന്നു ശപിക്കുകയും ചെയ്തു. ഉടനെ കവിജെലൻ തന്റെ സ്റ്റേഡിതനെ വല്ലവിധവും രക്ഷിക്കുവാൻ വേണ്ടി ബുദ്ധപ്പെട്ടുടന്നതിനിടയിൽ അങ്ങനെ അബദ്ധം വന്നുപോയതാണെന്നും അതുകൊണ്ടു ദേവിമാരിച്ചു മാറ്റുകൊടുത്താൽ കൊള്ളാമെന്നും അദ്ദേഹത്തോടു വളരെപ്രാവശ്യം അപേക്ഷിച്ചു. അങ്ങനെ അദ്ദേഹത്തെ കുറെ സമാധാനപ്പെടുത്തിയതിന്റെ ശേഷം, അന്യോന്യമുണ്ടായ ശാപം ഘോരവാൽ, ചന്ദ്രനും പുണ്യരീകനും, ഒരു ധാരാളം താഴെപ്പിടാൻ എന്നു രാജാവിന്റെ പുത്രനായും മറ്റൊരാൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ മന്ത്രിയുടെ പുത്രനായും ജനിച്ചിരിക്കുന്നതുകൊണ്ടു അവരുടെ കൃത്യമായി കവിജെലൻ ജനിക്കാതെ കുഴികയില്ലെന്ന് ആ മുനി ഉറപ്പിച്ചുപറഞ്ഞു.

മഹാശോഭനയുടെ ശാപത്താൽ തന്നെ അപകടം കാമുകൻ തത്തയായി തീർന്നു് അറിഞ്ഞപ്പോൾ അവളുടെ ദുഃഖം സഹിക്കാൻ പാടില്ലാത്തവിധത്തിൽ ജപലിക്കാൻ തുടങ്ങി.

രൂപഭേദം വന്ന അപകടം കാമുകനായ വൈശന്വായനനും പത്രലേഖയും എന്തു സംഭവിച്ചു എന്നറിവാൻ മഹാശോഭന പിന്നെയും അവശ്യപ്പെട്ടു. എങ്കിലും അവരെപ്പറ്റി തനിക്കു യാതൊരറിവുണ്ടെന്നും അവയെല്ലാം അറിയുന്നതിന്നു തന്നെ സർവ്വജ്ഞനായ ശോഭനകേതുമുനിയെ കാണുവാൻ പോകയാണെന്നും പറഞ്ഞു കവിജെലൻ പോകയും ചെയ്തു.

മഹാശോചനയും കാടംബരിയും ഈ അതുരങ്ങളായ സംഗതികളെ കേട്ടതുകൊണ്ടും, അശരീരിവാക്കപ്രകാരംതന്നെ കപിഞ്ചലനും പറഞ്ഞതുകൊണ്ടും ആ ശാപമോക്ഷകാലംവരെ അവിടെത്തന്നെ താമസിക്കുവാൻ നിശ്ചയിച്ചു. ഉടനെതന്നെ സകലവർത്തമാനങ്ങളും അച്ഛനമ്മമാരെ അറിയിക്കുവാനും, അവരുടെ കൗമുദന ശാപമോക്ഷം ലഭിച്ചു ഉടനെ ഹേമകൂടത്തിലേക്കു തിരിച്ചുവെച്ചു. ചല്ലുവാൻ നിശ്ചയിച്ചിട്ടുള്ളതുകൊണ്ടു അതുവരെ അവരെ സമാധാനപ്പെടുത്തേണ്ടതിനുമായി കാടംബരി ഹേമകൂടത്തിലേക്കു കരാളെ അയച്ചു.

അതിനുശേഷം അച്ഛൻ ചന്ദ്രാപീഡന്റെ ഉപശരീരത്തെ വേണ്ടതുപോലെ ശുശ്രൂഷിച്ചുകൊണ്ട് അവിടെ താമസിച്ചു. അവൾ താരാപീഡനേയും വർത്തമാനമെല്ലാം അറിയിച്ചിരുന്നു. രാജാവിനു കാര്യം മനസ്സിലായ ഉടനെ, അദ്ദേഹവും മന്ത്രിയും സഭായന്മാരായി സൈന്യങ്ങളോടുകൂടി അയോധ്യാസരസ്സിലേക്കുവന്നു. അവിടെ കാടംബരിയും മഹാശോചനയും അവർക്കു വേണ്ട ഉപചാരങ്ങളെല്ലാം ചെയ്തു അനുഗ്രഹം വാങ്ങി.

അതിനുശേഷം രാജാവും അവിടെത്തന്നെ ഒരു അശ്രമമുണ്ടാക്കി. ദൈവാനുകൂല്യത്തിനുവേണ്ടി പ്രാർത്ഥിച്ചുകൊണ്ട്, തന്റെ ഭാര്യയോടും സഭായന്മാരായ മന്ത്രിയോടുംകൂടെ അവിടെ താമസിച്ചു.

ഇതിനിടയിൽ ചന്ദ്രാപീഡൻ മിദിശരാജ്യത്തിൽ കൂട്ടുകണന്ന രാജാവായി ജനിച്ചു, അവിടെ വാണുകൊണ്ടിരുന്നു. മഹാശോചനയുടെ ശാപപ്രകാരം വൈശമ്പായനൻ വിന്ധ്യാടപിയിൽ ഒരു തത്തയായി ജനിച്ചു. അതിന്റെ അമ്മ, പ്രസവവേദനയാൽ മരിച്ചതുകൊണ്ട് ആ തത്തക്കുട്ടിയെ ഏഴുതുളു വളർത്തിയതു് അതിന്റെ അച്ഛനായിരുന്നു. ഒരുദിവസം ഈ അമ്മരും മകനും വേറെ അനേകം രാത്തകളും ഒത്തുകൂടി

കൂട്ടുകെട്ടിത്താമസിച്ച് തന്ന വൃക്ഷത്തിന്റെ ചുവട്ടിൽ ഒരു വേടൻ അവന്റെ കൂട്ടുകാരോടുകൂടി നായാട്ടുകഴിച്ചുവന്നു വിശ്രമിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. ആ കൂട്ടത്തിൽ പെച്ച് അതിക്രമനായ ഒരു വൻ ആ മാത്തിന്റെ മുകളിൽ തത്തുകളെ കണ്ട ഉടനേ അല്ലമെങ്കിലും പ്രയാസം കൂടാതെ മുകളിൽ കയറിച്ചെന്നു അസംപ്രദം തത്തുകളെ കൊന്നു താഴ്ത്തിട്ടു. ആ കൂട്ടത്തിൽ നമ്മുടെ കുട്ടിത്തത്തയും അതിന്റെ അച്ഛനും പെട്ടുപോയി; എങ്കിലും ആ ചെറിയതത്തയ്ക്കു ജീവാപായം വന്നിട്ടില്ലാത്തതുകൊണ്ട് അത് അവിടെ യുണ്ടായിരുന്ന ചുവരുകളുടെ ഇടയിൽ കയറി ഒളിച്ചിരുന്നു രക്ഷപ്പെട്ടു. സൂര്യാസ്തമയത്തിനുമുമ്പിൽ, ഭാഗ്യത്താൽ ജാബാലിമഹർഷിയുടെ പുത്രനായ ഹാരിതൻ എന്ന മുനികുമാരൻ ആ തത്തക്കുട്ടിയെ കണ്ടെത്തി. ഉടനേ, തന്റെ അച്ഛന്റെ അടുക്കലേക്ക് അതിനെ എടുത്തുകൊണ്ടുപോയി. സർവ്വജ്ഞനായ ജാബാലിമഹർഷിക്കു് ആ തത്തയുടെ പൂർവ്വചരിത്രം അറിയാമായിരുന്നതുകൊണ്ട്, അത് ഒന്നാമതു പുണ്യരീകരായിരുന്നതും രണ്ടാമതു വൈശമ്പായനനായിത്തീർന്നതും മൂന്നാമതു തത്തയായി ജനിച്ചതും മറ്റും വിസ്തരിച്ചു ഋഷികുമാരന്മാരോടു പറഞ്ഞു. ജാബാലിമുനിയുടെ നിന്നു് അതിന്റെ ചരിത്രങ്ങളെല്ലാം കേട്ടപ്പോൾ തത്തക്കുട്ടിക്കു പൂർവ്വാചാരസ്മരണയുണ്ടായി. ആ തത്ത ആശ്രമത്തിൽതന്നെ കുറെക്കാലം താമസിച്ചു. ശോചനകേതു മുനിയുടെ ഉപദേശപ്രകാരം കപിജൈവൻ ജാബാലിമഹർഷിയുടെ ആശ്രമത്തിൽ ചെന്നു് വൈശമ്പായനന്റെ തത്തസ്വരൂപത്തെ കണ്ടപ്പോൾ കപിജൈവൻ വളരെ ച്യുസനമുണ്ടായി.

കുറച്ചുകാലംകൂടി അവിടെത്തന്നെ താമസിക്കേണമെന്നും അതിനിടയിൽ ശാപമോക്ഷം വന്നു പൂർവ്വസ്ഥിതിയെ പ്രാപിക്കുമെന്നും പറഞ്ഞു കപിജൈവൻ അവിടെനിന്നു പോകയും ചെയ്തു. ആ ആശ്രമത്തിലുള്ളവരെല്ലാം ആ തത്തയെ വൈശമ്പായനൻ എന്നുതന്നെ വിളിച്ചുവന്നു. അതിന്റെ പൂർവ്വചരി

ഇതെ ഓർമ്മയുണ്ടായിരുന്നതുകൊണ്ടും വാക്താമത്വംകൊണ്ടും ആ തത്ത്വ രൂപമൊഴിച്ചു് എല്ലാറ്റിലും വൈശേഷ്യം നന്നു തുല്യമായിരുന്നു. കേരളാലം കഴിഞ്ഞസമയം, അതിനു പറക്കുവാൻ തക്കവണ്ണം ചിറകുകൾ വളർന്നുവന്നപ്പോൾ, മഹാശ്വേതയുടെ അശ്രമസ്ഥലമായ വടക്കൻഭീമലക്ഷ്മി അതു പുറപ്പെട്ടു; എങ്കിലും വഴിയിൽവെച്ചു് അതു് ഒരു ചണ്ഡാലന്റെ കയ്യിൽ അകപ്പെട്ടുകയും, അവൻ അതിനെ കൊണ്ടുപോയി ചണ്ഡാലരാജ്ഞിക്കു കാഴ്ചവെക്കുകയും ചെയ്തു. ആ ചണ്ഡാലരാജ്ഞി അതിന്റെ അനുധാരണയായ വചോധാടികളു് അതുതരപ്പെട്ടു് അതിനെ ശുഭ്രകുരാജാവിനു കാഴ്ചവെച്ചു. ശുഭ്രകുരാജാവു് വൈശേഷ്യം നന്നുതെയ്തിൽ നിന്നു് അതിന്റെ പൂർവ്വചരിത്രത്തെ അറിഞ്ഞപ്പോൾ, രാജാവിനും അദ്ദേഹത്തിന്റെ പൂർവ്വസ്ഥിതി ഓർമ്മവന്നു. തൽസമയത്തുതന്നെ അദ്ദേഹത്തിനു കാദംബരീയെ ഓർമ്മവരികയും, അവളിലുണ്ടായിരുന്ന പ്രേമസ്മരണനിമിത്തം കാമപരവശനായിത്തീരുകയും ചെയ്തു. വേഗത്തിൽ ശാപമോക്ഷം വന്നു തന്റെ പ്രാണപ്രിയയോടു കൂടി ചേരവാൻ ഈശ്വരനെ പ്രാർത്ഥിച്ചു തുടങ്ങി.

അങ്ങനെ ശരൽകാലമാനുഷ്യാൾ, കാദംബരീ കാമപരവശ്യത്തോടു കൂടി ചന്ദ്രാപീഠത്തിന്റെ മൃതശരീരത്തെ പിടിച്ചു് അവിടെയുണ്ടായി. ചന്ദ്രാപീഠത്തിന്റെ മൃതശരീരം തത്സമയം എഴുന്നീറ്റുന്നിന്നു കാദംബരീയോടു് ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞു: “ഇപ്പോൾ ഞാൻ ശുഭ്രകുരാജാവിന്റെ ശരീരമുപേക്ഷിച്ചു് ഇങ്ങോട്ടുതന്നെ വന്നു. ഇനി ഈ രൂപം ഞാൻ ഒരിക്കലും ഉപേക്ഷിക്കയില്ല. കാരണം, ഈ സ്വരൂപത്തോടു കൂടിയിരിക്കുമ്പോൾ ഏനിക്കു കാദംബരീയുടെ കാമപ്രാപ്തിവന്നതുതന്നെയാണു്. ഇനി നമുക്കു നമ്മുടെ ഇഷ്ടംപോലെ ഇവിടെയോ ചന്ദ്രമണ്ഡലത്തിലോ താമസിക്കാം. മഹാശ്വേതയുടെ കാമുകനും ഇപ്പോൾ ശാപമോക്ഷം വരികയാൽ ഉടനെ ഇവിടെ വന്നുചേരും”. ചന്ദ്രാപീഠത്തിൽ ഇതുപറഞ്ഞു തീർന്നപ്പോഴേക്കും പുണ്യരീകൻ അ

ല്ലെങ്കിൽവെശവായന്നൻ, മുഖിലത്തെപ്പോലെതന്നെ അകാശത്തിൽ നിന്ന് ഇറങ്ങിവരുന്ന തുകണ്ടു. ഉടനെ, പുണ്യരീകനെ, മന്ത്രിയായ ശുകനാസന്റെ പുത്രനായ വൈശവായന്നനെ ഏല്പിച്ചു് അ മഹർഷി സ്വർഗ്ഗാരോഹണത്തിനു് ഒരുങ്ങിയിരിക്കുന്ന വർത്തമാനം പറവാനായി കവിഞ്ജപനും അവിടേക്കു ചെന്നു. താരാചിഡനും വിലാസവതിയുടേ ശുകനാസനും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഭാര്യയും, അവരുടെ പുത്രന്മാരുടെ രക്ഷയെ കേട്ടു സന്തോഷസാഗരത്തിൽ മഗ്നരായി. ആ സന്തോഷവർത്തമാനത്തെ ഘോരകൂടത്തിൽ കാദംബരിയുടെ മാതാപിതാക്കന്മാർ കേട്ടു് അവരും അവിടേക്കു ബദ്ധപ്പെട്ടുചെന്നു. അവരുടെ അപേക്ഷപ്രകാരം ജരശ്രമത്തിലുണ്ടായിരുന്നവരെല്ലാവരും കൂടി ഘോരകൂടത്തിലേക്കു പോയി. അവിടെവെച്ചു ചന്ദ്രാപീഡന്റെയും കാദംബരിയുടേയും വിവാഹത്തെ അതിഭാവോഷമായി കഴിച്ചു. ജരദമ്പതിമാർ അവിടെ തന്നെ കരോക്ഷാലം സുഖമായിതാമസിച്ചു. ഒരുദിവസം, പത്രലേഖയുടെ വർത്തമാനങ്ങൾ അറിഞ്ഞാൽ കൊള്ളാമെന്നു കാദംബരി ചന്ദ്രാപീഡനോടു് അപേക്ഷിച്ചു. അദ്ദേഹം, അവർ ചന്ദ്രപതിയായ രോഹിണിയായിരുന്നു ഏതനും, ശാപം നിമിത്തം ചന്ദ്രൻ പോന്നപ്പോൾ അവൾ പത്രലേഖയായി ഒരുമിച്ചു പോന്നതായിരുന്നതുകൊണ്ടു്, അദ്ദേഹം അവളുടെ വാസസ്ഥലമായ ചന്ദ്രമണ്ഡലത്തിലേക്കുതന്നെ തിരിച്ചുപോയെന്നും ചന്ദ്രാപീഡൻ കാദംബരിയെ പറഞ്ഞു മനസ്സിലാക്കി.

ചന്ദ്രാപീഡൻ ഗന്ധർവരാജാവിന്റെ അനുവാദപ്രകാരം കാദംബരിയൊരുമിച്ചു് ഉജ്ജയിനിയിലേക്കുപോന്നു്, തന്റെ സ്നേഹിതനായ പുണ്യരീകനെ അവിടത്തെ രാജാവായി അഭിഷേകം ചെയ്തു. അവിടെ പുണ്യരീകനും മഹാശോഭയും അവരുടെ കഷ്ടകാലങ്ങളെല്ലാം ജയിച്ചു സുകലസുഖാനുഭവങ്ങളോടുകൂടി രാജ്യം ഭരിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. അതിനുശേഷം ചന്ദ്രാപീഡൻ അദ്ദേഹത്തിന്റെ മാതാപിതാക്കന്മാരോടു് സ്നേ

ഹിതനോടുംകൂടി ഉജ്ജ്വലിപ്പിച്ചിട്ടും കുറേക്കാലം ഭാര്യയൊരുമി
ച്ചു. ഘോരമരണത്തിലും താമസിച്ചതിനുശേഷം, ഇപ്പോൾ അദ്ദേ
ഹത്തിന്റെ പൂർണ്ണവയസ്സായ ചന്ദ്രമണ്ഡലത്തിൽതന്നെ സു
ഖമായി വസിക്കുന്നു.

അസ്മയവണ്ണന.

ചരമശിഖരിപീഠേ പാടലന്നാളികേരം
ദ്വ്യമണിവലയരൂപം വെച്ചുവിട്ടിട്ടിന്നധാരം,
ജ്വലി കരളി തപ്പിച്ചിട്ടിടുന്നൻ ചൂടൊഴിപ്പാ.
നഖിലഭവനഭാജാമന്തിയാം മന്ത്രവാദി.

(ചന്ദ്രോത്തരം)

X

ഹിന്ദുമാന്റെ ബന്ധനം.

[സിതാദേവിയായ ഹിന്ദുമാൻ ലക്ഷ്മിയെ ഉദ്യാനമൊഴുകി തകർത്ത്,
അക്ഷയമോനെയും കൊണ്ട് ഇന്ദ്രജിത്തിന്റെ അസ്ത്രത്തോടെ ബന്ധിതനായി
രാവണന്റെ മുമ്പാകെ ചെല്ലുന്നതും, രാക്ഷസന്മാർ വാലിന്മേൽ പന്തംചുറ്റി
തീക്കൊട്ടത്തി ആർത്തുവിളിച്ചുകൊണ്ടു പോകുമ്പോൾ ഹിന്ദുമാൻ ലക്ഷ്മണഗരി
മുഴുവൻ ചുട്ടു ദുസ്ഥമാകുന്നതും ആണ് ഇരുപത്തിനാലുവൃത്തത്തിലെ പന്ത്ര
ണ്ടാംവൃത്തത്തിൽ വർണ്ണിക്കുന്നത്. ഈ വൃത്തത്തിലെ ശേഷം ഭാഗങ്ങളും
കൂടിക്കളക്കൊണ്ടു വായിച്ചിട്ടു ശീലിച്ചിട്ടുണ്ട്.]

രാക്ഷസരെക്കണ്ടുപോയില നാമെങ്കി -
ലാക്ഷ്യപിക്കുന്നതെ രാക്ഷസരും
മർദ്ദവീമ്പോരമങ്ങുചെല്ലുമ്പോൾ
ധിക്കരിക്കുന്നതെ നാരായണ.

ജാനകീചോരനെ തേങ്ങോടധംചെയ്തു
ഞാനിപ്പുരിച്ചുട്ടു പോയില്ലെങ്കിൽ
ജാനകീവല്ലഭനുള്ളിച്ചുണ്ടോ ഘര-
മാനക്ഷയം നമ്മെ നാരായണ.

൨

ഇത്ഥംനിനച്ചുവന്നുട്ടാനത്തിൽപുക്കു
മത്തഗജം കണക്കേറററുമാൻ
ഉത്തമവൃക്ഷങ്ങൾ പെട്ടെന്നുപൊട്ടിച്ചു
പുത്തൻപൂവല്ലിയും നാരായണ.

൩

തെച്ചിമലരൊക്കെത്തച്ചുപൊട്ടിച്ചിട്ടു
മുച്ചമലരിപരിച്ചെറിഞ്ഞും
പിച്ചുകവല്ലിപരിച്ചുതിരുമ്മിയു
മൊച്ചകൊള്ളിച്ചിച്ചും നാരായണ.

൪

ഭരണകണക്കെ മടിച്ചുതിമത്തവൻ
കാനനംനാരിപരിച്ചെറിഞ്ഞും
ഉന്നംപരത്തിനാൻ ചെമ്പകം ചേമന്തി
ചെമ്പരത്തിയേയും നാരായണ.

൫

കുപ്പത്തിൽനട്ടുനന്നച്ചയന്നീടുന്ന
കല്ലുകച്ചുക്കും പരിച്ചെറിഞ്ഞും
ശില്പം പെരകിന പൂവല്ലിവൃക്ഷങ്ങ-
ളെപ്പേരുംഭഞ്ചിച്ചു നാരായണ.

൬

ഭരണക്കൊമ്പന്മാരേ! രാക്ഷസരെ, നിങ്ങ-
ളാമെങ്കിൽവന്നാലുമെന്നോടീപ്പോൾ
രാമൻറടുതൻ ഞാനേവച്ചുൽഭോഷയൻ
കാമാരിസംഭവൻ നാരായണ.

൭

ഉദ്യാനപാലന്മാർ ചെന്നറിയിച്ചപ്പോൾ
 ഉദ്യാനമുൾക്കൊണ്ടു രാക്ഷസരം
 ഉദ്യാനപാലവൈരാഗിനന്മാരായി-
 ട്ടെത്തിമരിച്ചുപോയ് നാരായണ. ൧

വഞ്ചിച്ചപഞ്ചഃസനാഭടന്മാരോടു
 മിഞ്ചിച്ചമന്ത്രിസുതന്മാരോടും
 പഞ്ചതപംപ്രാപിച്ചയാതൃമതംഗജ
 പഞ്ചാനന്ദഃനാഭെത്തി നാരായണ. ൯

അയിരുംചൂമരത്തെ പരിച്ചിട്ടാ-
 നായിരംകിങ്കരന്മാരെക്കൊന്നാൻ
 അയ്യധമായണത്തൊരക്ഷനനേര-
 മാമോധനത്തിന്നു നാരായണ. ൧൦

വാനാരിമോമിംചൊരിച്ചുപോലെയാണ-
 ണ്ണതുമ്മാദിബാണങ്ങളെയ്യനേരം
 ചെമ്മേഴയപ്പാടുഭവച്ചുകൊണ്ടുവൻ
 ചുമ്മാചുമ്മങ്ങിനാൻ നാരായണ. ൧൧

ബാണങ്ങളൊക്കെക്കൂടണതുകളത്തെ പൻ
 കാണെന്നുചൊല്ലിക്കുതിച്ചതേരിൽ
 ചേണററവാഹങ്ങളും സൂതനേയുംകൊന്നു
 കേതനംപൊട്ടിച്ചു നാരായണ. ൧൨

പെട്ടന്നുകൈക്കോട്ടുലിട്ടമന്തക്ഷനെ
 മുഷ്ടികൾകൊണ്ടു കൊടുക്കുന്നേരം
 മുഷ്ടിവാഹപ്രായംകെട്ടിമവൻ യമ-
 പട്ടണത്തിന്നുപോയ് നാരായണ. ൧൩

അക്ഷൻമരിച്ചുപോയെന്ന വിശേഷങ്ങൾ-
 ഉക്ഷണം ചെന്നങ്ങറിയിച്ചപ്പോൾ
 രക്ഷോധിനാഥനും ദുഃഖംപെരുത്തുട-
 നക്ഷിജലംപാർത്തു നാരായണ. ൧൪

പച്ചപ്പകൽവന്നുതച്ചുകൊന്നുദൂത-
 നല്ലേക്കരങ്ങെന്നു ചൊല്ലിനില്ക്കും
 നിശ്ചിരിയക്കണ്ണുർ പോകുവിൻമുഖിലെ-
 ന്നുച്ചത്തിൽചൊല്ലിനാൻ നാരായണ. ൧൫

തൽക്ഷണം കോപിച്ചു ശൈത്യക്കനൽക്കട്ട
 രാക്ഷസാധീശപരൻ മോഹനാദൻ
 ത്രക്ഷശരവൃഷ്ടികൊണ്ടു മയക്കിനാ-
 നക്ഷവിഃരാധിയെ നാരായണ. ൧൬

അകവൃത്താന്തമറിഞ്ഞു മയങ്ങിന
 ശാഖാമൃഗാധിപനോടണഞ്ഞു
 നാഗാസ്രംകൊണ്ടു പിടിച്ചുകെട്ടീടിനാൻ
 മോഹനാദൻ മുദാ നാരായണ. ൧൭

വൻപും പറഞ്ഞുകൊണ്ടുവേതു രാക്ഷസർ
 സംഭ്രമപ്പെട്ടുവനെയെടുത്തി-
 ട്റിമ്പത്തിലാർത്തു ദശാനനൻതന്നുടെ
 മുഖിൽകൊണ്ടുപച്ചു നാരായണ. ൧൮

എന്തെന്തൊ കവി കീടമേ ചൊല്ലുന്നീ
 എന്തു നിനക്കിതു തോന്നീടുവാൻ?
 സന്താനപ്പുരിതമെൻറെ മലക്കാപെ-
 ന്നതേ ധരിക്കാഞ്ഞു നാരായണ. ൧൯

നാകാധിനാഥൻ നിയോഗത്താലോ നീയും-
 മേകാകിയായി പ്ലോന്നിങ്ങുവന്നു?
 ആകാംക്ഷജീവനിവില്ലാഞ്ഞാലേവകും
 ചെയ്യാമിതിൽപരം നാരായണ. ൨൦

ദില്ലാലകന്മാരായ ചൂട്ടതെന്നാകിൽ
 കല്ലാന്തകാലംവരുത്തുവാൻ ഞാൻ
 മുറ്റിരിഞ്ഞിങ്കൽ കല്ലനയിന്നിനി-
 ക്കെപ്പേരുമെന്നറി നാരായണ. ൨൧

ഇത്ഥം ദശഗ്രീവവാക്കുകൾ കേട്ടപ്പോൾ
 നിർഭയനായി ഹരമാനപ്പോൾ
 ചിത്തം തെളിഞ്ഞു പറഞ്ഞു ദശാസ്യനോ-
 ടുത്തരമായിട്ടു നാരായണ. ൨൨

കേൾക്കദശാനന! വാനോരയ ചൂട്ട
 പേക്കുരങ്ങല്ലത്താനെന്നറിഞ്ഞോ
 രാകുന്ദാക്ഷാട്ടിൽ പിടിപെട്ടുകത്തുനാ
 രാമാഗ്നിദൂതൻതൊൻ നാരായണ. ൨൩

എന്നോടെതിപ്പാനൊരുത്തരില്ലെന്നുണ്ടു്
 നിന്നുള്ളിലേറിയ ശൈത്യമോഹം
 നിന്നെപ്പോലെ ആ രാചണൻവന്നാലു-
 മെന്നോടെതുത്തീടാ നാരായണ. ൨൪

ജാനകിയെച്ചെന്നു വഞ്ചിക്കുമേതുവായു്
 ഹാനികുലത്തിന്നുവന്നുകൂട്ടം
 മാനകേടിന്നമിതില്ല മുണ്ടാകും
 മാനിൻ ദശാനന! നാരായണ. ൨൫

വന്ധിച്ചുബാലിയെക്കൊന്നുരഘുത്തമൻ
തമ്പിക്കനൽകി തദീയരാജ്യം
കൊമ്പൻപോകുവേഴിമോഴക്കൊന്നുണ്ടല്ലോ
വന്ധാ ധരിച്ചാലും നാരായണ. ൨൩

ലങ്കയാകുന്നൊരുപങ്കജനിഷ്കാരു
ഭോഗഭേദമന്തം ഞാനെന്നറിഞ്ഞോ
ശങ്കാഹീനം തലപത്തും മൂന്നാളകം
ലങ്കേശമുളിപ്പൻ നാരായണ. ൨൭

കൊള്ളട്ടെ താഡനംകള്ള കുരങ്ങിന്റെ
എല്ലൊടിഞ്ഞിട്ടു നരങ്ങുചോളം
നല്ലനിശാചന്ദ്രൻ നമ്മെസേവിച്ചി-
ട്ടുള്ളവരെങ്ങുപായ് നാരായണ. ൨൪

കൊല്ലേണ്ടപാപമവച്ഛുരത്രേദുതർ
കൊല്ലാക്കൊലമയ്ക്കുയക്കോയാവു
ചൊല്ലിനാനീചണ്ണകല്യാണരൂപനാം
നല്ലവിഭീഷണൻ നാരായണ. ൨൯

ലങ്കാധിനാഥൻനിയോഗത്താൽരാക്ഷസർ
പങ്കജനാഭദൂതന്റെവാൽമേൽ
ശങ്കാവിഹീനം തുണിച്ചുനീനൽവെടി-
ക്കമ്പംകൊള്ളുതപിയാർ നാരായണ. ൩൦

കീശപ്പെരുമാളുബാലാഗ്നികൊണ്ടുട
നാശരനാഥൻ മുഖത്തുഴിഞ്ഞാൻ
മീശക്കൊമ്പൊക്കെക്കുറിച്ചുവനെത്രയും
നാശപ്പെടുത്തിനാൻ നാരായണ. ൩൧

രാളികമച്ചുകൾമാടങ്ങൾഗോപുര-
 പാളികൾകേളിനികേതങ്ങളും
 അളീഗൃഹങ്ങളും തീപിടിപ്പിച്ചൊക്കെ-
 ഷാളിച്ചു ചാരുതി നാരായണ.

൩൨

[ഇരുപത്തിനാലുവൃത്തം പന്ത്രണ്ടാം വൃത്തം.]

പർമശിവല്യാനം.

കേത്രാണാനന്തിരേ കളിച്ചു ഗോവർ-
 പാദാവിന്ദങ്ങളെ
 ചിത്തേ ചേർത്താരരക്ഷണം മിഴിയട-
 ചുന്മാടിരിക്കുവിധൗ
 അപ്പോൾ തോന്നിയെന്നിങ്ങു ബാലശരീര്യം
 കോടീരചുംഗംഗയും
 ബ്രഹ്മന്ദേവ് തലയും കറുത്ത ഗളവും
 മററുള്ള ഭൂതാക്കളും.

(ചേലപ്പറമ്പു നമ്പൂരി.)

—)*(—

ടെയോ ആകൃതിയെ കാണിക്കുന്നതായ ഛായാപടങ്ങളെകാണുമ്പോൾ അർത്ഥങ്ങളെ എങ്ങനെ കുട്ടികളോട് വിശദീകരിക്കുന്നതിൽ ഗ്രഹിക്കുന്നുവോ, അതുപോലെ ഈ ശബ്ദങ്ങളുടെ പ്രതിനിധീകരണമായ അടയാളാക്ഷരങ്ങളെയും അളകൾ ഗ്രഹിപ്പാൻ തുടങ്ങി. ഇപ്രകാരം ശബ്ദങ്ങളെ ഉച്ചരിക്കുന്നതിനോടുകൂടി അക്ഷരങ്ങളെ എഴുതുന്നതും നടപ്പായി. ഈവിധം എഴുതുന്നതും നടപ്പായതു വളരെക്കാലംകൊണ്ടായിരിക്കണം. എന്നാലും എഴുതുന്നതും നടപ്പായപ്പോൾ മാത്രമേ ഭാഷയ്ക്കു അഭിവൃദ്ധി ഉണ്ടാവൂ എന്ന് തുടങ്ങിയുള്ളൂ.

ഇപ്രകാരം ഔന്നത്യത്തെ പ്രാപിച്ചിട്ടുള്ള ഭാഷകൾ എത്രയോ ഉണ്ടല്ലോ. ഈ ഭാഷകളുടെ പുഴുത്തും സംസാരവും മൂലമാണ് നാഗരികത്വം ഉണ്ടായിട്ടുള്ളതും ഉണ്ടാകുന്നതും. ഭാഷകൾ ഏതുപ്രകാരത്തിലാണ് നാഗരികത്വത്തിൽ സ്ഥായിയായിട്ടുള്ളതും സ്ഥായിയല്ലാത്തതും എന്നു അന്വേഷിച്ചും ചോദിക്കുന്നവെങ്കിൽ അവയോടുകൂടി സമാധാനം എന്തെന്നാൽ, സംസാരിച്ചിട്ടുള്ളതെല്ലാത്തിൽ യാതൊന്നെങ്കിലും തൃപ്തികരമായി നടത്തുവാൻ പാടില്ലെന്നു സർവ്വസമ്മതമല്ലല്ലോ. സംസാരത്താലുള്ള ഉദ്ദേശ്യങ്ങളെ പൂർത്തിയാക്കണമെങ്കിൽ എഴുതുന്നതും കൂടാതെ കഴികയില്ല. അതിനാൽ, പുഴുത്തും സംസാരവുമാണ് നാഗരികത്വത്തിൽ മുഖ്യമായി സ്ഥായിയെന്നു വരും.

ഓരോ ഭാഷയുടെ മനസ്സിൽ സാരമായ ഓരോ വിഷയങ്ങളെ സമ്പ്രദായപരമായി പലേ അറിവുകളും ഉണ്ടായിരിക്കും. അവയെ അഗ്രമനസ്സിലാക്കണമെങ്കിൽ വാചാപ്രസംഗം കൊണ്ടോ പത്രങ്ങളിലും പുസ്തകങ്ങളിലും മറ്റും എഴുതുന്നതോ അവയെ വെളിപ്പെടുത്താം. ഈവണ്ണം ഓരോ സംഗതിയിലും പ്രവർത്തിച്ചിട്ടുള്ള എത്രയോ ബുക്കുകളാണ് ഓരോ പരിഷ്കൃത ഭാഷയിൽ ഉള്ളതു്? ഇംഗ്ലീഷ് ഭാഷയിൽ കോടി കോടി തായി ബുക്കുകളെ എണ്ണാമെന്നും അതിശയോക്തികൂടാതെ തന്നെ പറയാം.

യാം. അതുപോലെതന്നെയാണ് മറോറോ മുച്ചുഭാഷകളിലും. ഇതിൻപുറം, എഴുത്തുതൂലമാണ് ഭാഷകൾ മുഖ്യമായി പരിഷ്കരിക്കപ്പെടുന്നത്. എന്നാൽ, നമ്മുടെ മാതൃഭാഷയായ മലയാളത്തിന്റെ സ്ഥിതിമോ? അതിനെപ്പറ്റി അഭിമാനിക്കുമ്പോൾ ലജ്ജാസമ്മിശ്രമായ വ്യസനം മനസ്സിനെ ചീഡിക്കുന്നു. മലയാളം ഭാഗ്യമായി എഴുതുന്നതിനും, സംസാരിക്കുന്നതിനും സാമർത്ഥ്യമുള്ളവർ അധികമായി ഇല്ലാത്തതിനാലും, ഉണ്ടെങ്കിൽ തന്നെ, അന്യഭാഷകളെ സ്വഭാഷയേക്കാൾ അധികം പ്രതിപത്തിയോടുകൂടി ലാളിച്ചുപോരുന്നതിനാലുമാണ് നമ്മുടെ ഭാഷയ്ക്കു ഉന്നതിസിലിക്കാത്തത്. മലയാളഭാഷയിൽ സംസാരിക്കുന്നതും അന്യോന്യം കത്തുകൾ അയയ്ക്കുന്നതും തങ്ങൾക്കു രീതി അപരിചിതമാണെന്നു ഭവിച്ചുപോരുന്ന അനേകം ഇംഗ്ലീഷുകാരായ നാട്ടുകാർതന്നെയുണ്ട്. എന്നിരിക്കെ, ചുങ്ങനെയാണ് ഭാഷയ്ക്കു ഉൽകൃഷ്ടത സിലിക്കുന്നത്.

സംസാരം ഭാഷയെ വളരെ പരിഷ്കരിക്കും. പക്ഷെ, അതിനെ യുക്തമായ വിധത്തിൽ ഉപയോഗിക്കേണ്ടതു വാഗ്മികളുടെ കടമാണ്. അതിൽ സൂക്ഷിച്ചാൽ സംസാരംകൊണ്ടുതന്നെ ഭാഷയ്ക്കു അസാധാരണവൃദ്ധിയുണ്ടാകും. സംസാരിക്കുവാൻ എല്ലാവർക്കും അറിയാതെ? ഓഹോ, നാക്കുള്ളവർ എല്ലാവരും സംസാരിക്കും. ആ സംസാരം നിസ്സാരമാണ്. സഭകളിൽ ഇറങ്ങി സല്ലമായിട്ടും, സമൂഹികമായിട്ടും തൽക്കാലം ഉണ്ടാകുന്ന ഓരോ അഭിപ്രായങ്ങളുടെ നിവൃത്തിക്കുവേണ്ടി വാക്കുകളെ ഔചിത്യത്തോടും മാധുര്യത്തോടും ഉപയോഗിച്ച് സംസാരിക്കുവാൻ അർത്ഥകഴിയുന്നുവോ, അയാളാണ് വാസ്തവത്തിൽ പ്രസംഗകൻ എന്നു സംശയമില്ല. താൻ ഉപയോഗിക്കുന്നതും ഉച്ചരിക്കുന്നതും അയച്ചുപോയ വാക്കുകളിൽനിന്നും അഭിപ്രായങ്ങളിൽനിന്നും ശ്രോതാക്കൾക്കു സാരമായ വല്ലജ്ഞാനവും സിലിക്കണം. എത്രയോ അളകൾ ഒരുകാലമില്ലാതെ നാക്കിട്ടിക്കുന്നു? യാതൊരു കൃത്യസമയംകൂടാതെയും, തങ്ങളുടെ സം

സാരത്തിന്റെ ന്യായാനുയവി ചാരലേശംകൂടാതെയും സഭ്യമോ
 അസഭ്യമോ എന്നറിയാതെയും തരിമ്പും ലജ്ജകൂടാതെയും വാ
 ഗ്ദ്ധം ചെയ്യുന്ന എത്രയോ പുരുഷന്മാരും സ്ത്രീകളും ഉണ്ടു്! എ
 ന്നാൽ അവർ ഉപയോഗിക്കുന്ന വാക്കുകളു നല്ലമാ തിരിച്ചിലും
 ജനോപകാരത്തിനുവേണ്ടിട്ടും ഉപകരിക്കുവാൻ കഴിയത്തക്ക
 വണ്ണം അവർക്കു കറെ അറിവും വിവേകവും ഉണ്ടായിരുന്നെ
 ങ്കിൽ ലോകത്തിനില്ലാത്ത അസന്മാദമായിട്ടുള്ളതു് ഹൃദ്യവും ഉ
 പയുക്തവും ആയി പഠിന്നമിക്കുമായിരുന്നു. ഒരു പാലം അറി
 വുള്ള അളകൾ എത്രയാപേർ ഉണ്ടു്? അവർക്കു സംസാരിക്ക
 ന്നതിനു തീരെ പടുതമില്ലെന്നു കാണുന്നതിനാൽ വളരെ പ്ര
 സന്നിക്കേണ്ടായിരിക്കുന്നു. അവർ അവർക്കുള്ള അറിവിനെ പൊ
 തുജ്ജനോപയോഗത്തിനായിട്ടു് പ്രയോഗിച്ചാൽ എത്രനാണു്.
 ഇവർക്കു മേൽപ്പറഞ്ഞപ്രകാരം സംസാരിക്കാൻ അറിയാത്തതു്
 അവരുടെ സ്വന്തം ദാഷണ്ഡ്യമാണു്; തന്നിക്കു തോന്നുന്ന അഭി
 പ്രായത്തെ അബദ്ധമൊക്കിലും സുബദ്ധമൊക്കിലും തീരെ സഭാക
 വ്യഭാ ലജ്ജയോ കൂടാതെ തുറന്നു സഭകളിൽ പറയണം. പ
 ക്ഷേ, അദ്വൈതത്തിൽ അറിവില്ലാത്തവർ കുറെപരിമിതി
 കൂടായിരിക്കാം. അതിനെ ഗണ്യമാക്കാതെ വീണ്ടും പരിശ്ര
 മിക്കണം. ആ പരിശ്രമത്തോടുകൂടി ലജ്ജയും സഭാകവ്യവും
 അസ്തമിക്കും. ധൈര്യവും ശീലബ്രഹ്മാചര്യവും, വാഗ്ധാടി
 യും ഉദിക്കുകയും ചെയ്യും. പിന്നെ സഭകളിൽ പ്രസംഗിക്ക
 ന്നതിനു തീരെകൂസൽ തോന്നുകയില്ല. ഇപ്രകാരമാണു് ശീലി
 ക്കേണ്ടതു്. അതല്ലാതെ, അവനവന്റെ ഉള്ളിലുള്ള ന്യായമാ
 യ വിചാരങ്ങളെ അന്യരെ അറിയിച്ചാൽ അവർ പറ്റാപറ്റാ
 ഞ്ഞെക്കുമോ എന്നുള്ള ഭയംകൊണ്ടു് മഴുങ്ങി കഴിച്ചുകൂട്ടുന്നതു
 മൂഢത്വമാണു്. അങ്ങനെയുള്ളവർ എന്നും അങ്ങനെയെന്ന
 ഇരിക്കേണ്ടതു്. എന്നാൽ ഇക്കാലങ്ങളിൽ ചിലർ ഭേദഗതികൾ
 കാണുന്നുണ്ടു്. പ്രസംഗങ്ങൾ ചെയ്തു ശ്ലാഘ്യത സമ്പാദിക്കേ
 ണമെന്നു അഗ്രഹത്തോടുകൂടി ചിലർ പുറപ്പെടുന്നുണ്ടു്. കൊ
 ൊം, ഒന്നാമതു് അവർ സ്വാർത്ഥത്തെ തന്നെ ദീക്ഷിച്ചുപുറ

ഖ്യാനം. ഒരിക്കൽ അവർ ന്യായം ഇറങ്ങി രാജാവിനെ
ത്താൽ പഠിപ്പിച്ചു. പിൽക്കാലങ്ങളിൽ. ക്രമേണ സമാധാനം
തൃപ്തി പരാജയം അഭാവംകൊണ്ടും.

കാളിദാസൻ, ഭവഭൂതി, അമരസിംഹൻ, എഴുത്തച്ഛൻ
കുഞ്ചൻനമ്പ്യാർ, ചേകുണ്ഡീയർ, മിമംസാ, സ്റ്റൈൻസർ എന്നി
നിയോഗി ഓരോ മഹാകവികളുടെ ഓരോ കവനങ്ങളെ നാം
ഇപ്പോൾ എങ്ങനെയോ അനായാസേന വായിച്ചുപോക
ന്നതു? ശാസ്ത്രസംബന്ധമായും മറ്റും ഓരോ യോഗ്യന്മാർ ക
ണ്ടുപിടിച്ചിട്ടുള്ളവയെ എങ്ങനെ, നാം കണ്ടുപോലെതന്നെ
മനസ്സിലാക്കിവരുന്നു? അന്യരാജ്യങ്ങളിൽ ദിവസേന നടക്കു
ന്ന വാർത്തകളെ നാം എങ്ങനെ അറിയുന്നു? എന്നുവേണ്ട, ചു
രുക്കത്തിൽ, ഭൂലോകത്തിൽ നടന്നിട്ടുള്ളതും നടക്കുന്നതും അ
യ അനേക കാര്യങ്ങളെപ്പറ്റി നമുക്കു എന്തുതോന്നണം? അറി
വുകിട്ടിട്ടുള്ളതും കിട്ടുന്നതും? എല്ലാം എഴുത്തുതോന്നലായിട്ട്. വള
രെകാലങ്ങൾക്കുമുമ്പു നടന്നിട്ടുള്ള ചരിത്രങ്ങളെ നാം ഇപ്പോ
ഴും വായിക്കുന്നുണ്ട്. രണ്ടായിരംവർഷങ്ങൾക്കുമുമ്പു ഭൂമിയുടെ
ഓരോഭാഗങ്ങളിലും വാണിരുന്ന രാജാക്കന്മാരെയും അവരാൽ ന
ടത്തപ്പെട്ടിട്ടുള്ള ക്രിയകളെയും അനേകകാലാന്തരശേഷം ജീ
വിക്കുന്നവരായ നാം എഴുതുന്നതിൽ അറിയുന്നു. ഇതെന്തു
തോന്നണം? എഴുത്തുതോന്നലല്ലേ! പൂർവ്വാചാരമർദ്ദങ്ങളെയും മറ്റും
വെളിപ്പെടുത്തുന്ന എത്രയോഗ്യന്മാർക്കും നമുക്കു ഇടയിൽ ത
ന്നെയുണ്ട്. അതുകൊണ്ട്, പാഠകളിന്മേലും മറ്റും ഏതെ
ല്ലാം തത്വങ്ങളെ വെളിപ്പെടുത്തുന്ന സംഗതികളെ വ്യക്തമാ
യി നാം ഇപ്പോഴും കാണുന്നുണ്ട്. ഇവയെല്ലാം ദൃഢാന്ത
മായി എടുത്തു പഠിച്ചാലോ ചന്ദ്രനെയും എഴുത്തുതോന്നലും
അറിയാത്ത സംഗതികൾ വളരെ ചുരുക്കമെന്നു കാണപ്പെടും.
എഴുത്തും സംസാരവും തമ്മിൽ ചേർച്ചകൾ ഉണ്ടെങ്കിലും പ
ലേ വ്യത്യാസങ്ങളും ഉണ്ട്. സംസാരം വായുരൂപമാകുന്നു.
എന്നാൽ, എഴുത്തു സ്ഥൂലമായ സാധനരൂപത്തെ അംഗീകരി

ച്ചു് കാലാന്തങ്ങളിലേക്കും ഉപയുക്തമായിത്തീരുന്നു. സംസാരം തൽക്കാലത്തേക്കുമാത്രമേ ഉപകരിക്കുന്നുള്ളൂ. അതുകൊണ്ടു മുൽകാലങ്ങളിലുള്ള ഓരോ പ്രസംഗകന്മാരുടെ യശസ്സിനേക്കാൾ നിലനിന്നുപോകുന്നതും, അളകൾ സൂചിപ്പിച്ചു പോരുന്നതും, കേൾവിപ്പെട്ട ഗ്രന്ഥരത്നാക്കന്മാരുടെയും കവികളുടെയും അനേകം നമുക്കു സഹായവേത്തിൽപ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നുണ്ടല്ലോ. അതിനാൽ എഴുത്തിനാണ് കഠിന അധികം പ്രാധാന്യമുള്ളതെന്നു തെളിയുന്നു.

എല്ലാ പ്രസംഗകന്മാരും നല്ല എഴുത്തുകാരായിരിക്കയില്ലെന്നുള്ളതിനു അനേകദൃഷ്ടാന്തങ്ങൾ ഉണ്ടു്. എല്ലാ എഴുത്തുകാരും നല്ല പ്രസംഗകന്മാരും അയിരിക്കയില്ല. ഇവക്കു വ്യത്യസ്തങ്ങളുമാണു്. എന്നാൽ, സാധാരണ കണ്ടുവരുന്നതു് എഴുതുന്നവർക്കു പ്രസംഗത്തിലേക്കു വാസന കുറഞ്ഞിട്ടാണു്. അനേകം ഉദാഹരണങ്ങൾ നമ്മുടെ ഇടയിലും മറ്റു ജാതികാരുടെ ഇടയിലും ഉണ്ടു്. പ്രസിദ്ധകവികളായ ഷേക്സ്പീയറും, ഗോൾഡ്സ്മിത്തും മറ്റും വാഗ്മികളായിരുന്നില്ല. സഭകളിൽ മൌനപ്രതപ്തനെ അചരിച്ചിരുന്നു. എന്നാൽ, അവരുടെ കീർത്തി അനന്യസാധാരണമായും അനശ്വരമായും ഇരിക്കുന്നു. ഇതിന്റെ കാരണം; പ്രസംഗിക്കുന്നതിനാൽ ലഭ്യമാകുന്ന കീർത്തിയുൾക്കൂടി അവർ എഴുതുകൊണ്ടു് സന്തോഷിച്ചതിനാലാകുന്നു. എഴുതുന്നവർക്കു, ദീർഘാലോചനയാലും, ക്ഷമാലോചനയാലും അനേകം സംഗതികളെ തലഃചൂറിൽനിന്നും തുവലിന്റെ തുവ്വത്തുകൊണ്ടുവന്നു കടലാസ്സിൽ ചവിട്ടിക്കുന്നതിനു പ്രയാസമുണ്ടായിരിക്കയില്ല. എന്നാൽ, ദൈവസൃഷ്ടമായ ജിഹ്വാഗ്രത്തിൽ കൊണ്ടുവന്നു പുറത്തേക്കു പുറപ്പെടുവിക്കുന്നതിനു അവർ ശക്തരാകുന്നില്ല; ഇതു് അവരുടെ ദോഷമല്ല. എഴുതുന്ന ധൃതിയിൽ അവർക്കു സംസാരിക്കുന്നതിനും പ്രസംഗിക്കുന്നതിനും അതിസൌകര്യങ്ങൾ ഇല്ലാഞ്ഞിട്ടായിരിക്കാമോ എന്നുമാത്രമേ സംശയിക്കുവാൻ പാടുള്ളൂ. സംസാരം

ത്തിലും : സ്തുതിയും മരുപോലെ നൈപുണ്യം ഉള്ള വിദ്വാന്മാർ, സർവ്വമാന്യരും സർവ്വോൽകൃഷ്ടന്മാരും അകന്നു. സംസാരം പ്രശംസനീയവും, പ്രയോജനകരവും, ഏഴ്ത്തു പ്രശംസനീയവും അധികോപയുക്തവും, കീർത്തിയെ നിലനിർത്തിപ്പോരുന്നതും ലോകത്തെ ഉപയുപരി നവീകരിക്കുന്നതും അകന്നു.

(വിദ്വാവിനോദിനി.)

ശ്രീപാർവ്വതീസ്തോത്രം ഗിരിശ! തവ ശരം,
 തുണി രത്നാകരം, നൽ-
 .മാപംപൊൻകുന്നു, സേവൻനിധിപതി, രജത-
 കണിരിക്കുന്നദേശം,
 അപീഡം ചന്ദ്രകാന്തം, തനുവിലണിയുവാൻ
 ഭൂതി പിന്നെ ദ്വാരാഭേ!
 നീപോയിപ്പിച്ചതെങ്ങനതു തലയിലെ-
 ഴുത്തിന്റെ തായാട്ടമല്ലേ?

(ശിവഭജിനവൃതി.)

പുന്താനം നന്ദുരി.

ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ ഇല്ലം അങ്ങാടിപ്പറത്തിനു സമീപമായിരുന്നു. വിദ്യാവ്യൽപത്തി തന്റെ ഉണ്ടായിരുന്നില്ലെങ്കിലും അദ്ദേഹത്തിനു കലശലായ ഭാവശ്ലേഷയുണ്ടായിരുന്നു. നിത്യവും ഗുരുവായൂരപ്പനെ ജോച്ചാണം കാലം കഴിച്ചിരുന്നത്. മേൽപ്പത്തൂർ ഭട്ടതിരി നാരായണീയം നിർമ്മിച്ചിരുന്ന കാലത്തു ഇദ്ദേഹം “സന്താനശോപാലം” പാന നിർമ്മിച്ചിരുന്നുവെന്നും

അതിലെ പിഴുതീക്കാൻ ഭട്ടതിരിയുടെ അടുക്കൽ ചെല്ലുമ്പോൾ ഭട്ടതിരി അക്ഷേപിക്കാനാണ് പതിപ്പ് എന്നും ഒരിക്കൽ നമ്പൂരി വളരെ കുഞ്ഞിതമതിയായി ക്ഷേണംകൂടി ഉപേക്ഷിച്ചു വ്യസനിച്ചുകിടന്നുറങ്ങുമ്പോൾ, ഗോവാൻതന്നെ ഭട്ടതിരിയുടെ അടുക്കൽ വേണ്ടുന്നതായി ചെന്നു “ഭട്ടതിരിയുടെ വിഭക്തിയേക്കാൾ നല്ലതു നമ്പൂരിയുടെ ഭക്തിയാണ്” എന്നും മറ്റും പറഞ്ഞുവെന്നും അതനുസരിച്ചു ഭട്ടതിരിപിറേറ്റിവസംമുതൽ പുത്താനത്തിന്റെ കൃതി പരിശോധിക്കുകയും അദ്ദേഹത്തെ വളരെ ആദരവാടെ ബഹുമാനിക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നുവെന്നും ഒരു കഥകൾ വെളിപ്പെടുത്തുന്നു. “സന്താനമോചാലത്തിനും” പുറമെ “ജ്ഞാനപ്പാന” എന്നൊരു കൃതികൂടി അദ്ദേഹം ഉണ്ടാക്കിയിട്ടുണ്ട്.

ജനിച്ചപ്പോൾതന്നെ മരിച്ച ബ്രാഹ്മണപുത്രനെ തിരഞ്ഞു സകലലാഭവും പോയി കാണാതെ വിഷ്ണുനായി മടങ്ങി ശാലഗ്രാമപ്രകാരം അദ്ദേഹൻ രീതിയിൽ ചാടുവാൻ ഒരുങ്ങുന്ന ഘട്ടമാണ് ഇവിടെ ചേർത്തിരിക്കുന്നത്.

XII

അജ്ഞാനന്റെ അംഗീപ്രവേശം.

വക്ത്ര പുന്താഴ്ത്തിനിന്നു കുറഞ്ഞതാനു
 വൃത്രവൈരിത നയനമനേരം
 ഭൃഷ്ടരമന്നുറച്ചുത്താനിത്താഴിൽ
 പുഷ്പദക്ഷിണൻവെച്ചിടൈ ചയ്തതു
 മതിയെന്നാലുജ്ജീവനില്ലാട്ടുമേ
 കൊതിയില്ലൊരു നരമിപ്പിപ്പാനും
 കീർത്തിവേർപെട്ടിരിക്കയിൽ നല്ലതു
 ക്ഷത്രിയർക്കമരിക്കുന്നെന്നിപ്പിയം.

അഗ്നിതന്നിൾപതിച്ചുടന്നിടപ്പാഴേ
 മുക്തികൈ പരത്തിടുന്നതുണ്ടുണ്ടാൻ
 ചെന്നുണാൻകടൽപണ്ണനോടൊപ്പാഴേ
 അന്യായമുണർത്തിക്കയോപേരളേ
 അപ്പാഴേയരുളിച്ചെയ്യമിത്തൊഴി
 പ്പിപ്പേരുമറിഞ്ഞീലെന്നുദവിച്ചു
 മന്ദഹാസാപുചെയ്തുപതുക്കവെ
 ചന്നാലുമരിക്കത്തൻറഫൽഗുനഃ
 ഇത്രനാളുമെവിടേക്കുപോകയാ-
 ലത്രകാണാഞ്ഞുനിന്നപ്രിയനുഭവേ
 ജാതവേദമീവാത്മകളൊക്കെയു-
 ന്നാഥനോടറിയിപ്പുണാനനേരം
 അരുളിച്ചെയ്യുമെന്തറിയിപ്പു
 മാതമംമുന്വേപറയാഞ്ഞുഫൽഗുന
 വഞ്ചനാമുത്തിവടുകുളിങ്ങനെ
 പുഞ്ചിരിയോടെകേൾക്കുന്നപോതു
 അണല്ലാതെവദനപുംകവിട്ടു
 നാണപുംകെട്ടിരിങ്ങുന്നതില്ലാതാൻ,
 കാലമൊട്ടുനാൾചെല്ലുന്നനേരത്തു
 മാലോകരറിയിച്ചീടുംസപാമിയെ
 അർജ്ജുനൻതൻറസത്യംപിഴക്കയാ
 ലഗ്നിയിൽവീണുവെച്ചുപോയെന്നതു
 കാലമേതുംകളയാതെത്താനിനി
 കാളമഗ്നിയിൽചാടുമാറെന്നും
 ച്ചായിരക്കോവുരത്തുകത്തുവാ-
 നായവണ്ണം പമച്ചിതുകണ്ഡപും
 വിറകിട്ടുനിറച്ചതിനുള്ളൂടെ
 ജപലിപ്പിച്ചിതുചാവകദേവനെ
 അർജ്ജുനൻറവിശേഷത്തെവെകാതെ
 അച്ഛനോടറിയിക്കേണമെന്നിട്ടു

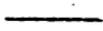
സ്വപ്നലോകത്തേക്കെ നകണക്കിനെ
 നിശ്ചയിച്ചുയരുന്നതുംജപാലകൾ.
 ബ്രഹ്മജ്ഞാനമുദിക്കുന്നനേരത്തു്
 കർമ്മവാസനനിന്നുംകണക്കിനെ
 അംബരത്തോടൊരുമിച്ചുകയറുമ്പോൾ
 ധൂമമൊക്കെയുംനീങ്ങിക്രമത്താലെ
 വിളങ്ങീടുനോരഗിയെചന്ദിച്ചു്
 വലവൈരിതന്ത്രജനമനേരം
 അഴകോടൊരുചൊയ്ക്കയിൽചെന്നുടൻ
 മുഴുകി പരിശുദ്ധിവരത്തിനാൻ
 വലസീടുന്നപാണിതലങ്ങളിൽ
 തുള്ളസീദളംകൊണ്ടുനിറച്ചുതേ
 കലവില്ലുംചുമലിലെടുത്തുനി-
 മ്ബലമായാതമാറുമടുത്തുടൻ
 കിഴിഞ്ഞീടിനവാർകഴൽതന്നില-
 ണ്ണൊഴുകീടുന്നചാരികണങ്ങളും
 ധരിച്ചാശ്രു പഴിഞ്ഞുനിറഞ്ഞതാദ
 വരിനീണ്ടവിലോചനഭംഗിയും
 കൃഷ്ണനാമംജപിക്കുന്നനേരത്തു .
 ഞ്ഞൊട്ടൊടുകാരെടന്ദ്രകൃതികളും
 അതുനേരത്തെവേദംനിരൂപിച്ചാ-
 ലതിമോഹനമെന്നെപറയാവു
 കരുണാകരമൂർത്തി മുക്കുന്ദൻറ
 ചരണാംബുജമുജ്ജ്വലിപ്പിച്ചു
 പരമാനന്ദത്തോടൊരുടുത്താന-
 ണ്ണെരിഞ്ഞീടുന്നാശ്വാകണ്ഡത്തിങ്കൽ
 വലഭാഗം ചുഴന്നു ചുഴന്നേററം
 ജപലിച്ചീടുനോരഗി ഭഗവാനെ
 വലംവെച്ചുവണങ്ങി വിരവോട-
 ണ്ണങ്ങളലിപ്പുണ്ടിപണ്ണം കരുതിനാൻ

വിശ്വനായകനിന്നുടെ ഭക്തനാ-
 മജ്ജനനിതാചഹിയിൽ ചാടുന്നു.
 ചിത്തമോഹമശേഷമകനു ഞാൻ
 ചിത്സപരൂപത്തിൽ ചെന്നുവെക്കേണം
 ഞ്ഞൊന്നുമുന്തിയോടിപണ്ണും പ്രാർത്ഥിച്ചു
 ധ്യാനശക്തിയുറച്ചിതുപിന്നെയും
 ഏഴുരണ്ടു ഭവനമശേഷവും
 ചൂഴ്ചേ നിറഞ്ഞീടിന മായനെ
 കള്ളമെന്നിയേ കാനേണമന്നിട്ട
 ഞ്ഞുള്ളിലുമേവദൃഷ്ടിതുറന്നുടൻ
 അല്ലൽതീർന്ന മനസ്സോടുകൂടവേ
 നല്ലഭാസ്കര ബിംബത്തിലാക്കിനാൻ
 വിഷയങ്ങളിൽ പിന്നെയും പിന്നെയും
 ഉഴന്നീടുന്നോ റിദ്രിയമോരോന്നേ
 കരണങ്ങളിൽ വേർത്തു ലയിപ്പിച്ചു
 കായ്കാ രണഭേദമറിവാതെ
 പരമാനന്ദചൻകടൽതകരെ
 പെരുമാറി തുടങ്ങിയ നേരത്തു്
 ഇക്കാലാകിയ വിശ്വശേഷവും
 ഉൾക്കൊള്ളിച്ചുദിച്ചോര തത്വവും .
 അക്ഷീണമായ ഭാസ്കരബിംബവും
 അഗ്രേകാണുന്നൊരഗ്നി ഭഗവാൻ
 മുന്തിമുനിന്നും മൂന്നായവേദവും
 സത്യവാസിയോം ശ്രീഗുരുനാഥനും
 ഞാനുമേതു മേഭേദമില്ലെന്നാരു
 ഞ്ഞൊന്നുമുള്ളിലുദിച്ചുപിന്നെയും
 ഇപ്രപഞ്ചഭ്രമങ്ങളശേഷവും
 ദിക്കവിഭ്രമംചോലെ തെളിഞ്ഞുടൻ
 ഉന്നയുനിയുറപ്പിച്ചുനേരത്തു
 പന്നശേത്രനൊന്നുകുറഞ്ഞുപോയ്

അന്നേരം ജഗദാശ്രയനാഭമുകിൽ-
 വണ്ണനും തിരുവുള്ളത്തിലേറിനാൻ,
 വാജിമേധമഹാമഖശാലയീ-
 ന്നാശ്രത്തെട്ടിയെഴുന്നേറ്റനേരത്തു്
 അയ്യയ്യോ കഷ്ടമെന്റെ ധനഞ്ജയൻ
 തിയിലായിപ്പോളെന്നരുൾചെയ്തൻ
 കടൽവണ്ണനും കണ്ണീർ നിറഞ്ഞുട-
 നിടനെത്തുപിറച്ചുവിവശനായ്
 അന്ധിനേക്കാളധികമുഴറോടെ.
 അഞ്ചുജാക്ഷനെഴുന്നള്ളുന്നേരത്തു
 അന്ധിനോടുജപിച്ചിട്ടുമഗ്നിയിലെ
 അഞ്ചോത്തോടൊന്നമിച്ചുകാണാതി
 അന്തികേചെല്ലുമുമ്പെ ധനഞ്ജയൻ
 വെട്ടുപോമെന്നിട്ടിത്ഥമരുൾ ചെയ്തു
 “വസു വസു വിജയ സഖെ സഖെ
 പാത്ഥ പാത്ഥ ധനഞ്ജയ ഹത്ഗുന”
 അവിവേകം തുടങ്ങാല്ലാ നിന്നുടെ
 സഖിയല്ലയോ ഞാൻ പശുപാചകൻ
 ഉലകീരേശും കീഴ്മേഴ്മറിപ്പാനും
 പണിയില്ല നിനക്കു ഹിതമെങ്കിൽ
 പിഴയേതാനുംചെയ്തുപോയെങ്കിലും
 കഴിവുണ്ടല്ലോ കൂടി നിരൂപിച്ചാൽ.”

* * * *

(സന്താനമോപാലം പാന.)

മഴമംഗലം നമ്പൂരി

ഇദ്ദേഹം ഉദ്ദേശം ൨൨൫ സാചസരങ്ങൾക്കുമുമ്പെ മദ്ധ്യ കേരളത്തിൽ പെരുമനം എന്ന സ്ഥലത്തു ജനിച്ചിരുന്നതായിട്ടാണ് ഉൾപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നത്. ഇദ്ദേഹവും മേൽപ്പത്തൂർ ഭട്ടതിരിയെപ്പോലെ ആദ്യകാലത്തു വിദ്യാവിഹീനനും എന്നാൽ ഒടുവിൽ മറ്റൊരു വിദ്യാലയം കേന്ദ്രം ആയിത്തീർന്നു കൊണ്ടുണ്ട്. ഇദ്ദേഹം കൊച്ചിരാജാക്കന്മാരെ ആശ്രയിച്ചു പാർത്തിരുന്നതായും കേട്ടിട്ടുണ്ട്. സംസ്കൃതത്തിലും മലയാളഭാഷയിലും ഒരു പോലെ സാമർത്ഥ്യമുണ്ടായിരുന്ന ഇദ്ദേഹം അനേകം ഗ്രന്ഥങ്ങൾ നിർമ്മിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു വിചാരിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത്. അവയിൽ പ്രധാനമായവ “ഭാഷാനൈഷധചമ്പു” “രാജരാജാവലീയം” “മഴമംഗലം ഭാണം” എന്നിങ്ങനെയുമാണ്. പണ്ണിനാലാതുവും കവിതാമാധുര്യവും മറ്റു പ്രബന്ധകാരന്മാരേക്കാൾ ഒട്ടും കുറഞ്ഞതൊന്നുമല്ല; പ്രൗഢിയും ഗാഢീയ്യവും ഇതരചമ്പുക്കർത്താക്കന്മാർക്കുള്ളതിനേളം തന്നെയെന്നല്ല, കുറച്ചു കൂടുമെങ്കിലേയുള്ളൂ.

അമ്പത്തൊന്നുകുമാളീ കലിതനന്ദലതേ
 വേദമാകുന്ന ശാഖി-
 കൊമ്പത്തമ്പോട്ടപ്പൂക്കും കുസുമതതിയി-
 ലേറുന്ന പൂന്തേൻകഴവേ!
 ചെമ്പൊൽത്താർബാണധംഭ്രശമനസുകൃതോ-
 പാഠസൗഖ്യോദ്യോഗീലാ-
 സമ്പത്തേ! കുമ്പിട്ടന്നേൻ കഴലിണ വലയാ-
 ധിശ്വരീ! വിശ്വനാഥം.
 നൈഷധചമ്പു—മഴമംഗലം.

XIII.

കൂ ലി.

കൂലിക്കാരിൽ ചിലർക്കു മറ്റുചിലരേക്കാൾ അധികം കൂലികൊടുത്തു വരുന്നുണ്ട്. ഒരു അശ്വതി പാടത്തു പണിയെടുക്കുന്നവനേക്കാളും, ഒരു നാഴികമണിയുണ്ടാക്കുന്നവൻ മുപ്പത്തു രണ്ടുപേരിലും അധികം സമ്പാദിക്കുന്നുണ്ട്. എന്നാൽ ഇവരിൽ ഒരുവൻ മറ്റുവനേക്കാൾ പ്രയാസപ്പെട്ടു പണിയെടുക്കുന്നില്ലതാനും.

മനസ്സിനെ അലുപാനിപ്പിച്ചു ചെയ്യേണ്ടതും അധികമായി കായക്ലേശംചെയ്തു ചെയ്യേണ്ടതും അതു പണികൾ തമ്മിലും ഇതുമാതിരി ഒരു പ്രത്യേകം കണ്ടുവരുന്നുണ്ട്. കണക്കു സൂക്ഷിക്കുന്നതിലും മറ്റും അററമില്ലാതെ വേലയെടുക്കുന്ന ഒരു മുതൽപിടിക്കാരന്റെ കണക്കെഴുത്തുകാരന് ഒരു വക്കീലിനെപ്പോലെയാണോ ഒരു വൈദ്യനെപ്പോലെയാണോ സമ്പാദ്യമുണ്ടാകുന്നില്ല.

പണിയുടെ ക്വാണ്ടിറ്റിത്തെ അനുസരിച്ചല്ല, അതിന്റെ ഉൽകൃഷ്ടതയെ അനുസരിച്ചാണ് കൂലി തീർച്ചയാക്കുന്നതെന്നു നമുക്കു ഇതിനാൽ മനസ്സിലാകുന്നുണ്ട്.

എന്നാൽ എത്രകൊണ്ടാണ് പണിയുടെ യോഗ്യതയെ നിശ്ചയിക്കുന്നത്? പണിയുടെ വില നിശ്ചയിക്കുന്നത് മറ്റുള്ള ഓരോ സാധനങ്ങളുടെ വില നിശ്ചയിക്കുന്നതുപോലെതന്നെ അതുകൊണ്ടു. അതിനുള്ള പ്രിയം അനുസരിച്ച് അത്ര ഏറിയും കുറഞ്ഞും ഇരിക്കും. എന്നുവെച്ചാൽ, അതു ചെയ്യുകയല്ലാതെ പ്രയാസത്തെയും ഘട്ടുപ്പത്തെയും അനുസരിച്ച് അതിന്റെ വിലയും അധികമായോ കുറഞ്ഞോ ഇരിക്കും. ഒരു റാത്തൽ സപ്ലിം കിട്ടുന്നതിനുള്ള ചിലവും സമയവും അലുപാ

നവം ഒരുനാൾ ചെമ്പു കിട്ടേണ്ടതിനുള്ളതിനേക്കാൾ വളരെ അധികം അല്ലെന്ന് വരികിൽ സ്വർണ്ണത്തിനു ചെമ്പിനേക്കാൾ വില കൂടുന്നതല്ല.

എന്നാൽ, എന്തുകൊണ്ടാണ് നാഴികമണി ഉണ്ടാക്കുന്നവരുടേയും വൈദ്യന്മാരുടേയും എണ്ണം അശാരിമാരുടേയും കൃഷിപ്പണിക്കാരുടേയും എണ്ണത്തേക്കാൾ കുറഞ്ഞിരിക്കുന്നത്? ഇതുതന്നെ വേറെപ്രകാരത്തിൽ ചോദിക്കുന്നതായാൽ, എന്തുകൊണ്ടാണ് ഒരുവനെ നാഴികമണി ഉണ്ടാക്കുന്നവനാക്കി തിരഞ്ഞെടുക്കുന്നതിനു കണ്ടത്തിൽ ചേലയെടുക്കുവാൻ പ്രാപ്തനാക്കിത്തീർക്കുന്നതിനേക്കാട്ടിൽ അധികം ബുദ്ധിമുട്ടുണ്ടാകുന്നത്?

മുഖ്യമായ കാരണം, അതിനാവശ്യമുള്ള വിദ്യാഭ്യാസം കഴിഞ്ഞതിനു വളരെ ചിലവുണ്ടെന്നുള്ളതുതന്നെയാകുന്നു. ഒരു വൻ ഒരു നാഴികമണിയുണ്ടാക്കുന്നവന്റേയോ ഒരു വൈദ്യന്റേയോ പണി വളരെക്കാലം അഭ്യസിച്ചുവെങ്കിൽ മാത്രമേ അവൻ അതു ശരിയായി പ്രവർത്തിപ്പാൻ സാമർത്ഥ്യമുണ്ടാകൂള്ളൂ. അതുകൊണ്ടു അക്കാലത്തുണ്ടാകുന്ന ചിലവിനും വിദ്യാഭ്യാസത്തിനും ശമ്പളം കൊടുക്കുന്നതിനും കൈവശം രൂപയില്ലാതെയാൽ ഒരു നാഴികമണിയുണ്ടാക്കുന്നവനോ ഒരു വൈദ്യനോ അക്ഷമാൻ അവൻ കഴിയുന്നതല്ല. ഒരു കാരണവകു ചിലവിടുവാൻ കഴിയുമെങ്കിലും തന്റെ കട്ടിക്കു ഒടുവിൽ അശാരിയേക്കാൾ അധികം സമ്പാദിക്കുവാൻ പ്രാപ്തിയില്ലെന്നു കണ്ടാൽ കാരണവൻ അവനെ ആ പണികൾ പഠിപ്പിപ്പാൻ ചിലവുചെയ്യുന്നതല്ല.

ചില സമയങ്ങളിൽ വളരെ പണം വ്യയം ചെയ്തു പഠിപ്പിച്ച അനന്തരവന്റെ പുറപ്പാടു കാരണവരുടെ വിചാരത്തിനു വിപരീതമായിട്ടു വന്നുകൂടുന്നു. കട്ടി ഒരു സമയം വില്ലിയോ മടിയനോ ആയിത്തീർന്നാൽ അയാൾക്കു ഒരു സമ്പാദ്യവും ഉണ്ടാകയില്ല. അപ്പോൾ അവന്റെ പഠിപ്പിപ്പിച്ചതിനേക്കാൾ

ചിലവിട്ടതെല്ലാം പ്രയോജനമില്ലാതെയാകുന്നു. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ, ഒരു അശാധിക്കു ഒരു മേശയുടെ കാലു നന്നാക്കുന്നതുകൊണ്ട് കിട്ടുന്ന സമ്പാദ്യത്തേക്കാൾ അധികം ഒരു വൈദ്യൻ ഒരു മനുഷ്യന്റെ കാലു നന്നാക്കുന്നതുകൊണ്ടു കിട്ടുന്നതു അയാളുടെ പരിഷ്കിന്നാപശ്രമയുള്ള അധികമായ ചിലച്ചുനിമിത്തമല്ല, ഇതുവളരെ ചിലച്ചുവെച്ചു പെട്ടു, പഠിക്കുന്നവർ വളരെ ചുരുക്കമാകുകൊണ്ടാകുന്നു.

അതിനാലാകുന്നു വൈദ്യന്മാരുടെ സംഖ്യ കുറഞ്ഞിരിക്കുന്നത്. ഇതുപ്രകാരം തുകകുറഞ്ഞിരിക്കുന്നതിനാലാകുന്നു അവർക്കു അധികം സമ്പാദ്യം ഉണ്ടാകുവാനുള്ള കാരണം. അതതുവേലയുള്ള അളകളുടെ ദൈർഘ്യത്തേയും ബാഹുല്യത്തേയും അനുസരിച്ച് സകല പണികളുടെയും വിചയ്യ ഏറ്റെടുക്കുവാനാകുന്നതാണെന്നു ഇതിൽനിന്നു പെളിപ്പെടുന്നുണ്ട്.

ഒരുവൻ മറ്റൊരുവനെക്കാൾ അധികം ശമ്പളം കിട്ടുന്നതിനുവേണ്ടി ഒരു വിദ്യാപഠിപ്പാൻ വളരെ പണം ചിലവിടുന്നതുകൊണ്ടുള്ള അനുഭവം എന്ന അയാൾക്കു സഹജമായുള്ള ബുദ്ധിവിശേഷംകൊണ്ടും സിദ്ധിക്കുന്നുണ്ട്. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ, ഒരുവൻ ചിത്രമെഴുതുന്നതിൽ സ്വാഭാവികമായി വാസനയുണ്ടെന്നു വരികയാൽ, ഒരു സാധാരണ ചിത്രമെഴുത്തുകാരനാകുവാൻ പഠിക്കുന്നതിനുള്ള ചിലവിൽ അധികമാകാതെ തന്നെ അവൻ ഒരു വിശേഷമുള്ള ചിത്രമെഴുത്തുകാരനായിത്തീരും. പിന്നെ മറ്റുള്ളവരിൽ അധികമായി ശ്രമപ്പെടാതെ തന്നെ അവൻ അപരക്കാൾ പത്തരട്ടി സമ്പാദ്യമുണ്ടാകുന്നതാകുന്നു. ചുങ്കിലും സഹജമായ ബുദ്ധിവൈശിഷ്ട്യമുള്ളവർക്കു മറ്റുള്ളവരിൽ അധികം സമ്പാദ്യമുണ്ടാകുന്നതിനു കാരണം മേൽപറഞ്ഞതാകുന്നു. അറിവുള്ളവർ ചുരുക്കമാകുന്നു. അതുകൊണ്ടു അവർ ചെയ്യുന്നതായ പണികളെല്ലാം വിലപിടിച്ചതായി തീരുന്നു.

ഇവകൂടാതെ, അധികം കൂലികൊടുത്തു വരുന്നതായി ചേര ചില പണിത്തരങ്ങളുണ്ട്. ഏതൊരു പണിയാണു് ജനങ്ങൾക്കു സുഖക്കേടിക്കും ചിലപ്പോൾ അപായത്തിനും ഇടകൊടുക്കുന്നതു, അവക പണിചെയ്യുന്നതിനു അധികം അളകൾ പുറപ്പെടുവിക്കുന്നു. വെറുപേരുമുതലായതു പണിയുന്നതിനും തുരങ്കങ്ങളിൽ വേലയെടുക്കുന്നതിനും വളരെ ചേർ ഉണ്ടാകയില്ല. അളകളുടെ മുരുകക്കൊണ്ടു അവർ കൊടുക്കേണ്ട കൂലിയും അധികമാകുന്നു.

ഒരുവൻ മറ്റൊരുവനെക്കാൾ അധികം പണിയെടുക്കാതെ തന്നെ അവനെപ്പോലെ നന്മാരിക്കുന്നതു ന്യായമല്ലെന്നു വിചാരിക്കുന്നവരും ഉണ്ടു്. ഒരുവൻ മറ്റൊരുവനെക്കൊണ്ടു്, തനിക്കിഷ്ടപോലെച്ചുള്ള കൂലികൊടുത്തു, ശാസിച്ചു പണിയെടുപ്പിക്കുന്നതു് നിശ്ചയമായിട്ടും കഷ്ടമായിട്ടുള്ളതാകുന്നു. ഭക്ഷണവും അത്യാവശ്യം വേണ്ട മറ്റു ചില സാധനങ്ങളും മാത്രം കൊടുത്തു ചിലർ നിർബ്ബന്ധിച്ചു മൃഗങ്ങളെപ്പോലെ പണിയെടുപ്പിക്കുന്ന അഭീമകളുടെ അവസ്ഥ ഇതു തന്നെയാകുന്നു. അതുപോലെതന്നെ നാം ഒരുവനോടു് അവന്റെ വസ്തുങ്ങളെയോ കന്നുകാലികളെയോ ധാന്യത്തെയോ നമുക്കു തോന്നുന്ന വിലയ്ക്കു ഒരുവൻ നിർബ്ബന്ധിക്കുന്നതും സങ്കടമായിട്ടുള്ളതാകുന്നു. എന്നാൽ വാങ്ങുന്നവരെയും കൊടുക്കുന്നവരെയും അവരുടെ ഹിതത്തിനനുസരിച്ചു് വിലകൊടുത്തുവാങ്ങി പ്രവർത്തിക്കുന്നതിനു അനുചരിച്ചു എങ്കിൽ അർക്കം യാതൊരു നഷ്ടത്തിനും സംഭവിക്കുന്നതല്ല. ഒരുവൻ തനിക്കു തോന്നുന്ന വിലയോടിക്കുവാറും മറ്റൊരു തനിക്കു മുതലായുന്ന വിധിയ്ക്കു കൊടുക്കുവാനും സ്വാതന്ത്ര്യം ഉണ്ടായിരിക്കുക അവർക്കുതന്നെയാകുന്നു. ഒരു വേലക്കാരൻ രണ്ടു ന്യായനായർക്കുവെച്ചു കൊടുക്കുന്നവരും അവനെ നിയോഗിക്കുന്നവൻ അതിനെ മേടിക്കുന്നവരും അവർക്കൊന്നു് രണ്ടു പേർക്കും സ്വാതന്ത്ര്യം ഉണ്ടായിരിക്കേണ്ടതു് അത്യാവശ്യമാകുന്നു.

ഒരുവനു തന്റെ പശുവിനോ കാളക്കോ അധികം വി
 ലയോദിക്കുവാനാണ് മനസ്സുകിൽ അയാൻ അതു ചെയ്തോ
 ട്ടെ; പക്ഷെ, വാങ്ങുന്നവനു മനസ്സുണ്ടെങ്കിലും ഇല്ലെങ്കിലും
 ആ വിലയ്ക്കുതന്നെ മേടിക്കുവാൻ അയാളെ നിർബന്ധിക്കുന്ന
 തിനു കച്ചവടക്കാരനു സമ്മതം കൊടുക്കുന്നതു വളരെ കഷ്ട
 മായിട്ടുള്ളതാകുന്നു. അതുപോലെതന്നെ ഒരു സാധാരണ കൂ
 ലിക്കാരനും കൂടി വളരെ അപശ്രമപ്പെട്ടോട്ടെ, എന്നാൽ മറ്റു
 ഉള്ള പക്ഷ് മനസ്സുണ്ടെങ്കിലും ഇല്ലെങ്കിലും അയാനെ ആ കൂലിക്ക
 തന്നെ നിശ്ചയിക്കണമെന്നു വരുമ്പോൾ അതു അയാൾക്കുതര
 സങ്കടമായി തീരുന്നതാകുന്നു. നേരമറിച്ച്, ഒരു വേലക്കാര
 ന്റെ നിലയിൽ നിന്നു വിചാരിക്കുമ്പോൾ, അവനും ഇപ്പ
 കാലമുള്ള നിർബന്ധം വ്യസനമേതുവായി തീരുന്നതാകുന്നു.
 അവനു ഒരു തൂണൽക്കാരന്റെയോ അപരാധിയുടേയോ തോൽ
 കൊല്ലന്റെയോ സാധുക്കൾ അപശ്രമപ്പെട്ടെങ്കിലും ഇല്ലെ
 ക്കിലും, അവനെ, അയാൾ പറയുന്നകൂലിക്കു അയാൻ പണിയി
 ള്ലിക്കണമെന്നു വരുന്നതായാൽ അതു അയാൻ സങ്കടമായിട്ടു
 ഉള്ളതാകുന്നു.

മുമ്പുള്ള കാലങ്ങളിൽ കൂലി സ്ഥിരപ്പെടുത്തുന്നതിനു വേ
 ങ്കി കൂടക്കൂടെ നിരന്ദർശം ഉണ്ടാക്കുക പതിവായിരുന്നു. ഓ
 രോമാതിരി പണിക്കു നന്നായിട്ടുള്ള കൂലിയിൽ അധിക
 മോ കുറച്ചോ മോദിക്കുകയോ കൊടുക്കുകയോ ചെയ്യുന്നതു
 കുറവമാണെന്ന് തീർച്ചപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു. എന്നാൽ അതുക
 ള്ലാടെ നോക്കുമ്പോൾ ഈ വക നിയമങ്ങൾ കൊണ്ടു ഒരു ഫ
 ലവുമില്ലെന്നു കാണുന്നു. പുറത്തുകൊണ്ടെന്നാൽ, കണ്ടത്തിൽ പ
 ണിയുന്നവർക്ക് നിരമപ്രകാരമുള്ള കൂലി സാധാരണ കൂലിക്കാ
 രുക്കു കൊടുക്കുന്നതിനെക്കാൾ വളരെ അധികമായിരുന്നു എ
 ക്കിൽ കൂലിക്കാരനു അതു കൊടുക്കുവാൻ ത്രാണിയുണ്ടാകയില്ല.
 അതിനാൽ അയാൾ വളരെ വിളവുള്ള നിലം പണിയുന്നതി
 നുമാത്രം നല്ല പണിക്കാരെ ഹിത്തി ശേഷമുള്ളവരെല്ലാം
 പുറത്താക്കും. അതുകൊണ്ടു കുറച്ചുനിലം മാത്രമേ പണിയുക

യുള്ളു. അപ്പോൾ അന്നവധി വേലക്കാർ പണിയില്ലാതെ നടക്കേണ്ടിവരും. പിന്നെ അവർക്കു കുറച്ചുകൂടി കൊടുത്താൽ മതിയെന്നുകമ്പോൾ ചില കൃഷിക്കാർ നല്ല പണിക്കാർക്കു അതും അറിയാതെ നല്ല കൂലികൊടുത്തു അവരെ അവരുടെ പാട്ടിൽ പിടിക്കും. നിയമത്തെ ലംഘിക്കാതിരിപ്പാൻവേണ്ടി കൂലിക്കു പകരം നെല്ലു കുറഞ്ഞവിലക്കു കൊടുക്കാമെന്നു വാഗ്ദത്തം ചെയ്യും. അതുകൊണ്ടു മറ്റുള്ള കൃഷിക്കാരും തങ്ങളുടെ നല്ല പണിക്കാർ വിട്ടുപോകാതിരിപ്പാൻവേണ്ടി ഇതുമാതിരി ചെയ്യേണ്ടും. അതിനാൽ ഈ നിയമങ്ങൾകൊണ്ടു ഒരു പ്രയോജനവും ഇല്ലാതെ ആയിത്തീരും.

ഉത്തമമായ മാർഗ്ഗം സകലകൂലിക്കാർക്കും കൂലിക്കാരെ നിശ്ചയിക്കുന്നവർക്കു എന്നുവേണ്ടി സകലസാധനങ്ങൾക്കു കൊടുക്കുന്നവർക്കും മേടിക്കുന്നവർക്കും അവനവനു ഇപ്പോൾപോലെയുള്ള വില ചോദിക്കുന്നതിനും കൊടുക്കുന്നതിനും സ്വാതന്ത്ര്യം ഉണ്ടായിരിക്കുകയാകുന്നു.

കൂലി ഏറിയും കുറഞ്ഞും ഇരിക്കുന്നതു ഭക്ഷണസാധനങ്ങൾക്കു വിലയ്ക്കറിയും കുറഞ്ഞും ഇരിക്കുന്നതുകൊണ്ടാണെന്നു ചിലർ വിചാരിക്കുന്നു. അതി പ്രയമായും ധാരാളമായും ഇരിക്കുന്ന പ്രകാരം കൂലിഏറിയും കുറഞ്ഞും ഇരിക്കും എന്നാകുന്നു അവർ വിചാരിക്കുന്നത്. ഇതിനാൽ തന്റെ ഭക്ഷണദ്രവ്യങ്ങൾക്കു വിലകൂടിയായും കുറഞ്ഞായും, അവനു മുറയ്ക്കുപണം കിട്ടുന്നതിനാൽ കൂലിക്കാരനു വലുതായ ഒരു തരക്കേടുമില്ല.

പക്ഷെ സൂക്ഷിച്ചുനോക്കിയാൽ ഇതു വാസ്തവത്തിനു വിപരീതമാണെന്നു എല്ലാവർക്കും മനസ്സിലാക്കാം. ഭക്ഷണസാധനങ്ങൾക്കുള്ള വിലയെ അനുസരിച്ചു ഒരു പണിക്കാരന്റെ കൂലി ഏറിയും കുറഞ്ഞും വരുന്നതല്ല. ഒരു സാമന്ത്രിയുള്ള പണിക്കാരൻ ഒരു സാധാരണ പണിക്കാരനേക്കാൾ അ

ധികം സമ്പാദിക്കുന്നതു നല്ലപണിക്കാർ അധികമില്ലാത്തതിനാൽ, അവർ മുഴങ്ങിയ കൂലിക്കു നില്ക്കുന്നതിനാലാകുന്നു എന്നു നാം മുഖിൽതന്നെ പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലോ. ഏതുതരം കൂലിക്കാരായാലും അവരുടെ സംഖ്യ കുറഞ്ഞിരിക്കുമ്പോൾ അവരുടെ കൂലി ഏറിയിരിക്കും. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ യജമാനന്മാർ കൂലിക്കാരെ കിട്ടുവാൻ വേണ്ടി തെങ്ങിനടക്കുന്നതിനുള്ള അധ്വാനം വിചാരിച്ചു അവരെ സ്വാധീനമാക്കുവാൻ അവർ തമ്മിൽതന്നെ കൂലികയറി വേലക്കാരെവിളിച്ചുതുടങ്ങും. ക്ഷേണസാധനങ്ങൾക്കു പുത്രതന്നെ ലാഭമുണ്ടായാലും ഒരുവൻ അധികം കൂലികിട്ടുന്നതിനെ ഉപേക്ഷിച്ച് മുഴങ്ങിയകൂലിക്കു ചാകയില്ലെന്നുള്ളതു തീർച്ചയാണല്ലോ.

നേരേമറിച്ച് പണിയെടുക്കുന്നതിനു കൂലിക്കാർ അധികമായിത്തന്നെ അവർ അവരുടെ വീടുകളിൽ ചോറിനുകുടി വെച്ചിട്ടുള്ളതെ മടിയന്മാരായി ഇരിക്കുന്നതിലും നല്ലതു വെറും ഭക്ഷണത്തിന്നുമാത്രം പണിയെടുക്കുന്നതാകുന്നു എന്നു വിചാരിച്ചു പുറപ്പെട്ടാൽ ഇരിക്കയില്ല. പിന്നെ അരിയെ ക്ഷാമമുണ്ടാകുകൊണ്ടു കുറച്ചുകൂലിക്കു വേലയെടുക്കുവാൻ കൂലിക്കാർ ഉണ്ടായിരിക്കെ യജമാനന്മാർ പണിക്കാർക്കു് അധികം കൂലികൊടുപ്പാൻ ഇഷ്ടപ്പെടുന്നതുമല്ല. അതിനാൽ തന്നെ അവരുടെ പണികൊണ്ടു് അവർ അധികം ഒരുമെച്ചം ഉണ്ടാകേണമെന്നും ഇല്ലല്ലോ. അരിയെ വിലകൂടിയിരിക്കുമ്പോൾ ഒരു തുണിക്കച്ചവടക്കാരനോ ചുവട്ടെങ്കിൽ ഒരു കത്തിക്കച്ചവടക്കാരനോ തങ്ങളുടെ തുണിക്കാക്കട്ടെ കത്തിക്കാകട്ടെ വില ലഭ്യമാകാതെ ഭേദപ്പെട്ടില്ലെന്നും കാണാ പുന്നതാകുന്നു. അവർക്കു് അവരുടെ പണിക്കാരുടെ പണികൊണ്ടു മുഖിലത്തേക്കാൾ ഒരുലാഭം അധികമുണ്ടാകുന്നതല്ല.

ചിലസമയങ്ങളിൽ കുറിയമായ ക്ഷാമം ഉണ്ടാകുമ്പോൾ കൂലിക്കാർക്കു് കച്ചവടക്കാർക്കു് തങ്ങളുടെ ചിലകൂലി

ക്കാടര പിരികാതെ കഴികയില്ലെന്നും വന്നേക്കാം. ഏതു കൊണ്ടെന്നാൽ, കൂലിക്കാർക്ക് അവർക്ക് പരമാവധി കൊടുക്കാവുന്ന കൂലി വേലക്കാരുടെ നിത്യചുത്തിക്കൂടി മതിയാകയില്ലായിരിക്കാം അതുകൊണ്ടു പന്നിക്കാർ മററധികം കൂലികിട്ടുന്നതായ വല്ലപണിയിലും ഏല്പടുവാൻ പുറപ്പെടുന്നു.

പിന്നെ സമൃദ്ധിയുള്ള കാലങ്ങളിൽ അരിയുള്ള വില എത്രതന്നെ ചുരുങ്ങിയാലും യജമാനൻ കൂലിക്കാരെകിട്ടുവാൻ വളരെ പ്രയാസമാണെങ്കിൽ, അവർക്ക് വേണ്ടതിനെക്കാൾ വളരെ അധികം കൂലികൊടുക്കേണ്ടിവരും.

ക്ഷേണസാധനങ്ങളുടെ വിലയെ അനുസരിച്ചല്ല, പന്നിയുടെ അധികൃത്തേയും പന്നിക്കാരുടെ ദൈർഘ്യത്തേയും ഖാറ്റുവേലത്തേയും അനുസരിച്ചാണ് കൂലി ഏറിയും കുറഞ്ഞും ഇരിക്കുന്നത്. കൂലിക്കാർ പന്നി അന്വേഷിച്ചു നടക്കുമ്പോൾ കൂലി കുറഞ്ഞും യജമാനന്മാർ കൂലിക്കാരെ അന്വേഷിച്ചു നടക്കുമ്പോൾ കൂലി ഏറിയും അത് ഇരിക്കുന്നത്.

കൂലിക്കാർ കൂടക്കൂടെ വലിയ കപ്പുപ്പാടിൽ അകപ്പെടുന്നുണ്ട്. മുൻകരുതലോടുകൂടി പ്രവർത്തിക്കുന്നതായാൽ അതിനു ഒരു നിവർത്തി ഉണ്ടാകുന്നതാണുതാനും. അവർ ചിലപ്പോൾ തങ്ങളുടെ തോന്നിയവാസത്തിനെതന്നെ കുറവ് പറയേണ്ടുന്നതിൽ മററുള്ളവരുടെമേൽ കുറവ് ചുമത്തുന്നുണ്ട്. അധികം കൂലികിട്ടുന്നകാലത്തു് അതു അലോചനകൂടാതെ മുഴുവൻ ചിലവിടുന്നതിനാൽ ക്ഷാമകാലത്തു് അവർ ബുദ്ധിമുട്ടുന്നു. ഇതിനു മററുള്ളവരെ കുറപ്പെടുത്തിട്ടു് സാധ്യമില്ല; അവനവന്റെ കൊള്ളരുതായ്മയെത്തന്നെ കുറപ്പെടുത്തണം. ഇപ്രകാരമായിരുന്നു താഴെപ്പറയുന്ന കഥയിൽ തേനീച്ചകൾ അഭിപ്രായപ്പെട്ടതു്.

“മഴക്കാലം സമീപിച്ചപ്പോൾ തണുപ്പുകൊണ്ടും വിശപ്പുകൊണ്ടും അരലാണനായ ഒരു വെട്ടുകിളി തേൻനിറച്ചു വെച്ചിരുന്ന ഒരു തേനിച്ചുക്കുടിന്റെ അടുക്കൽചെന്നു തന്റെ ഈ ദീനനിലത്തിങ്ക രണ്ടുമൂന്നുതുള്ളി തേൻ തരുമൊ എന്നു വളരെ താഴ്മയോടുകൂടി തേനിച്ചുകളൊടു ചോദിച്ചു. അയാൾ വേനൽക്കാലം മുഴുവൻ എന്തു പ്രവർത്തിച്ചാണു കഴിച്ചിരുന്നതു എന്നും എന്തുകൊണ്ടാണു് അവരെപ്പോലെതന്നെ ഭക്ഷണസാധനം ശേഖരിക്കാഞ്ഞതു എന്നും അതിൽ ഒരു തേനിച്ചു അവനോടുചോദിച്ചു. താൻ തന്റെ സമയമെല്ലാം അർദ്ധരാത്രിയോടുകൂടി കൂടിച്ചും അടിയും പാടിയും അൺ കഴിച്ചതെന്നും ഓക്കലൈങ്കിലും മഴക്കാലത്തെപ്പറ്റി അലോചിച്ചില്ലെന്നും വെട്ടുകിളി ഉത്തരം പറഞ്ഞു. അവരുടെ ചട്ടം നേരേ വിപരീതമാണെന്നും അവർ വർഷകാലത്തു ഭക്ഷണസാധനങ്ങളെല്ലാം വേണമെന്നുള്ളതു മുമ്പിൽകൂട്ടി കണ്ടു് അതിനു വേനലുകാലത്തു നല്ലവണ്ണം പണിയെടുത്തുവെന്നും വേനൽക്കാലത്തു കടിക്കുകയും അടുകയും പാടുകയും അല്ലാതെ ഒന്നും ചെയ്യാത്തവർ വർഷകാലത്തു പട്ടിണികിടന്നു മരിക്കുമെന്നു വിചാരിക്കേണമെന്നും തേനിച്ചു മറുപടി പറഞ്ഞു.”

കരിമ്പററ ഗോവിന്ദമനോൻ (വിദ്യാവിനോദിനി.)

XIV

ജ്ഞാനപ്പാന.

എത്രയും പണിപ്പെട്ടിട്ടു മാതാവിൻ-
 ശർചോത്രത്തിൽ വീണിതറിഞ്ഞാലും,
 പത്തുമാസം വയറിൽ കഴിഞ്ഞുപോയ്
 പത്തുപന്തിരാണ്ടുണിയായിട്ടുംപോയ്
 തന്നത്താനഭിമാനിച്ചുപിന്നേടം

തന്നതാറിയാതെ കഴിയുന്നു,
 ഇത്രകാലമിരിക്കുമിനിയെന്നും
 സത്യമൊ നമുക്കേതുമൊന്നില്ലല്ലോ
 നീർപ്പോളപോലെയുള്ളൊരു ദേഹത്തിൽ
 വീർപ്പുമാത്രമുണ്ടിങ്ങനെ കാണുന്നു.
 ഓത്തറിയാതെപാടുപെടുന്തേരം
 നേർത്തുപോകുമതെന്നേ പറയാവൂ
 അത്രമാത്രമിരിക്കുന്ന നേരത്തു
 കീർത്തിച്ചീടുന്നതില്ല തിരുനാമം
 സ്ഥാനമാനങ്ങൾ ചൊല്ലിക്കലഹിച്ചും
 നാനംകെട്ടുനടക്കുന്നിതു ചിലർ,
 മദമസരം ചിന്തിച്ചുചിന്തിച്ചു
 മതികെട്ടുനടക്കുന്നിതു ചിലർ
 ചഞ്ചലക്ഷിമാർ വീടുകൂലിപ്പുകു
 കൊഞ്ചി ഓമനയാടുനീതു ചിലർ
 കോലകങ്ങളിൽ സേവകരായിട്ടു
 കോലംകെട്ടിത്തെയ്യുന്നിതു ചിലർ,
 ശാന്തിചെയ്തുപുലർത്തുവാനായിട്ടു
 സന്ധ്യയോളം നടക്കുന്നിതു ചിലർ,
 അമ്മയ്ക്കും പുനരച്ഛന്നം ഭായ്യയ്ക്കും
 ഉമ്മാൻപോലും കൊടുക്കുന്നില്ലാ ചിലർ,
 അഗ്നിസാക്ഷിണിയായാതെ പതിയെ
 സ്വപ്നത്തിൽ പോലും കാണുന്നില്ല ചിലർ
 സത്തുകൾകണ്ടു ശിക്ഷിച്ചുചെല്ലുമ്പോൾ
 ശത്രുവെല്ലോലെ കൂലിക്കുന്നു ചിലർ,
 വദിതന്മാരെക്കാണുന്ന നേരത്തു
 നന്ദിച്ചെത്രപറയുന്നിതു ചിലർ,
 കാൺകനമ്മുടെ സംസാരം കൊണ്ടത്രെ
 വിശ്വമീചണ്ണം നിലവെന്നും ചിലർ,
 ബ്രാഹ്മണ്യംകൊണ്ടു കുതിച്ചുകുതിച്ചു

ബ്രഹ്മാവുമെനിക്കൊപ്പായെന്നും ചിലർ,
 അത്മാശയ്ക്കു വിരതുവളിപ്പിപ്പാൻ
 ഘംഗിഹോത്രാദിചെയ്യുന്നിതുചിലർ,
 സ്വപ്നങ്ങൾ നവ തോഴളെക്കൊണ്ടും
 പുണ്യങ്ങളാതെ വിൽക്കുന്നിതു ചിലർ.
 മനോഭംഗംകൊണ്ടുകച്ചവടംചെയ്യും
 ഉത്തമതരംഗങ്ങളതുക്കൊണ്ടും
 അത്രയുമല്ല കപ്പൽവെട്ടി ചിട്ട-
 തെത്ര നേടുമ്പിതർത്ഥം ശിഖശിഖ!
 വൃത്തിയുംകെട്ടുപുത്തരായെല്ലൊഴും
 അത്മത്തെക്കുറിച്ചത്രനശിക്കുന്നു,
 അത്മമത്രപളരെയുണ്ടായാച്ചും
 രൂപീവര മനസ്സിന്നൊരുകാലവും
 പത്തുകിട്ടുകിൽ ആറുമാതിയെന്നും,
 ശതമാകിൽ സഹസ്രം മതിയെന്നും,
 അയ്യരംപണം കുശ്ശിച്ചുണ്ടാകുമ്പോൾ
 അയ്യരമാകിലാമയ്യുമെന്നത്രും
 അശയായുള്ള പാശമിതിങ്കേന്നു
 വേവിടാതെ കരേണുമേൽക്കുമേൽ
 സത്തുക്കൾ ചെന്നിറന്നാലാമർത്ഥത്തിൽ
 സ്വപ്നമാത്രം കൊടാചിലടുപ്പുവാൻ,
 ചത്തുചോന്നേരം വസ്ത്രമതുപോലും
 ചുത്തിടാ കൊണ്ടുപോയാനൊരുത്തക്കും
 പശ്ചാത്താപ മൊരൊള്ളൊള മില്ലാതെ
 വിശ്വാസപാതകത്തെക്കരുതുന്നു
 വിത്തത്തിലാശപറുകുമേതു പായ്
 സത്യത്തെ തൃജിക്കുന്നു ചിലരഹോ
 സത്യമെന്നതുബ്രഹ്മമത്രതന്നെ
 സത്യമെന്നുകരുതുന്നു. സത്തുക്കൾ
 വിദ്യകൊണ്ടുറിയേണ്ടതറിയാതെ

വിദ്യാനെന്നു നടിക്കുന്നിതുചിലർ,
 ക്ഷമത്തിന്റെ ഗന്ധമറിയാതെ
 ക്ഷമം ചുമക്കുംപോലെ ഗർഭഭം
 കൃഷ്ണ കൃഷ്ണ! നിരൂപിച്ചുകാണുമ്പോൾ
 തൃഷ്ണകൊണ്ടു ഭ്രമിക്കുന്നിതൊക്കെയും.

നെഞ്ചിൽ ചിന്തിക്കുകൊണ്ടും പെരുകിനപി-
 താപങ്ങളാകെക്കളഞ്ഞും
 ചഞ്ചന്മയ്ക്കിൽപരക്കും തെളിയുമൊളി-
 വെഴും മിന്നലെങ്ങുംവിളങ്ങും
 തഞ്ചനോക്കി കളിദാമജയുടെ കര
 പുകങ്ങുന്നീലക്കടമ്പൻ
 തുഞ്ചത്തഞ്ചുന്നകൊണ്ടൽപുതുമ മമ
 സദാ കാണമാറാകവേണം:

കടലാസ്

XV

ഒരു ദിക്കിൽനിന്നു മറെറൊരു ദിക്കിലേയ്ക്കു സ്ഥലമാറ്റം ചെയ്യാവുന്ന ഗ്രന്ഥങ്ങളും പത്രങ്ങളും ലേഖനങ്ങളും ചീനഭാഷം വിട്ടാൽ രണ്ടാമതായി അർത്ഥം നടപ്പായതു ഭാരതഖണ്ഡത്തിലാകുന്നു. 'ഭൂജംഗം' എന്നു പേരുള്ള വൃക്ഷത്തിന്റെ തോലിന്മേലായിരിക്കാം അദ്ദേഹത്തെ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ എല്ലാം ഹൃദയപ്പെട്ടിരുന്നത്. ഈ ഭൂജവൃക്ഷമർമ്മത്തെ ഏതാണ്ടു ചില സംസ്കാരവിശേഷങ്ങളാൽ കടലാസ്സിന്റെ സ്വരൂപത്തിൽ കൊണ്ടുവന്നതിന്റെശേഷം തന്നെയോ ഹൃദയത്തിൽനിന്നു എടുത്തുടങ്ങിയതു എന്നു സംശയമാണ്. വെറും വെയിലത്തുണക്കിയതിൽപി

നെ എന്തെല്ലാം വേലകൾ അതിന്മേൽ എടുത്തുവന്നു എന്നു ഇപ്പോൾ അറിവാൻ പ്രയാസം. അപരിഷ്കൃതമായിട്ടെങ്കിലും ആദ്യം കടലാസ്സുണ്ടാക്കപ്പെട്ടത് അപ്രിയയുടെ ഹൃദയാനഭോഗത്തുള്ള ഇംജിപ്റ്റോസ്സിൽ ആകുന്നു. 'പാപ്പിരസ്സ്' എന്ന പേരുള്ള ഒരുമാതിരി ചെടിയുടെ തണ്ടുകളെ നിറത്തിയടുപ്പിച്ചു പാത്തിയതിന്റെ മേൽ വിലങ്ങനെ രണ്ടാമതും ഒരു വരി നിറത്തിവെച്ച് അതിഗാഢമായി അമഞ്ഞുവോൾ രമ്മിൽ ഒട്ടിമിടുന്നതിനാൽ ഒരു പായ ഉണ്ടാവും. എന്നാൽ, ഇപ്പോൾ യൂറോപ്പിൽ കടലാസ്സുണ്ടാക്കുന്നത് ഇതിൽനിന്നു തീരെ വ്യത്യസ്തപ്പെട്ട ഒരു മാർഗ്ഗത്തിലാണ്. അധുനികസമ്പ്രദായത്തിനെ സംക്ഷേപിച്ചു പറയുന്നതിനു രണ്ടു വാചകങ്ങൾ മതിയായും. നായുള്ള പദാർത്ഥങ്ങളിൽനിന്നു ശുദ്ധ വെള്ളനിറത്തിൽ മേൽക്കുമേൽ വളരെ അരച്ചു ചെല്ലുന്നതിനാൽ കട്ടിയുറച്ചുള്ള ഒരു 'പിഷ്ചം' സമ്പാദിച്ചതിന്റെ ശേഷം അതിൽ വെള്ളം ചേർത്തു 'മാച്ചു' പോലെ അയച്ചിൽ വരത്തി ഒരിക്കൽ കൂടി വെള്ളം ചേർത്തു നേർപ്പിച്ചു കനം കുറഞ്ഞ തകിടുകൾപ്പോലെ പരത്തുന്നു. പിന്നെ വെള്ളമെല്ലാം ചോർന്നു വാൻപോവാൻ തക്കവണ്ണം ചെരുമാറിയതിന്റെ ശേഷം അവശേഷമായി നിൽക്കുന്നതിനെ കുണ്ടുംകുഴിയുമില്ലാതെ ഒരുപോലെ പരന്നു വ്യാപ്തം ഒരു കനമുള്ളതായിരിക്കുന്ന ഒരു പായക്കടലാസ്സായി വരാൻ തക്കവണ്ണം ഗാഢമായി അമർത്തി യന്ത്രത്തിൽനിന്നു എടുക്കുന്നു.

ഈ കല്ലേലയിൽ പരിചയവും പഴക്കവും ഇല്ലാത്ത ഒരു രാൾക്കു കടലാസ്സുണ്ടാകുന്നതു വളരെ പുഷ്പമാണെന്നു തോന്നും. ഒരുമാതിരി നല്ല കടലാസ്സു ചുരുങ്ങിയമട്ടിൽ ഉണ്ടാകുന്നതിന് അതു പ്രയാസമുണ്ടാകുന്നതുമല്ല. എങ്കിലും അധികം തുക സഹായവിലയിൽ കച്ചവടത്തിനുപയോഗപ്പെടുന്ന ധാരാളതയാടുകൂടി കടലാസ്സുണ്ടാകുന്നതിനുള്ള പടങ്ങുകൾ വളരെയുണ്ട്.

കടലാസ്സുണ്ടാക്കുവാൻ കൊള്ളിക്കുന്ന സാധനങ്ങളുടെ വിവരം പറയുന്നതിനുമുമ്പു ഒരു സംഗതി ഓർമ്മവെക്കേണ്ടതാകുന്നു. ജന്തുക്കളിൽനിന്നു കിട്ടുന്ന ഏതുമാതിരി നാകേളും തോലുകളും കടലാസ്സിൽ ചേർക്കുന്നില്ല. സസ്യലോകത്തിൽ നിന്നു കിട്ടുന്ന അനേക ഇനങ്ങൾ, പരുത്തികൊണ്ടു നെയ്തിട്ടുള്ള ജീണ്ണവസ്തുങ്ങൾ, വയ്ക്കോഴ്, പുല്ലുകൾ, ചില മരങ്ങൾ, ചണം, വക്കനാർ, ജൂട്ടനാർ, ഇവയെ മാത്രമേ യൂറോപ്പിലുള്ള കമ്പ്യൂലക്കാർ സാധാരണയായി ഉപയോഗിക്കുന്നുള്ളൂ. ലാനോസ്റ്റങ്ങളെ യേപ്പെട്ട് ഉപയുക്തങ്ങളായാലും, പേറെ ചില വസ്തുക്കളെ യൂറോപ്യന്മാർ ഉപയോഗിക്കുന്നില്ല.

കടലാസ്സുണ്ടാക്കുന്നതിനുപയോഗിക്കാമെന്നു് ആ വിഷയത്തിൽ പരിജ്ഞാനമുള്ളവർ അഭിപ്രായപ്പെട്ടിട്ടുള്ളവയിൽ ചില സാധനങ്ങളെ മാത്രം താഴെ പറയുന്നു.

1. ചെറുജാതി (പനചുറ്റത്തിൽപെട്ട) ഒരുമാതിരി ഈന്തൽ മരം,
2. കുറുവാഴപോലെയുള്ള ഒരുവക ചെടികളുടെ ഇലകൾ,
3. വാഴയന്നും ഇലയും പോളയും,
4. മുളയും ചൂരലും,
5. കതിരയ്ക്കു ചൊടുക്കുന്ന പനറുചുറ്റച്ചെടിയുടെ തണ്ടുകൾ,
6. പലമാതിരി മുൾച്ചെടികളും വള്ളികളും,
7. 'മാലോ' എന്ന ചെടിയുടെ തണ്ടുകൾ,
8. സൂസിലാണ്ടുദീപിൽ നിന്നു വരുന്ന ചണനാർ,
9. കരന്ധിന്റെ ഇലകൾ മുതലായ പുറംപോക്കുകൾ,
10. പുകയിലയുടേയും ഉഴുളക്കിഴങ്ങിന്റേയും തണ്ടുകളും വള്ളികളും,
11. "ബുക്" എന്നുകുപ്പലക്കാർ പറയുന്ന ഒരു വക പഴഞ്ചെടുകൾ,
12. ചാക്കുമുറികളും കുപ്പൽപ്പായത്തണ്ടുകളും,
13. പലമാതിരി പുല്ലുകൾ,
14. ത്രിശൂലംപോലെ ഇലയായ പുല്ലുകൾ,
15. കൈതയിലകൾ,
16. 'ബവോബോബ' എന്നു അർപ്പിക്കയിലെ ഒരു പെരുമരത്തിന്റെ മേൽതൊലി,
17. ഊച്ചുപ്പാടി,
18. അടുരോമം,
19. പരുത്തിയും അതിന്റെ തോടും,
20. കീറിയ കടലാസ്സു

കൾ, 21. തോലുകൾക്കു നിറംകൊടുപ്പാൻ ഉപയോഗിക്കുന്ന മരത്തോലുകളുടെ ഉപയോഗമററ ശേഷിപ്പുകൾ, 22. മരങ്ങളുടെ ഉൾത്തോലുകൊണ്ടു മിടഞ്ഞുണ്ടാക്കിയ പായകൾ, 23. ഉപയോഗമില്ലാത്ത പട്ടന്റൽ, 24. തോൽതുണ്ടുകൾ, 25. അടച്ചുമായ ഒരു മാതിരി നാർ, 26. ഉമികൾ.

ഇവ ഓരോ നിൽനിന്നും കിട്ടുന്ന 'പിഷ്ടത്തിന്റെ' ജാത്യം ക്രമപ്പെടുത്തി ഏഴുതുവോൾ 1. പരുത്തിത്തുണിക്കുപ്പണങ്ങൾ, 2. മരം, 3. 'റെ' എന്നുധാന്യച്ചെടിയുടെ തണ്ടുകൾ, 4. കോതമ്പു മുതലായ ചില ധാന്യങ്ങളുടെ ഉണങ്ങിയ വയ്ക്കാൽ എന്നിപ്രകാരം നിലകുന്നു.

മുളയിൽനിന്നുണ്ടാക്കുന്ന കടലാസ്സ് - മുക്കാത്തചുമ്പും മുറിച്ചിട്ടു കാലപ്പഴക്കം ചെല്ലാത്തവയുമായ മുളകളുടെ ഇളുത്തലകളേയും തടികളേയും ഇടിച്ചുപൊടിച്ചാക്കി ചേർച്ചെരിയുടെ ശേഷം ചൂടുവെള്ളത്തിലും പിന്നീടു ചൂടുവെള്ളത്തിലും ഇട്ടുകഴുകിയെടുക്കുന്നതായ 'പിഷ്ടം' കടലാസ്സുണ്ടാക്കുവാനുള്ള പ്രായത്തിൽ ഏകദേശം എത്തുന്നതായിരിക്കും. റുററിൽ അറുപതു കണ്ടു നാരുകൾ മുളയിൽനിന്നു കിട്ടും. മേൽത്തേലിൽനിന്നു നന്നെ ഉൾനീങ്ങി നിൽക്കുന്ന അരംശങ്ങളെക്കൊണ്ടാണു് ഒന്നാംതരം കടലാസ്സുണ്ടാക്കാവുന്നതു്. മുളകളുടെ ഉള്ളിൽനിന്നെടുത്ത നാരുകളാലുണ്ടാക്കുന്ന കടലാസ്സിനു "ഇൻഡ്രാപ്രൂഫ്" എന്നു പറയുന്നു. ചീനദേശക്കർ ഈ മാതിരി കടലാസ്സുകൾ വളരെക്കാലമായി ഉണ്ടാക്കിപ്പോരുന്നു.

ജാത്യമേറിയ കടലാസ്സുകൾ ഉണ്ടാക്കുന്നതിന്നു ജീണ്ണങ്ങളായ തുണികൾ ഉപയോഗപ്പെടുന്നുള്ളു. പല ജാതി കീഴ്ത്തരം കടലാസ്സുകളും പുസ്തകച്ചട്ടകൾക്കും മറ്റും ഉപയോഗിക്കുന്ന 'ബോർഡുകളും' ചേറെ ചില സാധനങ്ങളിൽനിന്നാണു് ഉണ്ടാക്കുന്നതു്. ഈ സാധനങ്ങളിൽ നിന്നുണ്ടാക്കുന്ന 'പിഷ്ട'

ത്തെ 'ജിണ്ണപസ്രജനിതമായ 'ചിഷ്ടത്തോടു' കൂട്ടുകൂട്ടി താനു തരം എഴുത്തുകടലാസ്സുകളും അച്ചടിക്കടലാസ്സുകളും ഉണ്ടാക്കുന്നു. സാധാരണയായി ഉപയോഗിച്ചു കണ്ടുപരുന്ന മൂന്നു മരങ്ങളുടെ ഇംഗ്ലീഷു പേരുകൾ — 'പൈൻ', 'അസ്പൻ', 'ഫർ' എന്നാകുന്നു.

പഴുതുന്നികൊണ്ടുള്ള പ്രയോഗങ്ങൾ— അദ്വൈതനെ തുണികളെല്ലാം കൂടിക്കാർ പത്രത്തിന്മേലേ ചതുരമായ തുണ്ടുകളായി മീതി കൂട്ടുന്നതിനിടയിൽ ക്ലാസ്സുകളുടെയും മുതലായ അനുപയുക്തപദാർത്ഥങ്ങളെയെല്ലാം വേർതിരിക്കുന്നു. സാധാരണ ഈ പണി ചെയ്യുന്ന വേലക്കാർ സ്ത്രീകളാണ്. ഇതിന്റെ ശേഷം ഈ തുണ്ടുകളെല്ലാം ഒരു യന്ത്രത്തിലിട്ടു പൊടികളാക്കുന്നു. ഈ യന്ത്രവിശേഷത്തെ വിസ്തരിച്ചു വിവരിക്കുന്നില്ല. ഒരു പെട്ടിയുടെ നടുവിലായിട്ട് ഒരു കമ്പിവല കെട്ടിയിരിക്കും. ഇതിൽകൂടി പൊടിയും മണ്ണും പെട്ടിയുടെ ചുവട്ടിലേയ്ക്കു വീഴുവാൻ തക്കപണ്ണം തുണിക്കുണ്ടങ്ങളെ പല്ലുള്ള ചില ചുഴലിച്ചക്രങ്ങൾക്കിടയിലിട്ടു പേഗത്തിൽ കീഴ്മേൽ മറിക്കുന്നതിനിടയ്ക്കു പൊടിമറുപോയിട്ടുള്ള തുണ്ടുകൾ പെട്ടിയുടെ മേലറയിൽനിന്നു പുറത്തുപോയി വീഴുന്നു. വക്കനാടുകൊണ്ടും മറ്റും ഉണ്ടാക്കിയിരിക്കുന്ന ചാക്കുകളുടേയും കപ്പൽപായകളുടേയും കഷണങ്ങളെ 'ഫർഷകയന്ത്രത്തിൽ' യഥാസ്ഥിതിയിൽതന്നെ പ്രവേശിപ്പിക്കുന്നു.

രണ്ടാമത്തെ പ്രയോഗം— ഈ തുണിക്കുഷണങ്ങളെയെല്ലാം ഒരു വലിയ പാത്രത്തിലിട്ടു പൂഴ്ത്തി പേവിക്കുന്നതു കമ്മായമോ നൂറോ കാസ്റ്റിക് സോഡാ എന്നു പറയുന്ന ഒരു മാതിരി ക്ഷാരപദാർത്ഥമോ മറ്റു ക്ഷാരദ്രവ്യങ്ങളോ ചേർത്തിട്ടുള്ള പെട്ടിയെല്ലാമാണ്. ഇതുകൊണ്ടു മെഴുക്കുകളും പച്ചമാതിരി ചായങ്ങളും മറ്റും ഒഴിഞ്ഞുപോകുന്നതിനാൽ പഴുതുന്നികൾ ശുദ്ധങ്ങളാകുന്നു എന്നു മാത്രമല്ല, നൂലുകൾക്കെല്ലാം ഒരു മുദൃതം കൂടുകയും ചെയ്യുന്നു. പിന്നെ മണ്ണു മണലൊ മറ്റോ പ

ററിയിരുന്നാൽ അവയെ നീക്കുന്നതിനായി ഒന്നുകൂടി വെള്ളത്തിലിട്ട് ഉലവുന്നു. വേചിക്കുന്നതിന്നു മരകൊണ്ടുള്ള പാത്രങ്ങളാണു അധികം നല്ലതെന്നു വിചാരിക്കപ്പെടുന്നതു്. ഇരുമ്പുകൊണ്ടുള്ള പാത്രങ്ങളായാൽ ചുണ്ണാമ്പും സോഡയും തട്ടുമ്പോൾ വേഗത്തിൽ തുരുമ്പുപിടിച്ചു്, ചുവന്ന ഒരു കാചിമണ്ണു പാത്രത്തിൽനിന്നു തുണിക്കഷണങ്ങളോടു ചേരുമ്പോൾ 'പിഷ്ട'ത്തിന്നു നിറം മാറിപ്പോകുവാനിടയുണ്ടു്. ഏതുതന്നെ അലക്കിയാലും ഇരുമ്പിൽനിന്നു വന്നിട്ടുള്ള നിറഭേദം പോകുന്നതല്ലതത്ര.

പുല്ലുകൾ പലതും കടലാസ്സുണ്ടാക്കുവാൻ ഉപയോഗിക്കുന്നുവെന്നു മേൽ പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലോ. ഇവയിൽമുഖ്യമായവ സ്സെയിൻ ദേശത്തിൽനിന്നു ഇറക്കുമതിയായി ഇംഗ്ലണ്ടിൽ വന്നിറങ്ങുന്ന "എസ്റ്റാർട്ടോ" എന്നു പേരായ തടിയൻ പുല്ലാകുന്നു. ഇതിന്നു നല്ല കട്ടിത്തവും ഉറപ്പും ഉണ്ടു്. ഒരു യന്ത്രത്തിലിട്ടു കാററാടിച്ചുകൂടുൾക്കിടെ അതിവേഗമായി കീഴ് മേൽ തിരിക്കുന്നതിനിടയിൽ കെട്ടിയിരുന്ന കെട്ടുകുഴിഞ്ഞു് പൊടിയും മണലും പാറിപ്പോകുന്നു. ഓരോ യന്ത്രങ്ങളുടെയും പരിവാങ്ങങ്ങളായിട്ട് പന്ത്രണ്ടുമുതൽ ഇരുപതുവരെ സ്ത്രീകളോ പെൺകുട്ടികളോ നിന്നു പുല്ലുകളുടെവേരും ഉപയോഗമറകളുകൾ മുതലായവകളെയും പെറുക്കി വേർതിരിച്ചുകളയുന്നു. പിന്നെ പാണ്ടികശാലയുടെ വേറെ ഒരുവശത്തിൽ ഈ പുല്ലുകളെ കൊണ്ടുപോയി മേൽ വേണ്ടതുചെയ്യുന്നു. മരങ്ങളായാൽ കഴുകുന്നതുതന്നെയാണു് വെട്ടിപ്പു വരുത്തുന്നതിനുള്ള ഉത്തമമാഗ്ഗം, പിന്നെ എസ്റ്റാർട്ടോറിന്റെ നാരുകളെ മുടിക്കുകയോ ചെയ്യുന്നതും മരത്തുണ്ടുകളുടെ അണുക്കൾക്കും നാരുകൾക്കും അകൽച്ചു വരുത്തുന്നതുമാണു് വേണ്ടതു്. എസ്റ്റാർട്ടോവിനെ പൊടികളുണ്ടാക്കിയിൽ പിന്നെ സോഡയോ മറുവല്ലു നൂറുള്ളക്ഷാർദ്ര്യങ്ങളോ ചേർത്തുവെള്ളം തിളപ്പിച്ചു് അപായിൽ രണ്ടുമുന്നമണിക്കൂറോളം നല്ലവണ്ണം വേവെത്തുന്നതുവരെ പുഴുങ്ങി പുറത്തെടുത്തുകളയുന്നു. വേണ്ടതി

ലധികമായി എസ്റ്റാബ്ലിഷ്മെന്റ് പറ്റിപ്പിടിച്ചിരിക്കാവുന്ന സോഡാക്ഷാരത്തെല്ലാം വെള്ളത്തിൽ കഴുകിക്കളയും. പാത്രത്തിലുള്ള ശേഷിച്ച സോഡാക്ഷാരത്തെല്ലാം അഴമില്ലാത്ത പരന്നപാത്രങ്ങളിലാക്കി വറ്റിച്ച് നീരറ്റത്തുകളയുമ്പോൾ പാത്രങ്ങളുടെ ചുവട്ടിൽ പറ്റിക്കിടക്കുന്ന സോഡാംശങ്ങളിൽ (അകാശവായുവില്ലാത്ത അംഗാരകാലം എന്ന ചായു വിശേഷം ക്ഷണത്തിൽ സംയോഗത്തെ പ്രാപിക്കുന്നതിനാൽ) ശുദ്ധസോഡാക്ഷാരം ചുരുങ്ങിപ്പോകും. കമ്മായത്തോടു കൂടി ചുട്ടെടുക്കുമ്പോൾ സോഡാവിനെ ശുദ്ധമാക്കി എടുക്കാവുന്നതാകുന്നു.

മരുന്നുകൾക്കു മാർദ്ദവം വരുത്തുന്നതിന്നു രണ്ടു മാർദ്ദങ്ങളും നടപ്പുണ്ട്. ഇതിൽ ഒന്നാമത്തേതു കീമശാസ്രപ്രകാരമുള്ളതും രണ്ടാമത്തേതു അങ്ങിനെ അല്ലാത്തതുമാണ്. ഈ ഒടുവിൽ പറഞ്ഞതു പണ്ടേ നടന്നുവരുന്ന പഴയ മാർദ്ദമാണ്. കുരിങ്കല്ല്കൾ കൊണ്ടുണ്ടാക്കിയിട്ടുള്ള കൊഴുകൾക്കിടെ ചതച്ച് പലതവണ മർദ്ദിച്ച് പതം വരുത്തുന്നതുകൊണ്ട് മരുന്നുകൾ പൊടിഞ്ഞുപോകുന്നു. കീമശാസ്രസമ്പ്രദായങ്ങളിൽ ഹറ പ്രയോഗം ഇത്രയില്ല. ചില ദ്രാവകങ്ങളും ക്ഷാരദ്രവങ്ങളും ഉപയോഗിച്ച് നാരുകളല്ലാത്തതു അവയവങ്ങളെയെല്ലാം വെള്ളത്തിൽ ചയിപ്പിച്ചു കളയുമ്പോൾ അവ ശുദ്ധമുള്ള നാരുകൾ മാത്രം ചേർത്തിറങ്ങുകിടുന്നു. ഈ വഴി ഹൃദയം-മതിൽ നടപ്പായി തുടങ്ങി.

മൂന്നാമത്തെ പ്രയോഗം ഈ പ്രയോഗംകൊണ്ടു നാരുകളും 'അൽപിഷ്ടം' എന്നു പേരായ മധ്യവസ്തുവെ പ്രാപിക്കുന്നു. ഇതിന്നു ശുദ്ധ യന്ത്രത്തിന്റെ പേര് 'ഹാഫ്-ഹോലന്റ്' എന്നാകുന്നു. ഒരു വീപ്പു മുണ്ടു അകൃത്യമുള്ള ഉരുളിന്മേൽ വളരെ വാർഷത്തികൾ നിറത്തി ഉറപ്പിച്ചിരിക്കും. വല്ല ഒരു ഭാഗത്തേക്കും ചരിച്ചു നിർത്തിയിട്ടുള്ള ഒരു പരന്ന വിതാനത്തിൽ

നേൽ വിലങ്ങനെ വേറെ ഒരുവക വാൾക്കത്തികളെയും ഉറ
 പ്പിച്ചിരിക്കും. മേൽപറഞ്ഞ വീപ്പയെ ഈ ചിന്ത പലക
 യിനേൽ ഉരുട്ടിനടത്തും. ഈ കത്തികളുടെ ഇടയിൽ മുന്പു
 തന്നെ അത്യന്തം മാർദ്ദവത്തെ പ്രാപിച്ചിരിക്കുന്ന ദ്രവ്യങ്ങളെ
 വെള്ളത്തോടുകൂടി ചെലുത്തുന്നതിനാൽ ധരങ്ങളാലും നാരക
 ക്കും തുണികളും അല്ലകാലത്തിനുള്ളിൽ അൽപിഷ്ടാവസ്ഥയെ
 പ്രാപിക്കുന്നു. മുഴുവനും അരാധ്യമേന്ദിട്ടില്ലാത്ത പലതിനിക
 ലെത്തുന്നു. കത്തികൾക്കിടയിൽ ചെലുത്തി നറുക്കി അം
 പേലിക്കുന്നതിനിടയിൽ പെട്ടെന്ന് ഒഴുക്കുന്നതു മണൽ, തരി,
 പൊടി ഇത്യാദികളെ അകറ്റി നീക്കിക്കളയാനാകുന്നു. 'അ
 ല്പിഷ്ട'ത്തിന്നും, പൂർണ്ണാവസ്ഥാ വസ്ഥ' എത്തുന്നതിന്നു മുഖിൽ
 അൽപിഷ്ടത്തെ ഉചിതദ്രവ്യങ്ങൾ ചേർത്ത (ധാവളം) വരുത്തു
 ന്നതിനായി അലക്കുന്നു. അൽപിഷ്ടത്തിന്റെ നിറം മഞ്ഞൾ
 കലർന്നു നരച്ചു പണ്ണത്തിനിന്നു മഞ്ഞൾ കലർന്നു തവാട്ടുനിറം
 വരെ പല താരതമ്യത്തോടു കൂടിയിരിക്കും. പൂസ്സുകളും സാ
 മാനങ്ങളും ചൊരിഞ്ഞയയ്ക്കുന്നതിന്നും മറ്റും കൊള്ളിക്കാകുന്ന
 കട്ടിത്തരം കലാസ്സുകൾ മാത്രമേ അവയ്ക്കു ചെല്ലാത്ത അൽപി
 ഷ്ടത്തിൽനിന്നു ഉണ്ടാക്കുവാൻ പാടുള്ളൂ. എഴുതുന്നതിന്നും മ
 റ്റും ഉപയോഗിക്കുന്ന മേത്തരം പത്രങ്ങൾ ധവളീകൃതപിഷ്ട
 ത്തിൽ നിന്നാണ് ഉണ്ടാക്കുന്നത്. ക്ലോറിൻ എന്നു പേരായ
 മഞ്ഞനിറമുള്ള ഒരു വായുവിശേഷമുണ്ട്. ഈ ക്ലോറിൻ അ
 ന്യങ്ങളായ സകലപണ്ണങ്ങളെയും സംഹരിച്ച് പെട്ടെന്ന് താക്കി
 മാറ്റും. ഇതു കീമശാസ്ത്രികൾക്കു അനുഭവമാണ്. അൽപി
 ഷ്ടത്തെ അലക്കുന്നത് (ക്ലോറിനേറൈഡ്) ക്ലോറിൻസ
 ന്തിലിതമായ കുമ്മായവും ഗന്ധദ്രാവകവും (അഥവാ ഹൈ
 ഡ്രോലക്ട്രോനിക് ദ്രാവകവുമാവാം) ഉപയോഗിച്ചാകുന്നു. അല്ലാ
 ത്തപക്ഷം വെറും ക്ലോറിൻ വായുവിനെതന്നെ നേരിട്ടു അൽ
 പിഷ്ടത്തിനോടു ചിട്ടിതമാക്കുന്ന പക്ഷത്തിലും അലക്കുന്നതു
 സാധിക്കാം. അലക്കുന്നതിനുള്ള ബീജീകരണ ചൈതന്യം
 ഉള്ളതിൽ കലക്കി പിഷ്ടത്തിനെ അതിലിട്ട് ഉള്ളിക്കൈക

കളാൽ മറിക്കുമാറുണ്ട്. ഇത് ഒരു മാർഗ്ഗാന്തരം. ധവളീ കരണാന്തരം അലംപിഷ്ടം ശ്രദ്ധമേ തുവെള്ളയായി തീരുന്നില്ലെങ്കിലും നല്ല വെള്ളത്തു വയ്ക്കാലിന്റെ ധവളീത്തെയെങ്കിലും നിശ്ചയമായി പ്രാപിക്കാതിരിക്കുന്നതല്ല. ഉണക്കുന്നതിനുമുമ്പ് വെള്ളത്തിലിട്ട് അലമ്പി ക്ലോറീൻ വായുവിനെ അകറ്റണം. അലംപിഷ്ടം തുവെള്ളയായി വന്നാൽ തന്നെയും പൂണ്ണമായില്ല. 'ഹോൾ ഹോളണ്ടർ' എന്നു നാമമായ ഒരു യന്ത്രപ്രവേശനനിർഗ്ഗമനങ്ങൾ കൂടി കഴിച്ചു കൂട്ടുന്നതിനായി 'അൾട്രാമാറ്റീന്റ്' എന്നു പറയുന്ന വസ്തുവിധിതമായ പാകത്തിൽ മേന്തു അലംപിഷ്ടത്തെ പൂണ്ണമായി ധവളീകരിക്കുന്നതുകൂടാതെ അതിനെ അനേകങ്ങളായ അസിഖണ്ഡങ്ങൾക്കിടയിൽ പെടുത്തി സൂക്ഷ്മമാക്കുന്നു. ഹോൾ ഹോളണ്ടർ എന്ന ഈ യന്ത്രം ഇതിനു മുമ്പിൽ പറഞ്ഞ 'ഹോൾ ഹോളണ്ടർ' എന്നതിനെപ്പോലെ തന്നെയാണു് പണി ചെയ്തിരിക്കുന്നതു്. എന്നാൽ പിപ്റ്ററന്റും മാരുപലകമേലും ഉള്ള കത്തികളുടെ എണ്ണയും സാമീപ്യവും അധികമായിരിക്കുന്നതിന്നു പുറമെ ഈ യന്ത്രത്തിന്റെ ചലനവേഗം എത്രയോ അധികമായിരിക്കുന്നു. പൂണ്ണലക്ഷണമായ പിഷ്ടം കയ്യിൽ കിട്ടിയതിന്റെ ശേഷം കല്ലേപ്പക്കാർ കടലാസ്സിൽ സൂഷിംങ്ങൾ കുറയുന്നതിനായിട്ടും അതിനു ഒരു തിട്ടംവരുത്തുന്നതിനായിട്ടും എളുപ്പത്തിൽ കീറിപ്പോകാതിരിപ്പാനുള്ള ശക്തി വരുത്തുന്നതിനായിട്ടും സോഡാ, ബേസിയംസൾഫേറ്റ് അലൂമിനം, ചീനക്കളിമണ്ണു്, ബാക്സൈറ്റ, റോസിൻ, ജിലാറിൻ, ഇന്ത്യാദി ദ്രവ്യവിശേഷങ്ങളിൽ ഏതെങ്കിലും കൂട്ടുന്നു. വെള്ളം അരിക്കുന്നതിനുള്ള കടലാസ്സുകൾക്കും മഷിപ്പി വറുപ്പാനുള്ള ('ബ്ലാട്ടിംഗ്') കടലാസ്സിന്നും സൂഷിംബോർഡിലും അതാശ്രമാകയാൽ മേൽപറഞ്ഞ ദ്രവ്യങ്ങൾ പിഷ്ടത്തോടുകൂടി അവക കടലാസ്സുകൾക്കു വേക്കറില്ല. മേത്തരം പൂണ്ണകടലാസ്സുകൾക്കും മിനുസമറിയ മറ്റു ചിലമതിരി കടലാസ്സുകൾക്കും പായാക്കി ഖണ്ഡിച്ചതിന്റെ ശേഷംമാത്രമാണു് സൂഷിംബോർഡ്

ളായ പദാർത്ഥങ്ങളെയും മിനുപ്പു പരത്തുന്ന പദാർത്ഥങ്ങളെയും ചേർത്തു ചുട്ട് മിനുസവും പരപ്പും പരത്തുന്നതു്. ഈ തരംകുടലാസ്സുകൾക്കു മിനുസവും ചോർച്ചക്കുറവും വരത്തുന്നതിന്നു മൃഗങ്ങളിൽനിന്നു ലഭിക്കുന്ന പദാർത്ഥങ്ങളെ ഉപയോഗിക്കുന്നു.

പി. സുബ്രഹ്മണ്യൻ (വിദ്യാവിനോദിനി)

(ചെമ്പകശ്ശേരിരാജ്യത്തെ ഉഴുനീർ വിഭവം)

പരംവിസ്മയമത്ര തുന്വമലർ
തോരോടീടിനോരണവും
പുത്തൻനൈ കനിയേപഴുത്ത പഴവും
കാളിപ്പഴംകാളനം
പത്തത്തുറുകിക്കദാസ്യാധവും
നാരങ്ങയും മാങ്ങയും
ഇത്ഥം ചെമ്പകനാട്ടിലപ്പുതയിർമാർ
തട്ടാതെടുത്താദരാൽ.

(കുഞ്ചൻനമ്പ്യാർ)

—:~:—

തുഞ്ചത്തെഴുത്തച്ഛൻ.

ഇദ്ദേഹം മലയാള കവികളിൽപെട്ടു് അഗ്രേസരനാകുന്നു. ഇദ്ദേഹം പൊന്നാനി താലൂക്കിൽ വെട്ടത്തുനാടുദേശത്തു വെട്ടത്തു പുതിയക്കാടി നഗരത്തിന്നു സമീപം പരശുരാമപ്പുതിയനായുള്ള തൃക്കണ്ടിയൂർ ശിവക്ഷേത്രത്തിന്നു സമീപം പടിഞ്ഞാറായി തുഞ്ചൻ പറമ്പെന്നു പറഞ്ഞുവരുന്ന സ്ഥലം

ഇതു ജനിച്ചുവെന്നാണ് അറിയു്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ പിതാവു് അതിബുദ്ധിമാനായിരുന്ന ഒരു നമ്പൂരി അയിരുന്നവനും പിതാപുത്രനെന്നാണ് അദ്ദേഹത്തെ വിദ്വ അഭ്യസിച്ചിട്ടുതു് എന്നും മറ്റും കാരാ കഥകൾ ഇന്നും എല്ലാവരും പറഞ്ഞുപരുന്നുണ്ടു്. ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ കാലം ഘഴ്നൂറിനും എണ്ണൂറിനും മദ്ധ്യേയായിരിക്കണം. ഘഴ്നൂത്തച്ഛൻ പിതാവെന്നിട്ടു് പലദേശങ്ങളിലും സഞ്ചരിച്ചിരുന്നുവെന്നും, അസാമാന്യ പാണ്ഡിത്യവും നിപുണതയുണ്ടായിരുന്നുവെന്നും വൈദുഷ്യം കണ്ട അസൂയാലുക്കളായ നമ്പൂതിരിമാർ അദ്ദേഹത്തെ അപകടപ്പെടുത്തുവാനും അപമാനിക്കുവാനും ശ്രമിച്ചു വേണ്ട ഉപദ്രവങ്ങൾ ചെയ്തിരുന്നുവെന്നും, എന്നാൽ പിതാവിന്റെ ശ്രദ്ധ കൊണ്ടും ഹൃദയപരകാരന്യംകൊണ്ടും അയതുഫലിക്കാതെ ഏവകുംസർവ്വമാന്യനായിത്തീരുന്നതു ഒരു അപസ്മരദുഃഖിയിൽ സന്യാസിക്കുവാൻ സാധിച്ചു എന്നും ഉള്ള ചരിത്രം സർവ്വവിശിതമായിട്ടുള്ളതാണ്. ചെമ്പകശ്ശേരിരാജാവു് തെലുങ്കുക്ഷേത്രങ്ങളിലുള്ള അല്യാത്തരാമായണം മൂലഗ്രന്ഥം അയ്യപ്പപ്പുഴയിൽ പകർത്തി കൊടുക്കുവാൻ ഘഴ്നൂത്തച്ഛന്റെ അച്ഛനെ ഏല്പിച്ചതായും, പകർത്തിയെഴുതിയ ഗ്രന്ഥവും താൻ പരിഭാഷപ്പെടുത്തിയ അല്യാത്തരാമായണഗ്രന്ഥവും കൂടി ഒരുമിച്ചു ചെമ്പകശ്ശേരിരാജാവിന്റെ തിരുമുഖിൽ ഏഴ്നൂത്തച്ഛൻ കൊണ്ടുചെന്നതായും, പരിഭാഷ വായിച്ചുകേട്ടു് പിതാവും രാജാവും ഒരുപോലെ സന്തോഷിച്ചതായും ഒരു കഥയുണ്ടു്. കിളിപ്പാട്ടിന്റെയും ഇപ്പോൾ പ്രചാരത്തിലായിരിക്കുന്ന ഭാഷാരീതിയുടേയും അഭികത്താവു് ഘഴ്നൂത്തച്ഛനാണു്. അദ്ദേഹം ഒരു അതിഭക്തനും അതിമാനുഷനും അയിരുന്ന. അദ്ദേഹം, “അല്യാത്തരാമായണം”, “ഭാരതം”, “ഭാഗവതം” എന്നീ കിളിപ്പാട്ടുകളെയും “ഫരാനാമകീർത്തനം” തുടങ്ങി അനവധി കീർത്തനങ്ങളെയും, ഇവയ്ക്കും പുറമെ - “ശിവപുരാണം” “ദേവീമാഹാത്മ്യം”, “ചിന്താരത്നം” എന്നീ കൃതികളേയും നിർമ്മിച്ചിട്ടുണ്ടു്.

XVI

ലങ്കാലക്ഷ്മീമോക്ഷം

(അദ്ധ്യായരമായ് ഞ്ഞതിൽനിന്നും.)

നിശിതമസിനിശിചര പുരേകൃത്യരൂപനായ്
 നിർജ്ജനദേശേകടപ്പാനന്നോത്ത് പൻ
 നിജമനസി നിശിചരകലാരിയേ ധ്യാനിച്ചു
 നിജ്ജരവൈരി പുരംഗമിച്ചീടിനാൻ.
 പ്രകൃതിചപലന മധികചപല മ ചലമചമൽ
 പ്രകാരവും മുറിച്ചുകാരവും മറ.
 ചുവനി മകളടിമലതമകതളിരിലോത്തുകാ—
 ഞ്ഞനാനന്ദനനഞ്ജ സാ ന്ൻഭയം
 ഉടൽകടുകിനോട്ട സമമിടത്തുകാൽ മുന്തിൽവെ
 ചുളുൽ കടപ്പാനതുങ്ങാ ദശാന്തഃ
 കഠിനതരമലറിയൊരു രജനി ചരിവേഷമായ്
 കാനായിതാതു ലങ്കാശ്രീയെയും തദ
 ഇവിടെവരുവതിനു പറകെത്തുമുലം ഭവാ
 നേകനായ് ചോരനോ ചൊല്ലുനിൻ വാഞ്ചരിതം
 അസുസുനരപേതു മൃഗാദി ജന്തുക്കൾമ-
 റാക്കുമേവനുക്രൂടാ ഞാനറിയാതെ
 ഇതിപരഷവ ചനമൊടനത്തുതാഡിച്ചിതൊ —
 നേറെരോഷേണ താഡിച്ചുകപീന്ദ്രനും
 രഘുകുലജവരസചിവവമമുഷ്ടിപ്രഹാ.-
 രേണപതിച്ചു വമിച്ചിതുചോരയും.
 കപിവരനോടവളുമെഴുനീററു ചൊല്ലീടിനാൻ;
 “കണ്ടേനോ തവബാഹുബലം സഖേ!
 വിധിവിഹിതമിതമമ പുരൈവധാതാപുതാൻ.
 വീ! പറഞ്ഞിതെന്നോട്തു മുന്നമേ

സകല ജഗദ്ധിപതി! സനാതനന്മാധവൻ
 സാക്ഷാത്മധാവിസ്സുദൃത്തി നാരായണൻ
 കമലലനയനനവനിധി ലവതരിയ്ക്കുമുൾ-
 ഷാജ്ഞമോടപ്പുവിംശതി പത്മ്യയേ.
 ദശരഥനൃപതിനനയനായ്മ പ്രാത്മനാൽ
 ശ്രേതായുഗേധർമ്മ ഭേദരക്ഷാത്മമാമ്
 ജനകനൃപവരൻ മകളായ് നിജമാമയം
 ജാതന്മാം പങ്ക്തി മുഖവിനാശത്തിനായ്
 സരസിരഥനയനനടവിചിലഥ തപസ്സിനായ്
 സഭ്രാത്രഭായ്നാസ്താഴ്വരം ദശാന്തരേ
 ദശവദനവചിമകളയുമപമരിച്ചുടൻ
 ദക്ഷിണവാരിധി പുഷ്കരിയ്ക്കുന്നനാൾ
 സപദിരപ്യവരനോടരുണജന സാചിച്ഛവും
 സംഭവിയ്ക്കുംപുന സ്സുഗ്ര്വരശാസനാൽ
 സകലദാശികപിക്വർ കിരവാൻ നടക്കുന്നതിൽ
 സനാധനായ് വരമേകൻ തവാന്തികേ
 കപഥമവനൊടു ഡിടിതിരുടമളവെത്രയും
 കാതരയായ് വരം നീയെന്നുനിണ്ണയം.
 രണനിച്ചുനനൊടു വേതിതാഡനധുംകൊണ്ടു
 രാമദൂതനനൽകേണ മനുജന്തയം
 ഒരുകപിയൊടൊരദിപസ മടിഡടുതികൊൾകിൽനീ
 യോടിവാങ്ങിക്കൊള്ളുകെ നു വിരിഞ്ചനം
 കരുണയൊടുഗത കപടമായ് നീയോഗിക്കയാൽ
 കാത്തിരുന്നേനിവിടം പലകാലവും
 രഘുപതിയൊടിനിയൊടൊ രൊഴിയെനടകൊൾകനീ
 ലംകയുനിന്നാൽ ജിതയായിതിനെനടോ
 നിഖിലനിശിചരകല പതിയ്ക്കുമരണവും
 നിശ്ചയമേറമടുത്തു ചമഞ്ഞിതു
 ഭേവദനുചര! വേതുഭാഗ്യം പോന്'നി-
 ഗ്ഗാരാതൈചെന്നു കണ്ടീടുക ദേവിയെ

തിദശകലരിപുദശ മുഖാന്തഃപുഃവഃ
 ദിഗ്വചീലാവനോപാദപസംകലേ
 നവകസുമദല സാമിതവിടവിയുതശിംശപാ
 നാമവൃക്ഷത്തിൻ ചുവട്ടിലതി ശുചാ
 നിശിചരികൾ നടുവിലഴലോട്ടു മരുചുനെടോ,
 നിമ്മലഗാത്രീയാം ജാനകീസന്തതം.
 തപരിതമവൾ ചരിത മുടനവനൊടറിയിയ്ക്കുപോ-
 യംബുധിയും കടന്നംബരാന്തേചാൻ
 അഖിലജഗദധിപതിരഹൃത്തമൻ പാതുമാ
 മസ്തുതേ സ്വസ്തിംത്യത്തമോത്തംസമേ!
 ലഘുമധുരവചനമിതി ചൊല്ലിമറഞ്ഞിതു
 ലംകയിൽനിന്നു വാങ്ങീ മലർമങ്കയും.

(രാമായണം)

പുനഃനന്യരി.

ഇദ്ദേഹം കോഴിക്കോട്ട് ശക്തൻതമ്പുരാന്റെ സദസ്സിൽ
 ലെപതിനെട്ടാക്കുചികളിലെ അറക്കുചി ആയിരുന്നു. ചേല
 പ്ലറമ്പു മഴമംഗലം എന്നിങ്ങനെയൊട്ടാകെ വിദഗ്ദ്ധന്മാരുടെ സഹജീവി
 യും ആയിരുന്നു. ഭാഷാകവികളെ പൂർണ്ണമായിട്ടുനോക്കുന്ന ഉദ്ദേശ്യ
 ശാസ്ത്രകർമ്മത്തിൽ പുനഃനന്യരിയെ ബഹുമാനിക്കുകയാണ്
 ചെയ്തിരുന്നത്. പലപല ഭാഷാപ്രബന്ധങ്ങൾ പുനഃനന്യ
 റി ഉപദേശിച്ചിട്ടുള്ളതായിട്ടാണ് കേട്ടിട്ടുള്ളത്. നന്യരി യോ
 ഗ്യനും സമത്വനും ആയിരുന്നതുകൊണ്ടും മേല്പറഞ്ഞ കേൾവി
 യുള്ളതുകൊണ്ടും കർത്താവു അറഞ്ഞു നിശ്ചയമില്ലാത്തതായി
 നല്ലതായി കണ്ടുകിട്ടുന്ന മിക്ക പഴയ ഭാഷാപ്രബന്ധങ്ങളും ഇ

ദ്രോഹത്തിന്റെ തലയിൽ കെട്ടിവയ്ക്കുകയാണ് ഇപ്പോൾ പലരും ചെയ്യുവാൻ. എന്നാൽ അവയിൽ ചിലവ ഇദ്രോഹത്തിന്റെ അയ്യപ്പൻ എന്നില്ല. അങ്ങനെ ഇദ്രോഹത്തിന് കർതൃത്വം സിദ്ധിച്ചിട്ടുള്ളതായി കരുതിവരുന്നവയിൽ പ്രധാനപ്പെട്ടവ “രാമായണം” “ഭാരതയുദ്ധം” “ദക്ഷിണാർണ്യം” “പാണ്ഡവദാഹം” “ഭൂതവാക്യം” “കീരാതം” “പാണ്ഡവീസപയംബരം” എന്നിത്രാദിയാണ്.

(കോഴിക്കോട്ട് ശക്തൻതമ്പുരാനെപ്പറ്റി പുനഃനമ്പൂരി ഉണ്ടാക്കിയതും ഉദ്ദേശ്യശാസ്ത്രീ “അന്തഃഫലങ്ങൾ” ഇന്ത്യട്ട്” കൊടുത്തതും അയ്യപ്പൻ)

താരിൽതന്നപീകടാക്ഷാഞ്ചല മധുപകലാരാമ!
 രാമാജനാനാം
 നീരിൽതാർദ്ധാന! വൈരാകരനികരതമോമണ്ഡ
 ലീചണ്ഡഭാനോ!
 നേരത്തോതോരനീയാം തൊടുകുറി കളയായ്ക്കുന്നു
 മേഘാ കുളിക്കും
 നേരത്തിന്നിപ്പറം വിക്രമവൃന്ദ! ധരാഹരത!
 കല്യാണതോമേ.

XVII.

ജീവികളുടെ ആഹാരസമ്പാദ്യം.

ജീവികൾ തങ്ങളുടെ ആഹാരസമ്പാദ്യത്തിനായി മനുഷ്യർ ചെയ്യുന്നതായ പുല്ലാപുവൃത്തികളും ചെയ്യുന്നു. ആഹാരവൃത്തിക്കുവേണ്ടി അന്യമൃഗങ്ങളെ വേട്ടയാടി പിടിക്കുകയും കാ

യ്കനികൾ ശേഖരിക്കുകയും ആയിരുന്നു മനുഷ്യർ ഒന്നാമതായി ചെയ്തപോന്നത്. അപരിഷ്കൃതജാതികൾ ഇന്നും ചെയ്യുന്നതു അപകാരമാണ്. അന്നമുതൽ പഠമാനുപ്രായമായ പ്രാണികൾ വരെയുള്ള ഇതരജീവികൾ ഒക്കെയും ഈ കാര്യത്തിൽ മനുഷ്യരെപ്പോലെതന്നെ ഒരു വിധത്തിൽ അല്ലെങ്കിൽ മറ്റൊരു വിധത്തിൽ പ്രവർത്തിക്കുന്നു. നാം പശുക്കളേയും ആടുകളേയും പോറ്റി അവയുടെ പാൽ എടുത്തു ഭക്ഷണത്തിനുപയോഗിക്കാറുള്ളതുപോലെയും ധാന്യങ്ങൾ കൃഷിചെയ്തപോരുന്ന വിധത്തിലും ചെറുവകപ്രാണികൾ ചെയ്തപോരുന്നതു് അത്യാശ്ചര്യകരവും വിശേഷബുദ്ധിയുള്ള മനുഷ്യൻ അഭാഞ്ഞതിന്മേലേതും ആയ സംഗതികൾ തന്നെയാകുന്നു.

മൃഗങ്ങളുടെയും ചെറുവകപ്രാണികളുടെയും ഇടയിൽ മനുഷ്യരെപ്പോലെ തന്നെ മാസഭക്ഷകളും സസ്യഭക്ഷകളും ഉണ്ടു്. ഇതു വണ്ണപ്രകാരം അനുസരിച്ചു അനുഷ്ഠിച്ചുപോരുന്നതോ അല്ലയോ എന്നു ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരും ഇതുപരെ തീച്ചയാക്കിട്ടില്ലെങ്കിലും സസ്യങ്ങൾ മാത്രം ഭക്ഷിക്കുന്ന പശുക്കളേയും മറ്റും ബ്രാഹ്മണരായി വിചാരിക്കുന്നതിൽ ആർക്കും വിരോധമുണ്ടാവാൻ സംഗതിയില്ല. സസ്യഭക്ഷകളായവയ്ക്കു തങ്ങളുടെ ഭക്ഷണസമ്പാദ്യത്തിനു അധികമായി അധ്വാനിക്കേണ്ടുന്ന ആവശ്യമില്ലെങ്കിലും സാമന്ത്യാലും കാണിക്കേണ്ടിവരുന്നു.

നമ്മുടെ വീടുകളിൽ പല സ്ഥലങ്ങളിലും ചെടികളിന്മേലും മൃഗങ്ങളുടെ കൊമ്പുകളിലും വലകെട്ടി താമസിക്കുന്ന എട്ടുകാലിയെ കാണാത്തവർ ആരും ഉണ്ടായിരിക്കയില്ല. ഈ ജീവി ബ്രഹ്മാവിന്റെ ഗുരുനാഥന്മാരിൽ ഒരാളാണെന്നു തിന്നിടെ ആരോ പറയുകയുണ്ടായി. അതിന്റെ സൂക്ഷ്മാവസ്ഥ ഞാൻ അറികയില്ലെങ്കിലും അവരവരുടെ ഭക്ഷണം ശേഖരിക്കേണ്ടതിനു അവരവർ കഴിയുന്ന യത്നം ചെയ്യേണ്ടതാണെന്നും മറ്റുള്ളവരെ ആശ്രയിച്ചു ജീവിക്കുന്നതു് പ്യുത്രമോ

ചെറിയ നിസ്സാരജീവിതമായ എട്ടുകാലിയും കൂടി നിന്ദ്രമാ യി വിചാരിക്കുന്നതാണെന്നും ആലോചിക്കുമ്പോൾ ഈ ജീ വി ബ്രഹ്മാവിന്റെ ഗുരുനാഥൻ അല്ലെങ്കിലും നിശ്ചയമായും ചിലമനുഷ്യരുടെ ഗുരുനാഥനായിരിപ്പാൻ യോഗ്യനാണെന്ന തിന്നു സംശയമില്ല. വല്ല ഈച്ചയോ പൂഴ്ചാ മറോ ഈ വ ലയിൽചെന്നു കുടുങ്ങുന്നതും വലയുടെ മദ്ധ്യത്തിൽ കളിച്ചു കൊണ്ടു സശ്രദ്ധനായി നിന്ന എട്ടുകാലി പെട്ടെന്നു അവി ടെ ഓടിയെത്തി അതിനെ തന്റെ നൂൽകൊണ്ടു കെട്ടിവരി യുന്നതും പലരും സൂക്ഷിച്ചിട്ടുണ്ടായിരിക്കാം. ഈ ചെറിയ പ്രാണിയെ അപേക്ഷിച്ചു അതിന്റെ ഈ അഹംസത്വം ന ക്രമം എത്രയോ അതുതകരമായിരിക്കുന്നു എന്നതിനുസംശയമില്ല. അത്രതന്നെ അതുതകരമാകുന്നു കുഴിയാനയുടെ വിദ്യ. ന മുടെ മുററത്തുംമററും നാളുംപോലെയുള്ള ഒരു കുഴികുഴിച്ചു അ തിൽ ഈ ജീവി കളിച്ചുകിടക്കുന്ന ഉമററു പ്രാണികളെ തോല്പിച്ചു കൊന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതിന്നു മാത്രമാണെന്നു അറിയുന്നവർ അധികം ഉണ്ടായിരിക്കുമെന്നുതോന്നില്ല. കുഴിയുടെ വക്കിൽ കൂടി ഇഴഞ്ഞു പോകുന്ന ജീവികൾ ക്ഷണത്തിൽ കാൽതെറി കുഴിയിൽ വീണു പാകത്തുപെണ്ണമാകുന്നു കുഴിയുടെ ആകൃതി. അതിൽവീണ ജീവി കയറി രക്ഷപ്പെടുവാൻ ഭാവിക്കുമ്പോൾ കുഴിയാന മണ്ണുതെറിപ്പിച്ചു അതിനെ കുഴിയിലേക്കുതന്നെ തള്ളിയിടുന്നു. മനുഷ്യരുടെ ബുദ്ധിമാതൃത്വത്തിന്റെ ഫലമായി നിമ്മിക്കപ്പെടുന്ന വലിയ കുഴികളിൽ വെച്ചിരുന്നായി വീണു പോകുന്ന ആ ഭയങ്കരമാതൃത്തിന്റെ പേർ ഇപ്രകാരം ആഹാരം സമ്പാദ്യത്തിനു കുഴി ഉണ്ടാക്കിവെക്കുന്ന ഈ ചെറിയ പ്രാണിക്കു എന്തിനെ കിട്ടിയെന്നു അർ അറിഞ്ഞു? ഏതായാലും ഈവക പ്രാണികളുടെ ഈവക സമ്പ്രദായങ്ങൾ ഉൾക്കൊള്ള പതിയിരുന്നു കൊല്ലുന്ന മനുഷ്യന്റെ സംപ്രദായത്തോടു പു ത്രമേൽ ഉല്പാദിച്ചിരിക്കുന്നു എന്നു നോക്കുവിൻ. ഒഴുക്കുള്ള സ്ഥലങ്ങളിൽ ഒരറൽ, കെട്ടുവല, മുതലായവ വെച്ചു മത്സ്യ ങ്ങളെ പിടിക്കുന്നവരും കന്നികളും വലകളും ഉപയോഗിച്ചു

പക്ഷികളെ ചതിക്കുന്നവരും വലുതായ കുഴികൾ കുഴിച്ചുത്തു നമുതലായ കാട്ടുമൃഗങ്ങളെ സ്വാധീകരിക്കുന്നവരും ഈ എട്ടു കാലിയും കുഴിയാനയും ഇതരജന്തുവിംസയിൽ സാമ്യമുള്ളവ രാണല്ലോ.

പതിയിരുന്നൂ ഇരപിടിക്കുന്ന ഒരുമാതിരി പൂഴുക്കൾ ഉണ്ടു്. ചില മരങ്ങളുടെ കൊമ്പുകളിന്നേലും വീടുകളുടെ ഉത്തരം, കഴുക്കോൽ മുതലായതുകളിന്നേലും ഈ പൂഴുക്കളുടെ കൂട്ടു സാധാരണ കാണാം. നാം എഴുതുവാൻ ഉപയോഗിക്കുന്ന പേനയുടെ വണ്ണത്തിൽ ഉള്ള കുഴികളാണു് ഇവയുടെ കൂട്ടുകൾ കുഴിക്കു ആഴം വളരെ ഉണ്ടായിരിക്കും. പൂഴുവിന്റെ വലിപ്പത്തിൽ എത്രയോ കവിഞ്ഞ ആഴം ഉണ്ടായിരിക്കും. തന്റെ തലകൊണ്ടു കുഴിയുടെ വായു് എപ്പോഴും അടച്ചുകൊണ്ടാണു് പൂഴു ഇരിക്കുന്നതു്. തന്നിമിത്തം അങ്ങനെ ഒരു കുഴി അവിടെ ഉണ്ടെന്നു അത്ര എളുപ്പത്തിൽ കണ്ടുപിടിക്കാൻ ആർക്കും സാധിക്കയില്ല. പലകമേൽകൂടി ഇഴഞ്ഞു പോകുന്ന ചെറുപാക പ്രാണികൾ കുഴിയുടെ അടുക്കൽ എത്തി പൂഴുവിന്റെ തലതൊടുന്ന ക്ഷണത്തിൽ പൂഴു കുഴിയിലേക്കു താണുകളയുന്നു. അതിന്റെ ഒന്നായിട്ടു തന്നെ ആ സാധുജീവി കുഴിയിൽ വീഴുകയും അതിൽ ചെച്ചു പൂഴുവിന്റെ ഇരയായി തീരുകയും ചെയ്യുന്നു. ശ്രീരാമൻ വനത്തിൽ ചെന്നപ്പോൾ അനേകം മനുഷ്യരുടെ അന്ധികൾ ഒഴുകിയിൽ കൂട്ടിയിട്ടിരുന്നതായി കാണുകയും അപ്പോൾ മാറപ്പിമായേയും മറ്റുമനുഷ്യരെയും കൊന്നു ഭക്ഷിക്കുന്ന രാക്ഷസരുടെ വാസസ്ഥലമാണു് അതെന്നു അദ്ദേഹം മനസ്സിലാക്കുകയും അവരെ കൊന്നൊടുക്കേണ്ടുന്ന മാർഗ്ഗങ്ങൾ ആലോചിക്കുകയും ചെയ്തു. ആ രാക്ഷസന്മാരുടെ വിഡ്ഢി തപമൊന്നും ഈ പൂഴുവിനില്ല. ഈവിധം അനേകം പ്രാണികളെ കൊന്നുതിന്നുവോൾ അവയുടെ നഖം, ഇറകു മുതലായ സാധനങ്ങൾ ഖാക്കിയാകും. ഇതു സ്വന്തം കുഴിയിൽതന്നെ ഇട്ടാൽ പൂഴുക്കൾ അതുകണ്ടു ഭയപ്പെട്ടു അതിലെ വഴിപോകാ തരില്ലെന്നോ പൂഴുവിന്റെ ശത്രുക്കൾ തന്നെ അതിനെ കണ്ടു

പിടിപ്പാനോ സംഗതിവരാം. അതുനിമിത്തം തന്റെ സ്വന്തം കുഴിയുടെ സമീപത്തുതന്നെ ആപ്പഴു മറെറാരു കുഴിയുണ്ടാക്കിയിരിക്കും. ഈകുഴി തന്റെ സ്വന്തം കുഴിയെപ്പോലെ അത്ര ഭംഗിയിൽ ഉണ്ടാക്കപ്പെടുന്നതല്ലെന്നും ഈവക ചണ്ടികൾ നിറയ്ക്കാതെ അതുകൊണ്ടു മറ്റു യാതൊരുപയോഗവും ഇല്ലെന്നും പരിശോധിച്ചാൽ കാണാവുന്നതാകുന്നു.

മത്സ്യങ്ങളെ പിടിപ്പാൻ മനുഷ്യർ ചെയ്യുന്ന അനേക വിദ്യകളിൽ ഒന്നു അവയെ ചൂണ്ടലിട്ടു പിടിക്കുകയാണല്ലോ. മത്സ്യങ്ങൾ തന്നെ തങ്ങളുടെ ഈ പിടിക്കേണ്ടതിനായി ഈ വിധം ഒരു വിദ്യ ഉപയോഗിക്കുന്നുണ്ടെന്നുള്ളതു് അശ്ചര്യമല്ലേ മോ? മധ്യധരണ്യാഴിയിൽ ചൂണ്ടൽക്കാരെന്നു പേരായി ഒരു മത്സ്യമുണ്ട്. അതിന്റെ ശരീരത്തിന്മേലും തലയിലും ഒരു മാതിരി നീണ്ട പൂ പോലെയുള്ള ഒരു സാധനമുണ്ട്. ഇവയൊക്കെ ഒന്നായിക്കണ്ടാൽ വല്ല ഇലകളാണെന്നേ തോന്നൂ. അതുകൊണ്ടു ഈ മത്സ്യം മറ്റുള്ള ചെറുമത്സ്യങ്ങൾക്കു യാതൊരു ശങ്കയും ഇടവരുത്താതെ പുഴയിൽ ചെടികളുടെ ഇടയിൽ പോയി ഒളിച്ചു നില്ക്കും. അതിന്റെ തലയിൽ നിന്നു നീണ്ടു നേരിയ ഒരുമാതിരി മുളളു എപ്പോഴും പൊന്തുന്നില്ലെന്നുണ്ടായിരിക്കും. ഈ മുളളു ക്ഷണത്തിൽ വളയ്ക്കുകയും നിവിക്കുകയും ചെയ്യാവുന്നതാകയാൽ അതു വെള്ളത്തിന്റെ നിലവിതാനത്തിനു സമീപം വെച്ചു് അനങ്ങുമ്പോൾ ഒരുവിധം ചെറുപ്പുഴുക്കൾ കളിക്കയാണെന്നല്ലാതെ അർക്കം തോന്നുകയില്ല. ചെറുവക മത്സ്യങ്ങൾ ഇതു കണ്ടു വഞ്ചിക്കപ്പെട്ടു തിന്നാനടുത്തുചെല്ലുകയും തങ്ങളുടെ അമ്പലം മനസ്സിലാക്കുന്നതിന്നു മുമ്പായി അ മത്സ്യത്തിന്റെറവായിൽ അകപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്നു. ഇങ്ങനെ ചൂണ്ടൽകൊണ്ടു പിടിപ്പാൻ മാത്രമല്ല തങ്ങളുടെ ഈയെ എയ്ക്കുതള്ളിയിടുവാനും വശമുള്ള മത്സ്യങ്ങളുണ്ട്. ഇതു നമ്മുടെ രാജ്യത്തെ പുഴകളിലുള്ള ഒരു വക മത്സ്യമാണു്. ഇതിന്റെ ഭക്ഷണം വെള്ളത്തിൽ വളരുന്ന ചെടികളിൽകൂടി

പഠനങ്ങളിടയിൽ ഈശ്വരം വെളിപ്പെടുത്തും മറ്റൊരു കാര്യം. അവ കാൽ തെറ്റിയൊ മറ്റു പല വിധത്തിലോ വെള്ളത്തിൽ വീഴുന്നതും കാത്തുനിൽക്കുന്നവർ വെച്ചാൽ ഈ ജാതിമത്സ്യങ്ങൾ ഭക്ഷണം കിട്ടാതെ നശിച്ചുവെന്നു വരും. വെള്ളത്തിൽ നിന്നു ചാടി അവയെ പിടിക്കുന്നതു വളരെ പ്രയാസമാണെന്നു മാത്രമല്ല, അപ്പോൾ ഉണ്ടാകാനിടയുള്ള ഒരു കേടു ഭയപ്പെട്ടു ഈശ്വരം വെളിപ്പെടുത്തും പഠനപോയെന്നും വരും. അതുകൊണ്ടു ഈ മത്സ്യം ഒരു വിളിച്ചെടുത്തു. അല്ലെങ്കിൽ അതിന്റെ വായിൽ വലിച്ചെടുത്തു അതുകൊണ്ടു ഈ പ്രാണികളെ ശക്തിയോടെ ഏറ്റുവാങ്ങും. ഈ മീനിയുടെ കുറി സാധാരണ പഴുതായ് പോകയില്ല.

അന്ധ്രപ്രദേശിലെ മത്സ്യങ്ങളിൽ ചെറുവക പക്ഷികളെ പിടിച്ചു ഭക്ഷിക്കാറുള്ള ഒരു പാമ്പുണ്ട്. ഈ പാമ്പുകൾ പക്ഷികളെ പിടിക്കാൻ ഉപയോഗിക്കുന്ന സാമഗ്രിയും എത്ര അത്യാത്മീയമായിരിക്കുന്നു. എല്ലാപ്പോഴും ഒരിക്കൽ മഴ പെയ്യാറുള്ളപ്പോൾ ഈ പാമ്പു വെള്ളിയിൽ ഒരു ദിക്കിൽ മുങ്ങിക്കിടക്കുന്നു. അതിന്റെ മുഖം ഒന്നിനു മീതെ ഒന്നായി ഏകദേശം അറുപതി ഉയരത്തിൽ ഉണ്ടായിരിക്കും. തല ഈ മുതലുകളുടെ ഉള്ളിൽ വളരെ കൗശലത്തോടുകൂടി ഒളിച്ചുവെച്ചിരിക്കും. ഇങ്ങനെ ഒരു പാമ്പിന്റെ അകത്തുപിന്നിൽ അതിരിക്കുന്ന ഈ മുതലിൽ മഴപെയ്തു വെള്ളം നിറഞ്ഞാൽ പക്ഷികൾ കണ്ടു അതു കുടിക്കാൻചെല്ലും. ചെല്ലുന്ന ഉടനെ പാമ്പുകൾ അവയെ പിടിച്ചു വിഴുങ്ങുകയും ചെയ്യും. നമ്മുടെ രാജ്യത്തു മരത്തിന്മേൽ സാധാരണ ഉണ്ടാകാറുള്ള പച്ചനിറത്തിലുള്ള ഒരു വിധം പാമ്പു അതിന്റെ അകത്തുകൊണ്ടും നിറംകൊണ്ടും വൃക്ഷക്കൊമ്പുകളാണെന്നു തോന്നിച്ചു പക്ഷികളെ പിടിച്ചു വിഴുങ്ങാറുള്ളതു പലതും കണ്ടിരിക്കുമല്ലോ.

അന്ധ്രപ്രദേശിലെ മത്സ്യങ്ങളിൽ കാക്കകൾ ചെറുവക വിഴുങ്ങുന്നതിനെ കുടികൾക്കു കൂടി അറിയാം. അതാണു ഈ

'ലിയിട്ട് കൈകൊട്ടു കേൾക്കുന്നേരം' പാഠനെ പറഞ്ഞതു
 വാൻ കാക്കകൾ പരിചയിച്ചുറിയുന്നു. സാധാരണ കാക്കക
 ഉള്ള അട്ടിപ്പറപ്പിക്കുവാൻ നോം ചെയ്യാറുള്ളതും കൈകൊട്ടുക
 യാണു. അട്ടിപ്പറത്താക്കാനും ക്ഷണിച്ചുവരുത്താനും ചെയ്യാറു
 ഉള്ള കൈകൊട്ടുകളുടെ വ്യത്യാസം ബലിമിട്ടുവെക്കാക്കെ അറി
 യാം. ബലിഭുക്കുകൾക്കും അറിയാം. പുകയുള്ള ദിക്കിൽ കാ
 ക്കു എത്തും. ഇരതെണ്ടി ദൂരത്തിൽ പറന്നുനടക്കുന്ന കാക്ക
 കൾ വല്ല ദിക്കിൽനിന്നും അകാശത്തിലേക്കു പുകപൊങ്ങി
 വ്യാപിക്കുന്ന ഉടനെ ആ സ്ഥലത്തു തന്റെ വയറിനു വല്ല
 തും സാധിക്കുമെന്നു വിചാരിച്ചു അവിടേക്കു പറന്നുചെല്ലുന്നു.
 പാകശാലകളിൽ സാധാരണ ഉണ്ടാകാറുള്ള പുക കാക്കകൾ
 ക്കു നിശ്ചയമുണ്ട്. അതു വിട്ടു വേറെവല്ല ദിക്കിൽനിന്നും
 പുകയുണ്ടായി കണ്ടാൽ അവിടെ വല്ല വിരോധവിധിയും ഉ
 ണ്ടെന്നുവിചാരിച്ചു കാക്കകൾ അവിടേക്കു പറന്നെത്തുന്നു.
 ഇതു മിക്കസമയവും താൻ വിചാരിച്ചുപോയാ ബലിക്കരി പാ
 ക്കു ചെയ്യുന്നതായും വരാം; വെറുതെ ചില ദിക്കിൽ തീ കൂട്ടി
 യാലും അതിന്നുചുറ്റും കാക്കകൾ വന്നു നില്ക്കുന്നതു സാധാ
 രണയാണു്. ഇവിടെയും ചില ചിറകുകുറിയത്ത വണ്ടുകളേ
 യോ ഈച്ചുകളേയോ തനിക്കു കിട്ടാതിരിക്കുകയില്ല. കുട്ടികളു
 ടെ കയ്യിൽനിന്നും മറ്റും അപ്പക്കഷണങ്ങൾ പററിച്ചുകൊണ്ടു
 പോവാൻ കാക്കകൾ ഉപയോഗിക്കുന്ന ഉപായവും സാമത്രി
 യും ആലോചിച്ചല്ലയോ ഒരു കെട്ടുകഥക്കാരൻ അതിന്റെ
 കൊക്കിട്നിന്നു ഒരു കഷണം അപ്പം തട്ടിപ്പറിക്കേണ്ടതിനു
 അതിനെക്കാൾ ഉപായവും സാമത്രിയും ഉള്ള കുറുക്കനെത്ത
 നെ നിയോഗിക്കേണ്ടിവന്നതെന്നു തോന്നിപ്പോകുന്നു. കാക്ക
 കൾ ഇതരപക്ഷികളുടെ കൂട്ടുകൾ അന്വേഷിച്ചു ചെന്നു അ
 വയുടെ മുട്ടുകൾ കൊത്തിക്കുടിക്കുകയും കണ്ടുത്തുമ്പോഴെ കൊന്നു
 തിന്നുകയും ചെയ്യാറുള്ളതു സാധാരണയാണു്. കാക്കയുടെ ഉ
 പായത്തെക്കുറിച്ച് പറയുമ്പോൾ 'ടനൻറു' എന്ന വിഭവൻ
 സൂക്ഷിച്ചു കണ്ടതായി അദ്ദേഹം പറഞ്ഞ ഒരു വിവരണം ഓ

മ്വരണ. ഒരിക്കൽ ഒരു നായ് ഒരു കവചം കൊടു കിട്ടി
 കാരകയായിരുന്നു. കൊട്ടിന്റെ തക്കമില്ലാത്ത ഉടമാവകാ
 ശം വരിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന താൻ അതിന്റെ ഉള്ളിലെ മ
 ജ്ജ സമ്പാദിപ്പാൻ ശ്രമിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കേ തന്നെ അതും ബു
 ളിമുട്ടിക്കാതിരിപ്പാൻ അത്യന്തം ശ്രമിച്ചു. ഒരു ഭാവം
 അംഗീകരിച്ചുകൊണ്ടായിരുന്നു നായ് ആ വേല ചെയ്തുകൊ
 ണ്ടിരുന്നത്. ഒരു കാക്ക കണ്ടു എങ്ങനെ എങ്കിലും അതു കൈ
 വശപ്പെടുത്തണമെന്നു നിശ്ചയിച്ചു നായുടെ മുമ്പിൽനിന്നും
 അങ്ങോട്ടുമിങ്ങോട്ടും നടന്നു അതിന്റെ ശ്രദ്ധയെ അകമ്പി
 പ്പാൻ ശ്രമിച്ചുനോക്കി ഒരുവിധത്തിലും തന്നിടതു സാധിക്ക
 യില്ലെന്നു കണ്ടപ്പോൾ കാക്ക അവിടെനിന്നു പറന്നുപോയി.
 അല്പം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ കാണാം രണ്ടാമതും പറന്നുവരുന്നു. ഈ
 സമയം മറൊരാളാകുകയും ചെയ്തുണ്ടായിരുന്നു. ഈ പുതി
 യ ചെങ്ങാതി സമീപമുള്ള മരത്തിന്റെ കൊമ്പിന്മേൽ ഇര
 ന്നു. അദ്ദേഹം കാക്ക നായുടെ ശ്രദ്ധ അകമ്പിപ്പാൻ രണ്ടാമ
 തും ശ്രമിച്ചു. അദ്ദേഹം പ്രയോഗിച്ച വിദ്യകളൊക്കെ ഇപ്പോഴും
 നിഷ്പലമെന്നു കണ്ടപ്പോൾ നായുടെ പിൻഭാഗംചെന്നു അ
 തിന്റെ പുറത്തു നാലു കണക്കിലൊന്നു കൊത്തി. ഉടനെ നാ
 യ് കോപിച്ച് അതിന്റെനേരേ തിരിഞ്ഞു കാടാൻ ഭാവിച്ചു.
 മരത്തിന്മേൽ ഉണ്ടായിരുന്ന കാക്ക ഉടനെ ചെന്നു കൊട്ടും
 കൊത്തി പറന്നുപോയി. പ്രതികൂല ചെയ്യാനും സാധി
 ച്ചില്ല; തന്റെ ഭക്ഷണവും പോയി എന്നുകണ്ടു ഇളിളനാ
 യ നായുടെ മനോവികാശം ഉൾക്കൊണ്ടുമാണല്ലോ. കാക്കക
 ലുടെ ഉപായം വിവരിക്കാൻ ഈവിധം അനേകസംഭവങ്ങൾ
 ഭൂഷാതന്ദ്രയായി ഉപയോഗിക്കാറുണ്ട്. ചില കാക്കകൾക്കു
 ഓരോ വീടുകളിലെ ഭക്ഷണസമയം ഏകദേശം ഇത്രമണിക്കാ
 ണെന്നു കൃത്യമായി അറിയാമെന്നും അവിടങ്ങളിൽ എത്തുമെ
 ന്നും നിങ്ങളിൽ അർക്കം പരീക്ഷിച്ചാൽ അറിയാറായ്യാരും. കാ
 കകൾക്ക് ഉപായമുണ്ടെന്നു മാത്രമല്ല മറൊല്ലാ ഉപായികളെ
 പ്പോലെ തന്നെ അവയും കണ്ണിൽ ചോരയില്ലാത്ത വകയാ

ഞ്. ചിലതരം കാക്കകൾ അടുക്കൽ പ്രസവിച്ച ഉടനെ അവയുടെ കുട്ടികളെ കൊത്തിക്കൊന്നുകളയാറുള്ളതായി അറിയുന്നു. ഒരു കുട്ടിയെ പ്രസവിച്ചു തള്ളയാടു മറ്റൊരു കുട്ടിയെ പ്രസവിക്കാൻ വേദന സഹിക്കുന്ന തരം നോക്കിയായിരിക്കുമത്രെ ഈ നിഷ്കാപക്ഷി അദ്വൈത കുട്ടിയുടെ കണ്ണുകൊത്തി വിഴുങ്ങുന്നത്. കാക്കയുടെ ജാതിയിൽതന്നെ പല ഉപജാതിയും ഉണ്ട്. അതിൽ ഒരു വർഗ്ഗം സാധാരണയായി മൂയലിനെ കൊന്നുതിന്നുമത്രെ. കാക്ക മൂയലിനെ കൊന്നു തിന്നുന്നുവെന്നുള്ളതു പലക്കും ഒരു പുതുമയായി തോന്നാം. പക്ഷെ അതു പരമാത്മമാണ് മൂയൽവേട്ടയ്ക്കു ചുരുങ്ങിയതു രണ്ടു കാക്കകൾ ആവാശ്യമാണ്. രണ്ടു കാക്കകളുംകൂടി മൂയലിനെ അതിന്റെ മടയിൽ നിന്നിളക്കി അതിനെ പിന്തുടന്നു പറക്കും. മൂയൽ ഓട്ടത്തിനു ശ്രുതിപ്പെട്ട മൃഗമാണെന്നുള്ളതു നേരമണക്കിലും ഈ ശത്രുക്കൾ പിന്തുടരുന്നോടുകൂടി അതിനുള്ള പ്രത്യുൽപ്പന്നമതി തീരെ നശിച്ചു വേഗം ഓടാനോ ഒളിക്കാനോ കഴിയാതെ വലയുന്നു. അപ്പോഴാണ് കാക്കകൾ അസാധുവുമാത്തിന്റെ തലയ്ക്കുശക്തിയോടുകൂടി കൊത്തുന്നതും കൊത്തുകൾകൊണ്ടു മുൻതൂങ്ങുന്നതും. അൽപ്പ് പർവ്വതത്തിന്റെ സമീപങ്ങളിൽ കാക്കകൾ ഈ മൂയൽവേട്ടചെയ്യുന്നതു സാധാരണയാണ്. അവിടങ്ങളിലെ മഞ്ഞിൻകട്ടയുടെ മുകുളിൽനിന്നു ഇതു എടുപ്പത്തിൽ സാധിക്കുകയും ചെയ്യും. മൂയൽ സാധാരണയായി പൂച്ചകളെപ്പോലെ രണ്ടുഭാഗത്തും ദ്വാരങ്ങളുള്ള മടകളിലാണ് താമസിക്കാറ്. ശത്രുക്കളെ യെപ്പെട്ടിട്ടാണ് ഇങ്ങനെ ചെയ്യാറെങ്കിലും അതിന്റെ ശത്രുക്കൾക്ക് ഈ വിദ്വേഗമില്ല. കാക്കകളിൽ ഒന്നു ഒരു ദ്വാരത്തിൽകൂടി മടയിൽ പ്രവേശിക്കും. മറ്റേ കാക്ക മറ്റേ ദ്വാരത്തിന്റെ അടുക്കെ നിൽക്കും. ഉള്ളിൽ പ്രവേശിച്ച കാക്ക മടയിൽനിന്നു മൂയലിനെ പുറത്തു മാടിക്കുകയും അതു പുറത്തു പ്രവേശിച്ചയുടനെ മറ്റേ കാക്ക അതിനെ തലയ്ക്കുകൊത്തി കൊല്ലുകയും ചെയ്യും. അഹരാഹരം ഈവക വേട്ട

ചെയ്യുന്ന പക്ഷി കാക്ക മാത്രമല്ല. അവയെപ്പറ്റി. ഞാൻ ഇവിടെ പ്രസ്താവിച്ച സമയം കളയുന്നില്ല. ഗൃഹങ്ങളിൽ മാംസഭക്ഷകളായവയൊക്കെ പലവിധമായ വേട്ടകളെക്കൊണ്ടാണ് അരവാരം സമ്പാദിക്കുന്നതു എന്ന് എപ്പോഴും അറിയാം. നായ്ക്കൾ വേട്ടയാടി ഗൃഹങ്ങളെ പിടിക്കുന്ന സമ്പ്രദായങ്ങൾ അറിയുന്നവരെക്കൊണ്ടു അവകളുടെ സാമത്വത്തെപ്പറ്റി പലപ്പോഴും സൂചിക്കുന്നതു കേൾക്കാം. നായ്ക്കൾ മിക്കതും ധൈര്യംകൊണ്ടാണ് ഗൃഹങ്ങളെ എതിരിട്ടു കൊല്ലുന്നത്. കുറുക്കൻ അങ്ങനെയല്ല; തനിക്കു അധികവും ഉപായമാണ് പ്രമാണം. ഒരു ഗൃഹത്തിന്റെ പിന്നാലെ ഓടി അതിനെ തോല്പിച്ചു കൊല്ലാനൊന്നും കുറുക്കനു ശക്തിയില്ല. കോഴിക്കൂട്ടുകൾ അന്വേഷിച്ചറിവാൻ താൻ സമർത്ഥനാണ്. വയലുകളിൽ കൂടി അലഞ്ഞുനടക്കുമ്പോൾ മുറിവേറൊരു ക്ഷീണിച്ചോ ഉള്ള ഗൃഹങ്ങളെക്കണ്ടാൽ അവയെ തോല്പിച്ചു കൊല്ലാൻ ബഹു സമർത്ഥനാണ് കുറുക്കൻ. തേനീച്ചയുടെ കൂട്ടിൽനിന്നു ദേൻ കവർണ്ണനും കുറുക്കൻ മടിക്കാറില്ല. ഈച്ചകൾ കുത്തുന്നതിനൊന്നും കുറുക്കനു പേടിയില്ല. നിലത്തു വീണുരുണ്ടു ഈച്ചകളെ ചതച്ചുകളകയാണ് കുറുക്കൻ ചെയ്യാറ്.

ചെന്നായ്ക്കളുടെ കഠിനമായ വിശപ്പും അത്യാന്തിയും പ്രസിദ്ധമാണ്. അതുകൾ വഴിയാത്രക്കാരെയും മറ്റും പിടിച്ചു തിന്നുന്ന വിധങ്ങളും അപ്രസിദ്ധമല്ല. ഉവയം തങ്ങളുടെ വേട്ടയിൽ അലോചനാശക്തി ഉപയോഗിക്കാറുണ്ടെന്നു കാണുന്നു. മാനിനെ വേട്ടയാടാൻ പുറപ്പെടുന്ന ചെന്നായ്ക്കു മാനിന്റെ അതിവേഗമുള്ള ഓട്ടത്തെപ്പറ്റി ധാരാളം അറിയാം. മാനിന്റെ പിന്നാലെ ഓടിയാൽ താൽ വേഗം തളൻപോകുമെന്നും മാനിനെ പിടിക്കാൻ തനിക്കു് ഒരുവൻ സാധ്യമല്ലെന്നും പക്ഷേ ചെന്നായ് പരിചയംകൊണ്ടു അറിഞ്ഞിട്ടുണ്ടായിരിക്കാം. അതുകൊണ്ടു മാനിനെ വേട്ടയാടാൻ പുറപ്പെടുന്ന ചെന്നായ് തന്റെ ഇണയെക്കൂടി ഒന്നായി കൂട്ടും. ഭായ്യാ

അന്താരാഷ്ട്ര രാഷ്ട്രപേരും കൂടി മാനിനെ ഒരു സമയത്തു പിന്തുടരുന്നോടുകൂടി. ഒന്നു ഒരുദിക്കിൽ ഒളിച്ചു നിൽക്കുകയും മറേതു മാനിന്റെ പിന്നാലെ ഓടുകയും ചെയ്യും പിന്നാലെ ഓടുന്ന ചെന്നായ് വല്ലവിധത്തിലും മാനിനെ തിരിച്ചോടിച്ചു തന്റെ ഇണ ഒളിച്ചുനിൽക്കുന്ന ദിക്കിലേക്കു കൊണ്ടുപോയി ചാടിക്കുന്നു. അവിടെനിന്നു പിന്നെ മാനിനെ പിൻതുടരുന്നതു അതുവരെ അവിടെ ഒളിച്ചുനിന്നിരുന്ന ചെന്നായ് ആയിരിക്കും. മറേതു അതിനിടയ്ക്കു ഒരു ദിക്കിൽ കിടന്നു ക്ഷീണംതീർക്കും. ഈ രണ്ടുചെന്നായ്ക്കളുടെയും ശക്തിയെ ക്ഷയിപ്പിക്കത്തക്ക ശക്തി മാനിനു ഇല്ലാത്തതുകൊണ്ട്, ആ സാധു മൃഗം ക്ഷീണിക്കുകയും കൊല്ലപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്നു. ഇങ്ങിനെയാണ് ചെന്നായ്കളിൽ ദമ്പതിമാർ മാനിറച്ചിയുടെ രൂപം പിടിച്ചുപിടിക്കുന്നത്.

ചെറുവക പൂക്കളും മറ്റു പൂക്കളും മത്സ്യങ്ങളും പക്ഷികളും മൃഗങ്ങളും തങ്ങളുടെ ഭക്ഷണം എങ്ങനെയാണു ലഭിക്കുന്നത് സമ്പാദിക്കുന്നതെന്നും ആ കാർയ്യത്തിൽ അതുകൾ എത്രമേൽ സാമർത്ഥ്യം ഉള്ളിട്ടുണ്ടെന്നുണ്ടെന്നും ഉള്ളതിന്റെ ഒരു ഏകദേശജ്ഞാനം ഉണ്ടാകേണ്ടതിന്നു ഞാൻ മേൽപ്രസ്താവിച്ച ഉദാഹരണങ്ങൾ ധാരാളം മതിയെന്നു വിചാരിക്കുന്നതുകൊണ്ടുണ്ടാകുന്ന ഉദാഹരണങ്ങൾ വർദ്ധിപ്പിച്ചു ഈ ഉപന്യാസങ്ങൾ വലുതാക്കുന്നില്ല. ജീവികൾ ആഹാരസാധനങ്ങൾ ശേഖരിച്ചു ക്ഷാമചാലത്തേക്കു തങ്ങളുടെ കുഞ്ഞുങ്ങൾക്കും ഉപയോഗമായിത്തീർത്തുപോകുന്ന സൂക്ഷിച്ചുപയ്ക്കുന്ന സമ്പ്രദായത്തെപ്പറ്റിയാണ് ഇവിടെ ചുവടെ അല്പം പറയാനുള്ളത്. പുഷ്പങ്ങളിലും വേറെ ചില സാധനങ്ങളിലും ചെന്നായ്ക്കൾ കവന്നോടുന്നതു തങ്ങളുടെ കൂടുകളിൽ കൊണ്ടുപോയി ശേഖരിക്കുന്നതേനീച്ച മുതലായ ജീവികളെപ്പറ്റി പറയാമെന്നു പച്ചാൽ അതുതന്നെ ഇതിന്റെ പത്തിരട്ടി വലിപ്പത്തിലുള്ള ഒരു പ്രബന്ധത്തിനു മതി. ഈ ചുവടെ പുഷ്പങ്ങളിൽ പോയി തേൻ ചുട്ടുതുണുവുന്ന

തിന്നു പ്രതിയായി അവക ചെടികൾക്കു സന്തതൃല്ലാദനാത്മം സഹായിക്കുന്നുണ്ടെന്നും ഞാൻ പറയുമ്പോൾ അതിനെപ്പറ്റി മുന്പു കേട്ടിട്ടില്ലാത്തവരൊക്കെ ഒന്നു അന്ധാളിക്കാൻ മതി. പുഷ്പങ്ങളിൽ ആണും പെണ്ണും എന്ന വകഭേദം ഉണ്ടെന്നുള്ളതും അതിൽ അർബുപ്പിച്ചതിലെ ചില പൊടികൾ ചെൺ പുഷ്പത്തിൽ വീണല്ലാതെ കായ് ഉണ്ടാകയില്ലെന്നുള്ളതും ഈ പൊടികളെ ഒന്നിൽനിന്നു മറെറാന്നിലേക്കു വ്യാപിപ്പിക്കുവാൻ സഹായിക്കുന്നതു പാപ്പാത്തികൾ മുതലായ ഈച്ചകൾ ആണെന്നുള്ളതും മറ്റും ഈ പ്രബന്ധത്തെ അപേക്ഷിച്ചു കറേ അപ്രകൃതമാകയാൽ ഞാൻ അവയെപ്പറ്റി തല്പാലം ഒന്നും പറയുന്നില്ല. അഹാരസാധനങ്ങൾ ശേഖരിച്ചു വെക്കുന്ന തേനീച്ചമുതലായ ജീവികളെപ്പറ്റി നിങ്ങൾതന്നെ പലപ്പോഴും കണ്ടും കേട്ടും അറിഞ്ഞിട്ടുള്ളതാണ്. വേനൽക്കാലം മുഴുവനും ഒരു ഭ്രാന്തനെപ്പോലെ വൃക്ഷക്കൊമ്പുകൾതോറും തുള്ളിച്ചാടിനടക്കുന്ന അണ്ണാൻ വഷകാലത്തെ അവശ്രുത്തിനുവേണ്ടി മാങ്ങയണ്ടി മുതലായ സാധനങ്ങൾ ശേഖരിച്ചു വെക്കാനുള്ളതിനെപ്പറ്റിയും പക്ഷേ നിങ്ങൾക്കു അറിയാമായിരിക്കാം. എന്നാൽ 'ഹങ്കാ' എന്ന രാജ്യത്തുള്ള ഔദ്യകച്ചുലികൾ വർഷങ്ങളുവിലെ അവശ്രുത്തിനായി ധാന്യം ശേഖരിച്ചു വെക്കാനുള്ള സമ്പ്രദായത്തെപ്പറ്റി നിങ്ങളിൽ അധികം പേരും കേട്ടിരിപ്പാൻ സംഗതിയില്ല. ഈ പുലികൾ പാടങ്ങളിൽ കഴിച്ചുണ്ടാക്കിയ മടകളിലാണ് താമസം. ഈ മടകളുടെ ഭാഗം വളരെ ചെറുതായിരിക്കുമെങ്കിലും ഉള്ളു വളരെ വിസ്താരമുള്ളതായിരിക്കും. ധാന്യങ്ങൾ കൊയ്യുവാൻ കാലമായാൽ ഈ പുലികൾ ചെന്നു അവയുടെ കതിരുകൾ മുറിച്ച്കുത്തു തങ്ങളുടെ മടകളിൽ കൊണ്ടുപോയി ഭ്രമമായിസൂക്ഷിച്ചുവെക്കും. കഠിനമായ ക്ഷാമകാലങ്ങളിൽ മനുഷ്യരുടെ ഇടയിൽകൂടി ഭക്ഷണസാധനങ്ങൾക്കു പത്തംവരുമ്പോൾ ധാന്യങ്ങൾ ശേഖരിച്ചുവെക്കുന്നവണ്ണം മൂന്നാലോചന ഇല്ലാതിരുന്ന ഈ മനുഷ്യർ ഈ പുലികളെയാണത്രെ ശരണം

പ്രാപിക്കുന്നത്. ഏലികളുടെ മടകൾ കിളച്ചു അതിൽനിന്നു ബലമായി അ സാധുജീവികൾ പ്രയാസപ്പെട്ടും മൂന്നാലോചനയോടുകൂടിയും ശേഖരിച്ചുവെച്ചു ധാന്യങ്ങൾ കവണെടുക്കുന്നു. ഒരു ഏലിയുടെ മടയിൽ സാധാരണയായി രണ്ടു സേറിൽ കുറയാതെ ധാന്യം ഉണ്ടാകുമത്രെ. വടക്കേ അമ്മേരിക്കയിൽ മൂരകൊത്തൻജാതിയിൽ പെട്ട രണ്ടുതരം പക്ഷികൾ വർഷകാലത്തേക്കു ആഹാരം ശേഖരിച്ചുവയ്ക്കുന്ന മാറ്റങ്ങൾ വളരെ അശ്ചര്യമുള്ളവയാകുന്നു. ഈ പക്ഷികളുടെ ക്ഷണം സാധാരണയായി ചെറുപ്രാണികളും വിശേഷിച്ചു ഉറുമ്പുകളും ആകുന്നു. വേനൽക്കാലം മുഴുവനും ഈ ജീവികളെ പിടിച്ചു തിന്നുന്നതിലും വർഷകാലത്തേക്ക് 'ഓക്ക്' വൃക്ഷത്തിന്റെ കായ്കൾ ശേഖരിച്ചു വയ്ക്കുന്നതിലും ഈ പക്ഷികൾ കാലം കഴിക്കുന്നു. വർഷകാലത്തു ഇവ ഈ കായ്കളെ അല്ലാതെ പ്രാണികളെ തിന്നാറില്ല. ഇങ്ങനെ കൊല്ലത്തിൽ ഏതാനും ഭാഗം സസ്യഭക്ഷം ശേഖരണകാലം മാസേകം ആയ ഈ പക്ഷി മേല്പറഞ്ഞ കായ് സൂക്ഷിച്ചുവയ്ക്കുന്ന സമ്പ്രദായം ഇങ്ങനെയാണു്. അമേരിക്കയിൽ ഒരുവിധം പുഷ്പം ഉണ്ടു്. ഈ പുഷ്പത്തിന്റെ തണ്ടു വളരെ നീണ്ടതും ഉള്ളു പൊള്ളയാകുന്നതും ആയിരിക്കും. പുഷ്പം വാടി ഉണങ്ങിപ്പോയതിനുശേഷവും ഈ തണ്ടു വീണ്ടുപോകാതെ ചെടിയിന്മേൽതന്നെ ഇരിക്കും. പക്ഷെ അതിന്റെ ഉള്ളിലെ നീരൊക്കെ വറ്റിപ്പോകും. നമ്മുടെ ഈ പക്ഷി പുഷ്പത്തണ്ടുകൾ തുളച്ചു അതിലായിരിക്കുമത്രെ തന്റെ വർഷകാലത്തേക്കുള്ള ഭക്ഷണമായ കായ്കൾ സംഭരിച്ചുവയ്ക്കുന്നതു്.

നാം നെയ്യുറുമ്പുകളെപ്പറ്റിയും തേൻച്ചീകളെപ്പറ്റിയും കേൾക്കാറുണ്ടു്. എന്നാൽ തേനെറുമ്പുകളെപ്പറ്റി കേട്ടിട്ടില്ല. 'ടെക്സാസ്സ്' എന്ന രാജ്യത്തു ഒരുവിധം തേനെറുമ്പുകളുണ്ടു്. ഇവയുടെ വയറിന്റെ ഒരുഭാഗത്തു തോൽത്തരത്തുപോലുള്ള ഒരുവിധം സഞ്ചിയുണ്ടു്. ഈ സഞ്ചി

യിൽ ഈ ഏറ്റവും തേൻ ശേഖരിച്ചുവെക്കുന്നു. റബ്ബർപോലെ ഈ തുരുത്തു വലുതാകുന്നതാകയാൽ കുറെ അധികംതേൻ ഇതിൽ ശേഖരിച്ചു വെക്കുവാൻ ഈ ഏറ്റവുമധികം സാധിക്കുന്നു. ഈ തേൻ അതിന്റെ ശരീരത്തോടു ദ്രവിച്ചു ചേരുന്നതെങ്കിലും അതിന്റെ പൂഞ്ഞയിൽ നിറച്ചുവെച്ചിരിക്കുന്ന വെള്ളംപോലെ കേടുപാടാതെ നില്ക്കുന്നു. ഒരു കൂട്ടം ഏറ്റവുമധികം അല്പം ചിലതിന്നു മാത്രമേ ഈ വിധം സഞ്ചികളുള്ളൂ. ഈ സഞ്ചി പാടുള്ളടത്തോളം വലുതായിക്കഴിഞ്ഞതിനു ശേഷം ഈ ഏറ്റവുമധികം അതിന്റെ കൂട്ടിൽ ഒരുദിക്കിൽ അന്നുണ്ടാതെ കിടക്കുന്നു. അ കൂട്ടിലുള്ള മറ്റുള്ള ഏറ്റവുമധികം തങ്ങളുടെ നിത്യവേലകൾ ചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കും. വലുതായ വയറുംകൊണ്ടു കിടക്കുന്ന ഈ സാധു ഏറ്റവുമധികം സുരക്ഷിതമായി മറ്റുള്ള ഏറ്റവുമധികം കേവലം ഗണ്യമാക്കുകയേ ഇല്ല. കഴിഞ്ഞു വന്നടുക്കുമ്പോൾ മറ്റുള്ളവർ ഇവയെ അടുത്തുപരിചയം അവയെ തടവിക്കൂട്ടി കാമോതുളളി തോഴ്ചപറിച്ചു പോകുകയും ചെയ്യും. ഇങ്ങനെ തങ്ങളുടെ കൂട്ടാളികൾക്കു കഴിയാതെ ലത്തേക്കുള്ള ഭക്ഷണം ശേഖരിച്ചു വെക്കുന്ന ഓരോ തുരുത്തും വെച്ചുകൊണ്ടു് ബുദ്ധിമുട്ടി ജീവിക്കുന്ന ജീവികളും ഉണ്ടു്. നമ്മുടെ കവികൾ ഇവയെപ്പറ്റി അറിഞ്ഞിരുന്നെങ്കിൽ ഈ വക ജീവികളെ അയ്യരുന്ന അനേകം ദുഷ്ടന്മാരെ സൃഷ്ടിച്ചു വിട്ടിരിക്കുന്ന ബ്രഹ്മാവിന്റെ ഗുണനാഥന്മാരായി കല്പിച്ചു കവിതകൾ ഉണ്ടാക്കാൻ ഇടയുള്ളതു്. പ്രാക്കികളുടെ അഹംസന്യാസക്രമത്തെപ്പറ്റി വാചരിക്കുമ്പോൾ ഒന്നാമതായി എടുത്തുപറയേണ്ടതു് ഏറ്റവുമധികംപ്പറ്റി തന്നെയാണു്. ഏറ്റവുമധികം ധാന്യങ്ങൾ കൃഷിചെയ്യുന്നതും പശുക്കളെപ്പോലെ ചിലവയെ വളർത്തി അവയിൽനിന്നു പാലെടുത്തുണ്ടാക്കുന്നതും മറ്റും വിവരിക്കുവാൻ അരംഭിക്കുമ്പോൾ ഉണ്ടായേക്കാനിടയുള്ള പ്രബന്ധവിസ്താരം ഭേദപ്പെട്ടിട്ടാണു് ഞാൻ അതിലേക്കു ശ്രമിക്കാതിരുന്നതു്. ഈ പ്രബന്ധം അവസാനിപ്പിക്കുന്നതിന്നു മുമ്പായി എനിക്കു ഒരു ജീവിയെക്കുറിച്ചു മാത്രമേ പറയാ

നുള്ളൂ. ഈ ജീവിതയെക്കുറിച്ചു പറയുന്നതിനു മുമ്പായി കലക്കത്തു ക്ഷയൻനമ്പ്യാരെപ്പറ്റി രണ്ടുവാക്കു പറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. 'വേട്ടാളരെപ്പോലെ തൻ നിറമാക്കുവാൻ കാട്ടാളരെപ്പോലെ മററാതമില്ലെന്നു കേട്ടാളുകൾക്കൊക്കെ നിശ്ചയം വന്നിട്ടു' എന്നുള്ള പാദങ്ങൾ ഒരു കവികളെന്തൻ ഉണ്ടാക്കിയപ്പോൾ വേട്ടാളനെപ്പറ്റി അദ്ദേഹത്തിനുണ്ടായിരുന്ന ഇത്തരത്തിൽനിന്നു അർക്കിച്ചു ഓറിപ്പൂ' ഈ നാളെറ്റു കൊല്ലത്തിനിടയിൽ നമ്മുടെ നാട്ടുകാരിൽതന്നെ അധികംപേർക്കും ഉണ്ടായിട്ടില്ലെന്നുള്ളതു വളരെ വ്യസനിക്കത്തക്ക കാര്യമാണു്. വേട്ടാളൻ അതിന്റെ കൂട്ടിൽ പൂഴ്കളെ കൊണ്ടുപോയി വയ്ക്കുന്നതും കുറേക്കാലം കഴിയുമ്പോൾ അതിൽനിന്നു മററാത വേട്ടാളൻ പുറത്തേക്കു പുറപ്പെടുന്നതും കണ്ടിട്ടുള്ള ദൃഷ്ടമാത്രം ഇങ്ങനംകൊണ്ടല്ലയോ മറ്റു വിധത്തിൽ വളരെ പ്രാതിയെ സമ്പാദിച്ചു അകവിക്കു ഈ വിഡ്ഢിത്വം പിണഞ്ഞുപോയതെന്നു ശങ്കിക്കുന്നു. വേട്ടാളൻ കൂട്ടുകെട്ടി അതിന്റെ ഉള്ളിൽ മുട്ടയിടുന്നു. മുട്ടയിൽനിന്നു കുഞ്ഞു പിരിഞ്ഞു ഉടനെ കുട്ടികേൾക്കുന്നതു പൂഴ്കളെ മാത്രമാണെന്നു അതിന്റെ തള്ളയ്ക്കറിയാം. ഈജ്ഞാനം എങ്ങനെ ഉണ്ടായെന്നുള്ളതു് ഈ സന്ദർഭത്തിൽ ചോദിക്കേണ്ട ചോദ്യമല്ല, ഈകുട്ടിക്കു തിന്നേണ്ടതിനുള്ള അഭവശ്രത്തിനാണു വേട്ടാളൻ അതിന്റെകൂട്ടിൽ പൂഴ്കളെ ശേഖരിക്കുന്നതു്. ഒരു എമ്പ്രാൻ പൂജിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന ഒരു ബിംബത്തിന്മേൽ വനമാലകൾ ചാർത്തിയതു കണ്ടിട്ടു ഭക്തനാടൻ നമ്പൂരി 'നല്ലിക്ക! ഇവിടെ കൈപ്പയും പടോലവും നട്ടുനന്നച്ചു കൂട്ടുകയാണല്ലേ?' എന്നുപറഞ്ഞ വിധം വല്ലതും കണ്ടാൽ അതിന്റെ ശരിയായ തത്വം മനസ്സിലാക്കാൻ ശ്രമിക്കാതെ പ്രഥമദൃഷ്ടിയിൽ തോന്നുന്ന അഭിപ്രായങ്ങൾ തത്വമായി വിചാരിക്കുന്ന ചിലർക്കു ഈപ്രബന്ധം വല്ലവിധത്തിലും ഉപകാരപ്രദമായിത്തീരമെങ്കിൽ ഞാൻ കൃതകൃത്യനായെന്നു എനിക്കു പറയാനുള്ളൂ.

XVII.

ശ്രീരാമന്റെ ബാല്യം.

കോമളന്മാരായൊരു സോദരന്മാരുമായി
 ശ്രാമളനിറം പൂണ്ട ലോകാഭിരാമദേവൻ,
 കാതന്യാമൃതപൂർണ്ണപാംഗ വീക്ഷണമകൊണ്ടും
 സാരസ്വപ്രകടപൂർണ്ണലാപ പീഠഘൃഷ്ടമകൊണ്ടും,
 വിശ്വപ്രാപനമായ രൂപസൗന്ദര്യമകൊണ്ടും
 നിശ്ശേഷാനന്ദപ്രദ ദേഹമാർദ്ദ്രമകൊണ്ടും,
 ബന്ധുകുടന്താഞ്ചര ചുംബനരസമകൊണ്ടും
 ബന്ധുരന്താങ്കുര സ്പഷ്ടമാസാദൈകൊണ്ടും,
 ഭൂതലഃസ്ഥിത പാദാബ്ജദപയയാനമകൊണ്ടും
 ചേതോമോഹനങ്ങളാം ചേഷ്ടിതങ്ങളകൊണ്ടും,
 താതനമമ്മമാർക്കും നന്ദരവാസികൾക്കും
 പ്രീതി നല്കിനാൻ സമസ്തേന്ദ്രിയങ്ങൾക്കുമെല്ലാം.
 ധാലദോരാന്തേ സപൂർണ്ണശ്വപഥപൂർണ്ണകാരമായ്
 മാലേയമണിത്തതിൽ പറവീടും കുരളവും,
 അഞ്ജനമണിത്തതി മതെ ജ്വലതരമായ
 കണ്ഠനേത്രവും, കടാക്ഷാവലോകനങ്ങളും,
 കണ്ണാലങ്കാരമണികണ്ഡലം മിന്നീടുന്ന
 സ്വപൂർണ്ണപ്പണസമഗന്ധകണ്ഡലങ്ങളും,
 ശാർദ്ദൂലനഖങ്ങളും ചിദ്രമമണികളും
 ചേതുമുദൻകാന്തസ്വപമണികൾ മദ്ധ്യമദ്ധ്യ,
 കോർത്തു ചാത്തീടുന്ന നാദ കണ്ഠകാണേയാദ്യോതവും
 മുത്തുമാലകൾ വനമാലകളോടും പൂണ്ട
 വിസ്മൃതോരസി ചാർത്തും തുളസീ മാല്യങ്ങളും,
 അംഗദങ്ങളും, വലയങ്ങൾ, കങ്കണങ്ങളും,
 അംഗുലീയങ്ങൾകൊണ്ടു ശോഭിച്ചു കരങ്ങളും
 കാഞ്ചന സുദൃശചീതാഞ്ചരോപരി ചാർത്തു,

കാഞ്ചികൾ റൂപ്പാങ്ങളെന്നിവ പലതരം
 രാജകാരങ്ങൾ പൂണ്ടു സോദരന്മാരോടുമൊ-
 രാജകാരങ്ങളേത്താൻ ഭൂമിദേവികു നാഥൻ.
 ത്തോപിന്നധിവാ സമുണ്ടായോരയോജ്യയിൽ
 പൊൽത്താർമാനിനി താനും കളിച്ചു വിളങ്ങിനാൾ
 ഭൂതലത്തികളെല്ലാമന്നതൊട്ടുനടന്നും
 ഭൂതീയും വലിച്ചിതു ലോകവുമാനദിച്ചു.
 ദമ്പതിമാരെച്ചൊല്ലുംകൊണ്ടേവം രജിപ്പിച്ചു
 സന്ദ്രതികൈമാറും സന്ദ്രാപിച്ചിതു മെല്ലെ
 വാധിനന്ദനനായ വസിഷ്ഠമഹാമുനി
 വാധിപുവകമുപനിച്ചിതു ബാലന്മാരെ
 ശ്രുതികളൊടു പുനരംഗങ്ങളുപാംഗങ്ങൾ
 സ്തുതികളുപസ്തുതികളുമശ്രമമെല്ലാം
 പാഠായതു പാത്താലതൊരതുതമവ
 പാടവമേറ്റം നിജശ്യാസങ്ങൾ തന്നയല്ലോ.
 സകല ചരാചര ഗുരുവായ് മരുവീടും
 ഭഗവാൻ തനിക്കൊരു ഗുരുവായ് ചമഞ്ഞീടും
 സഹസ്രപത്രോരുവപുത്രനാം വസിഷ്ഠൻ
 മഹത്പമേറ്റം ഭാഗ്യമെന്തു ചൊല്ലാവതോത്താൽ
 ധനുർവ്വേദംഭോനിധി പാഠനന്മാരായ്തന്ന
 തന്നയന്മാരെന്നതു കണ്ടൊരു ദശരഥൻ
 മനസി വളന്നൊരു പരമാനന്ദംപൂണ്ടു
 മുനിനായകനേയുമാനദിപ്പിച്ചു നന്നായ്.
 ആമോദം വളന്നുള്ളിൽ സേവ്യാസേവകഭാവം
 രാമലക്ഷ്മണന്മാരും കൈക്കൊണ്ടാരതുപോലെ.
 കോമളന്മാരായ് മേച്ചും ഭരതാരതൃപ്തന്മാർ
 സപാമിളിത്യകഭാവം കൈക്കൊണ്ടാരനടന്നും.

(ഏഴുതാഴ്ച)

XIX

ചീനരാജ്യവും അവിടത്തെ ജനങ്ങളും

ഇക്കഴിഞ്ഞ മപ്പൻപുഴൽ ചീനയും ജപ്പാനും തമ്മിൽ ഉണ്ടായ യുദ്ധത്തിൽ ചീനർ തോറ്റുപോയതിന്റെശേഷം, ജപ്പാൻ കരുടെ അത്യന്തകരമായ സാമർത്ഥ്യത്തിന്റെയും ജയത്തിന്റെയും ശരിയായ കാരണങ്ങളെ ക്രമേണ ചീനർ അറിഞ്ഞുപറഞ്ഞുപോകുന്ന പല സംഗതികളാലും തെളിയുന്നു. ഈയിടെ പതിനാഴിരത്തോളം ചീനന്മാലകന്മാർ ജപ്പാനിൽപോയി നാനാവിദ്യകൾ പഠിച്ചുതുടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. ചീനരും ജപ്പാൻകാരും തമ്മിലുള്ള സംബന്ധം, അവരിൽ കാരോരുത്തരും മറ്റേതു ജാതിക്കാരും തമ്മിലുള്ളതിനേക്കാൾ അടുത്തതാകുന്നു. ചീനമഹാരാജ്യത്തിൽ നാലായിരം ലക്ഷം ജനങ്ങൾ ഉണ്ട്. ജനസംഖ്യകൊണ്ട് അത്ര ലോകത്തിൽ പ്രഥമസ്ഥാനം വഹിക്കുന്നു. അരിനാൽ ചീനയും ജപ്പാനും യോജിച്ചതിന്നു മറ്റേതെങ്കിലും ജാതിക്കാരോടു പോർ ചെയ്യുപക്ഷം, അവർ ജയശാലികളായിത്തീർവാൻ വഴിയുണ്ടെന്നു യൂറോപ്യരും മറ്റും ദീർഘദർശനം ചെയ്യുന്നതായി നാം അറിയുന്നു. ജപ്പാൻദേശീയരെ സകല പ്രകാരണയും അനുകരിക്കുവാൻ ചീനർ ഒരുങ്ങിപ്പുറപ്പെടുന്നതായാൽ ഈ ഇരുജാതിക്കാരും ലോകത്തിലെ ജാതികളിൽ വെച്ച് ഏറ്റവും ബലവാനായി തീരുമെന്നുള്ളതിന്നു സംശയമില്ല. ഈ സന്ദർഭത്തിൽ ചീനയേയും അതിലെ ജനങ്ങളേയും കുറിച്ചുള്ള വിവരങ്ങൾ അറിയുവാൻ ഒരു താല്പര്യം ലോകരിൽ ജനിക്കുന്നതു സ്വാഭാവികമാണല്ലോ.

റാബ്രയും ബ്രിട്ടീഷ് രാജ്യവും കഴിഞ്ഞാൽ ഭൂവിസ്താരംകൊണ്ടു രാജ്യങ്ങളിൽവെച്ചു ചീന മുന്തിട്ടു നില്ക്കുന്നു. അതിന്നു ഏകദേശം നാല്പത്തയ്യായിരം ചതുരശ്രനാഴിക വിസ്താരമുണ്ട്. ചീനർ തങ്ങളുടെ രാജ്യം ഭൂമിയുടെ നടുവിലാണെന്നു വിശ്വസിച്ചു അതിനെ മദ്ധ്യരാജ്യമെന്നു വിളിക്കുന്നു. അരിൻ, ഇന്ത്യാ

ഏകദേശം മൂന്നുകൂടിയ വലിപ്പം ഉണ്ട്. അവയുടെ സാധാരണലോഹങ്ങളെല്ലാം ഉണ്ടെങ്കിലും ഒരു വെളുത്തതരം കളിമണ്ണ കൊണ്ടാണു അ രാജ്യം കേൾവപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത്. കല്ലുരി കഴിച്ചെടുത്തു തുടങ്ങിട്ടു അധികകാലമായിട്ടില്ല. ഭൂമിയിൽ കഴികൾ, ഈ ആവശ്യത്തിനു, താഴെ കനാലിത്തം പണ്ടു മരിച്ചു പോയ ഒരു ചക്രവർത്തിനിയെ അസാധ്യപ്പെടുത്തി എന്നുള്ള കാരണത്താൽ ഈ തുരങ്കങ്ങളെ കണ്ടെക്കാവതേക്കു നിർത്തൽ ചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കുകയും! മുഖ്യധാന്യം അരിയത്രെ. കോതമ്പും തെനയും തെങ്ങും പലേടത്തും ഉണ്ട്. പട്ടുചുഴിയിനെ തീറ്റുന്ന മൽബറി വൃക്ഷം ധാരാളമായി വളർന്നുണ്ടു്. ജനബാഹുല്യം നിമിത്തം ദുഷ്ടമൃഗങ്ങൾ ഇല്ലെന്നുതന്നെ പറയാം.

ചീനർ, കാസ്പ്യൻ സമുദ്രത്തിന്റെ ദക്ഷിണപ്രദേശങ്ങളിൽനിന്നും ഏകദേശം രണ്ടാം സംവത്സരങ്ങൾക്കു മുമ്പിൽ വന്നവരാണെന്നു പറയുന്നു. ആയുർവ്വേദം ഇൻഡ്യയിലെ പൂർവ്വ നിവാസികളെ ചെയ്തപ്പോലെ, ഇവർ ചീനയിലെ പൂർവ്വ നിവാസികളെ ഓടിച്ചു കാട്ടിയേയ്ക്കുകയും ചെയ്തു.

ചീനർ തവിട്ടുനിറവും ഉയന്നു കവിളുള്ളുകളും ഉള്ളവരാകുന്നു. നിറയിൽ അല്പം ദിക്കിൽ ഒഴികെ, തലയുടെ ശേഷമുള്ള ഭാഗം മുഴുവനും കെഞ്ചരം ചെയ്യുന്നു. നിറയിലുള്ള കടുമ വളരെ നീണ്ടിരിക്കും. അതിനെ സാധാരണയായി 'പന്നിവാൽ' എന്നു് അവർ വിളിക്കുന്നു. വികൃതികളായ കുട്ടികൾ ചിലപ്പോൾ തങ്ങളുടെ ചങ്ങാതികളിൽ രണ്ടാളുകളുടെ വാലുകൾ, അറിയാതെ ചെന്നു കൂട്ടിക്കെട്ടും. ഈ വാലിന്റെ അറ്റം മുറിക്കു പുറത്തു്, അവർക്കു പരമ സുഖമായ ഒരു കാർഷ്യമാകുന്നു. പെൺകുട്ടികൾക്കു ഏകദേശം അഞ്ചുപയസ്സായാൽ, അവരുടെ കാലുകൾ പിന്നെ വളരാതിരിക്കത്തക്കവണ്ണം കെട്ടിമുറക്കുന്നു. ഇതു് അവർക്കു് വളരെ വേദനക്കു കാരണമാകുന്നുണ്ടെങ്കിലും ചെറിയ പാദങ്ങൾ സ്രീകൾക്കു ഏറ്റവും

വലിയ ഭംഗിയാണെന്നു ചീനർ വിചാരിച്ചുവരുന്നതിനാൽ, ചിലപ്പോൾ ഒരു പെൺകുട്ടിയുടെ ഒന്നോ രണ്ടോ കാൽവരലുകൾ പോയാലും, അതു സാരമില്ലെന്നാണ് അവരുടെ പക്ഷം. പതിവിൽ ചെറിയ പാദങ്ങളുള്ള ഒരു ബാലികയെ കണ്ടാൽ 'അവളുടെ അമ്മ എത്രയോ നല്ലവളായിരിക്കണം' എന്നു കാഴ്ചക്കാർ പറഞ്ഞു വിസ്മയിക്കുമത്രെ. ഭംഗിയായി മുടി കെട്ടിവെച്ചിട്ടുള്ളതിൽ ചീനസ്രീകൾക്കു വളരെ ഭ്രമമുണ്ട്. തലയും മുടിയും മറെറാന്നിന്മേലും തൊടാതിരിപ്പാൻ മുളകൊണ്ട് ഒരു മാതിരി തലയിണ ഉണ്ടാക്കി കഴുത്തിൽവെച്ചു കെട്ടിനടക്കുമത്രെ. അപസ്മരമുള്ള ചീനസ്രീകൾ ഇതുകൂടാതെ തങ്ങളുടെ മുഖത്തു വെള്ളയോ ചുവപ്പോ ചായം തേയ്ക്കാറുണ്ട്. സ്വസ്ഥനാവരുത്തേണമെന്നു കരുതി, ഇന്ത്യയിലെ ചിലജാതി സ്രീകൾ ഭേദത്തിൽ മഞ്ഞൾ പൂശി മഞ്ഞപ്പിത്തം പാടിച്ച് വരെപ്പോലെ കാണുന്നുണ്ടല്ലോ. ചീനയിലെ ചായപ്രയോഗമാണു അതിലും ഭേദം.

ചീനർ ഉണ്ണുന്നത് ഒരു അസാധാരണ സമ്പ്രദായത്തിലാണ്. ചോറ് ഒരു പാത്രത്തിലിട്ടു ഒരു കൈകൊണ്ട് അതിനെ താടിയുടെ കീഴേ പിടിക്കുകയും, മറെറു കയ്യിലുള്ള രണ്ടു കോലുകൾകൊണ്ടു ചോറ് തട്ടി വായിലാക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. തേയിലയോ തിളപ്പിച്ചുവെച്ച വെള്ളമോ അല്ലാതെ പച്ചവെള്ളം അവർ കുടിക്കുകില്ല. അസാധാരണയായി കോഴി, താറാവു, പന്നി ഇവയുടേയും, ചിലപ്പോൾ പൂച്ച, പട്ടി, തവള ഇവയുടേയും മാംസം ഭക്ഷിക്കുന്നു. മത്സ്യം ധാരാളമായുപയോഗിക്കും. വെട്ടുക്കിളികളേയും, പൂല്പിച്ചാടികളേയും ചില പ്രദേശങ്ങളിൽ ചുട്ടുതിന്നാറുണ്ട്. പശുവിൻപാൽ കുടിക്കുന്നതു ദുർല്ലഭം. എന്നാൽ ഏററവും വിശേഷമായ ഭക്ഷണം എന്നു അവർ വെച്ചിരിക്കുന്നത് ഒരുമാതിരി 'മീവൽപക്ഷിയുടെ കൂട്ടുകൾകൊണ്ട് ഉണ്ടാക്കുന്ന സൂപ്പാ'കുന്നു. ഓരോ കൂടിൻ ഏകദേശം അതിന്റെ തൂക്കത്തോളം വലകൊടുക്കണം. കറുപ്പുതീനും കറുപ്പുപുകവലയും വളരെ സാധാരണമാകുന്നു.

ലാന്തർവിളക്കുകൾ ഉണ്ടാക്കുന്നതിൽ ചീനക്കു വളരെ സാമർത്ഥ്യം ഉണ്ട്. അവ കടലാസ്, പട്ട്, ചില്ല, കൊമ്പ് മുതലായവകൊണ്ടു് അനേകവിധത്തിൽ ഉണ്ടാക്കപ്പെടുന്നു. അവയ്ക്കു ഞെറുത്തൽ അഥം ഉറപ്പികവരെ വിലയുണ്ട്.

ചീനയിലെ ദക്ഷിണനഗരങ്ങളിലെ തെരുവുകൾ സാധാരണയായി വീതി കുറഞ്ഞതും, ഇഷ്ടികയോ കല്ലോ പതിച്ചിട്ടുള്ളതും ആകുന്നു. ചില തെരുവുകളുടെ നടുവിൽ ഒരാൾ നിന്നു കൈരണ്ടും നിവർത്തിയാൽ ഇരുവശവും ഉള്ള കെട്ടിടങ്ങളെ ഏകദേശം തൊടാം. വണ്ടികൾ ദുർല്ലഭമാകയാൽ വാസ്താവുമുള്ള തെരുവുകൾക്കു് അവശ്യമില്ല; വീഥികളുടെ ഇടുക്കും നിമിത്തം വെയിൽ അവയിൽ അധികമായി കൊള്ളുകയില്ല. എങ്കിലും വടക്കൻപ്രദേശത്തിലുള്ള തെരുവുകൾ വിസ്താരമുള്ളതും, കൽത്തളമിടപ്പെടാത്തതും ആകുന്നു.

വിവാഹാചരങ്ങൾ പല സംരതികളിലും ഇന്ത്യയിലെ പ്ലോയെതന്നെ ആകുന്നു. ൨൦-വയസ്സു കഴിയുന്നതിനു മുമ്പിൽ വിവാഹം ചെയ്യാത്ത പുരുഷന്മാർ പുകക്കും. സ്ത്രീയുടെയും പുരുഷന്റെയും ജാതകങ്ങൾ യോജിക്കുന്നുണ്ടോ എന്നുനോക്കും. വിവാഹം നിശ്ചയിച്ചിട്ടുള്ള മൂന്നു ദിവസത്തിനകം, ഇരുഭാഗക്കാരുടെയും വീട്ടിൽ വിലപിടിച്ചു പുറത്തേക്കുപോകുന്ന സാമാനം ഉടയുകയോ, കളവുപോകയോ ചെയ്താൽ അതു ദുശ്ശക്തനുമായി വിചാരിക്കപ്പെടുകയും ആ വിവാഹനിശ്ചയം ഉടനെ ദുർബ്ബലപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്യും. വിവാഹകർമ്മത്തിനുള്ള ദിവസം നിണ്ണയിക്കുന്നതു ജ്യോതിഷക്കാരനാണു്. വാരുണകർ പുരുഷന്റെ ഭവനത്തിൽ കൂടി, അവിടെനിന്നും സ്ത്രീയുടെ വീട്ടിലേക്കു യാത്ര പുറപ്പെടുന്നു. വഴിയിൽ ദുർഭൂതങ്ങൾ ഒളിച്ചിരുന്നു വല്ല ഭോഷവും വരുത്താതിരിപ്പാൻവേണ്ടി ഒരു വലിയ കഷണം പന്നിമാംസം മുന്യുകൊണ്ടുപോകും. സ്ത്രീ അവളുടെ ഏറ്റവും നല്ല വസ്ത്രങ്ങളും അഭരണങ്ങളും ധരിച്ചു് പൊൻ

പൂശിയ ഒരു കസേരയിന്മേൽ കയറിയിരുന്നു തന്നത്താൻ സ
 ച്ചാഗം മൂടുന്നു. അനന്തരം ആ കസേര നാലുപേർ എടുത്തു
 എല്ലാവരും ഭവേഷയായതായി പുരുഷന്റെ ഭവനത്തിലേക്കു
 തിരികെ പുറപ്പെടുന്നു. അവിടെ എത്തിയാൽ, ജപലിക്കുന്ന
 തീക്കനൽ നിറച്ചിട്ടുള്ള ഒരു പാത്രത്തിന്റെ മീതെകൂടി, സ്ത്രീ
 യെ പൊക്കി എടുത്ത് വീണ്ടും നിലത്തു വെക്കുന്നു. ഇതി
 ന്റെറശേഷം അവൾ ത്റെറ്റുപ്രവേശംചെയ്തപ്പോൾ അവന്റെ
 സന്നിധിയിൽ സാഷ്ടാംഗമായി വീഴുകയും ചെയ്യുന്നു. അന
 ന്തരം വധുവരന്മാർ വേദത്തിലുള്ള ബലിപീഠത്തിൽ മുന്മാകെ
 അകാശം, ഭൂമി, ഇവയെയും, മരിച്ചുപോയ പൂർവ്വന്മാരെയും
 നമസ്കരിക്കുന്നു. മാതാപിതാക്കന്മാരെ അനുസരിക്കാതെ, പ്ര
 സാധിക്കാതെ, ബ്രഹ്മചാരി, അസൂയ, കഷ്ടശോഭനം, അതിയാതി
 സംസാരിക്കുക, മോഷ്ടിക്കുക, ഈ കാരണങ്ങളിൽ ഏതെങ്കി
 ലും ഒന്നുണ്ടായാൽ ഒരു ദന്താവിനു തന്റെ ഭാര്യയെ പരിത്യ
 ജിക്കാം. വിധവാവിവാഹം വിലക്കുവെച്ചിരിക്കുന്നു. ശിശു
 കൾക്കു പഠിക്കുവാൻ അല്പം കൊടുക്കുന്ന വസ്തുങ്ങൾ എഴുപ
 തോ എൺപതോ വയസ്സുള്ള വല്ലവൃദ്ധന്മാരുടേയും ഉടുപ്പുകൾ
 കൊണ്ടു ഉണ്ടാക്കിയിട്ടുള്ളതായിരിക്കണം. ഇങ്ങനെ ചെയ്യുന്ന
 ത്ത് ആ ശിശുക്കൾക്ക് ഭീഷ്മായസ്സുണ്ടാകുവാനാണത്രേ. കുട്ടി
 കളെ വാൽക്കുന്നത് സാധാരണമാണ്. പെൺകുട്ടികളെ
 വളർത്തിക്കൊണ്ടുവന്നു വിവാഹം ചെയ്യാകാട്ടുപ്ലാനുള്ള ബുദ്ധി
 മുട്ടും മിലവും ക്കാത്തു, മാതാപിതാക്കന്മാർ അവരെവെള്ളത്തിൽ
 മുക്കിക്കൊന്നുകളയുമത്രേ!

പട്ടം പഠിപ്പിക്കുന്നത് ചീനരിൽ ബാലന്മാർക്കും വൃദ്ധന്മാ
 ക്കും ഒരു ഇഷ്ടവിനോദമാകുന്നു. അവ പാകുതികളുടേയും വ
 ണ്ടുകളുടേയും, പഴുതാരകളുടേയും, മിലപ്പോൾ മനുഷ്യരുടെ
 യും, മൃഗങ്ങളുടേയും അകൃതിമിലായിരിക്കും.

അറുപതാണ്ടായി കൂട്ടികളെ വിദ്യാഭ്യാസത്തിന് അ
 യയ്ക്കും. ചീനഭാഷയ്ക്ക് അക്ഷരമാല ഇല്ല. ഏകദേശം ൨൦൦

ധാതുക്കൾകൊണ്ടാണ് ആ ഭാഷ ഉണ്ടായിരിക്കുന്നത്. വാക്കുകൾ ഏതു വസ്തുക്കളേ കുറിക്കുന്നുവോ ആ വസ്തുക്കളുടെ ഏകദേശമായ ആകൃതിയോടുകൂടിയവയാകുന്നു വാക്കുകളുടെ സാഹചര്യത്താൽ അവയുടെ അർത്ഥത്തെ നിർണ്ണയിക്കുന്നു. ഒരേരബ്ബത്തിനു ചിലപ്പോൾ അന്വയവരെ അർത്ഥമുണ്ടാകും. ചീനയിൽ എല്ലായിടത്തും ഒരേതരം പുസ്തകങ്ങൾ തന്നെയാണ് പഠിപ്പിക്കുന്നത്. ചീനഭാഷയിൽ ഏകദേശം നാല്പതിനായിരം വാക്കുകൾ ഉണ്ടെങ്കിലും സാധാരണയായി ആറായിരം മാത്രമേ ഉപയോഗിക്കാറുള്ളൂ. പരീക്ഷകളിൽ ജയിച്ചിട്ടുള്ളവരെ സർക്കാർ ഉദ്യോഗം ലഭിക്കാറുള്ളൂ. പരീക്ഷ ഒൻപതു ദിവസമുണ്ട്. നൂററിനൊന്നുവീതംപേർ മാത്രമേ ജയിക്കുന്നുള്ളൂ. ഏറ്റവും ഉന്നതമായ പരീക്ഷയിൽ ജയിച്ച് പ്രാവീണ്യം സിദ്ധിച്ചാൽ, അധിപാജകലാസമാജത്തിന്റെ ഒരു അംഗമായിത്തീരാം. ഈ സമാജത്തിനു 'പെൻസിലുകളുടെ വനം' എന്നാണ് നേപ്പേർ.

ചീനയിൽ കൃഷിപ്പണി വളരെ ബഹുമാനമുള്ളതൊഴിലായി വിചാരിക്കപ്പെടുന്നു. പെക്കിങ്ങ് എന്ന രാജധാനിയിൽ ആണ്ടുതോറും ഒരു ഉത്സവം ഉണ്ട്. അന്നു ചക്രവർത്തി തന്നെ ഒരു അതിവിശേഷമായ കസി പിടിച്ചു ഒരു വിശുദ്ധവയലിൽ മൂന്നു ചാൽ ഉഴുന്നു. രാജകുമാരന്മാർ അഞ്ചു ചാലും പ്രധാന മന്ത്രികൾ ഒമ്പതു ചാലും ഉഴുന്നു. പിന്നെ അവർ കളിമണ്ണുകൊണ്ടു പശുവിന്റെ ഒരു വലിയ വിഗ്രഹം ഉണ്ടാക്കി അതിനെ തട്ടി ഉടയ്ക്കുന്നു. ജനങ്ങൾ അതിന്റെരക്ഷണങ്ങൾ പെറുക്കിക്കൊണ്ടുപോയി അവരുടെ വയലുകളിൽചൊടിച്ചിടുന്നു. ഇങ്ങനെ ചെയ്താൽ നല്ല വിളപ്പുണ്ടാകുമെന്നാണ് അവരുടെ വിശ്വാസം. കൃഷിപ്പണിക്കുള്ള അയ്യപ്പങ്ങൾ മിക്കവാറും ഇന്ത്യയിലെ അയ്യപ്പങ്ങളെപ്പോലെ തന്നെയാകുന്നു. വളം ശേഖരിക്കുന്നതിൽ ചീനർ ഉത്സാഹികളും സൂക്ഷ്മമുള്ളവരും ആകുന്നു. പക്ഷികളുടെ തൂവൽ, ക്ഷുരകന്മാ

രുടെ പണിസ്ഥലത്തു വീഴുന്ന രോമങ്ങൾ, പൊട്ടിച്ച പടക്കങ്ങളുടെ ശിഷ്ടങ്ങൾ മുതലായവപോലും അവർ ശേഖരിച്ചു വളമായി ഉപയോഗിക്കുന്നു.

ചീനയിൽ തേയിലകൃഷി വളരെ പ്രധാനമാകുന്നു. അവർ അതിനെ 'ചരാ' എന്നു വിളിക്കുന്നു. ഈ വാക്കുതന്നെ അല്പം ഭേദപ്പെടുത്തി മറ്റനേകഭാഷകളിൽ സ്വീകരിച്ചിട്ടുണ്ട്. തേയില അല്പം ഇംഗ്ലണ്ടിൽ കൊണ്ടുവന്നതു 1800-ാ മാണ്ടിലാകുന്നു. കുറെ കാലത്തേയ്ക്ക് അതിനു റാത്തർഫീൻ അഞ്ചു പവൻവരെ വിലയായിരുന്നു.

പട്ടന്തൽ ആലുക്കനൂത്ത്, ചീനയിൽ തേയിലകൃഷിചോലെതന്നെ, ഒരു മുഖ്യ തൊഴിലാകുന്നു. അല്പം പട്ടന്തൽ ഉണ്ടാക്കി തൃണി നെയ്യുത്ത് ഒരു ചക്രവർത്തിയുടെ പത്നിയായുപോലും അതിന് അവളെ അണ്ടുതോറും വെതാമൊസത്തിന്റെ ഒരു ഭിവസത്തിൽ ചുല്ലാപരം അരാധിക്കും.

മത്സ്യം പിടിക്കുന്ന തൊഴിലും, മേൽപ്രകാരംതന്നെ മുഖ്യമാകുന്നു. ചീനരുടെ ഭക്ഷണസാധനത്തിന്റെ പത്തിലൊരംശം വെള്ളത്തിൽനിന്നെടുക്കുന്നു എന്നു കണക്കാക്കുന്നതിരിക്കുന്നു.

കരവാഹനങ്ങൾ, കസേര, പല്ലാക്ക്, ഒരാൾ വലിക്കുന്ന വണ്ടി എന്നിവകളാകുന്നു. ഈ ഒടുവിൽ പറഞ്ഞതിനു ജിൻ റിക്ഷ, എന്നാണു പേര്. ജിൻ എന്നതിനു മനുഷ്യനെന്നും റിക്ക് എന്നുവെച്ചാൽ ബാലമെന്നും 'ഷ' ശബ്ദത്തിനു വണ്ടി എന്നും അർത്ഥമാകുന്നു. ചീനക്ക് അല്പം തീവണ്ടിയോടു വിരോധമായിരുന്നു. പാദേശികൾ കണ്ടുപിടിച്ചതാണത്രെ ഈ വിരോധത്തിന്റെ കാരണം. പൂങ്കിലും ക്രമേണ ഈ വൈദ്യുതം നീങ്ങി. ഇപ്പോൾ തീവണ്ടി പല സ്ഥലങ്ങളിലും നടപ്പായിട്ടുണ്ട്. വെച്ചിമാറ്റമാണ് അധികം ജനങ്ങൾ ഇപ്പോ

ഴം ചീനയിൽ യാത്രചെയ്യുന്നത്. അനേകലക്ഷം ജനങ്ങൾ അന്വേഷിക്കുന്ന വഞ്ചികളിൽ താമസിക്കുന്നു.

ചീനക്ക്, അച്ചടിച്ചതോ, എഴുതിയതോ ആയ എന്തിനെയുംകുറിച്ചു വളരെ ഭക്തിയുണ്ട്. അച്ചടിച്ച കടലാസുകളെ വെള്ളമാനിക്കണം എന്നുള്ള കല്പന ചുമതലകളിന്മേൽ ചിലപ്പോൾ പതിക്കാറുണ്ട്. അവയിൽ താഴെ കാണിക്കുന്ന സമ്മാനങ്ങളും ശിക്ഷകളും വിവരിക്കാറുണ്ട്:— ആരെങ്കിലും അച്ചടിച്ച കടലാസ്സു രേഖപ്പെടുത്തി അവയെ കഴുകി കത്തിക്കുന്നു എങ്കിൽ അവൻ പന്ത്രണ്ടു സംവത്സരത്തെ അയ്യപ്പപ്പട്ടം കിട്ടും. അവൻ വെള്ളമാനവും ധനവും ഉണ്ടാകുന്നതിനു പുറമെ, അവന്റെ പുത്രപൗത്രന്മാർ സുതൃതികളും പിതൃഭക്തിയുള്ളവരും ആയിത്തീരും. അവൻ 10,000 പുണ്യങ്ങൾ ലഭിക്കും. അക്ഷരങ്ങൾ ഉള്ള കടലാസ്സു അഴുക്കുവെച്ചതിൽ ഇടുകയ്യാ, വെടിപ്പില്ലാത്ത സ്ഥലത്തു ദഹിപ്പിക്കുകയോ ചെയ്താൽ അവൻ 10 പാപങ്ങൾ ഉണ്ടാകും. എന്നുതന്നെയല്ല നേത്രരോഗവും അന്ധതയും ബാധിക്കും.

ചീനച്ചക്രവർത്തിയെ പ്രജകൾ 'ആകാശത്തിന്റെ മകൻ' എന്നു വിളിക്കുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ പിതാവു 'ആകാശവും, മാതാവു' അമ്മയും അന്നുപോലും! ചിലപ്പോൾ 'പതിനായിരം സംവത്സരങ്ങളുടെ പിതാവു' എന്നു വിളിക്കും. രാജധാനി, മുൻപറഞ്ഞപ്രകാരം, ചെങ്കിങ്ങ് പട്ടണമാകുന്നു. അതിന്റെ തെരുവുകൾ ഉഷ്ണകാലത്തു വളരെ പൊടിയും മഴക്കാലത്തു ചെളിയും ദുർഗ്ഗന്ധവും ഉള്ളവയാകുന്നു. ചിലാത്തരവുകളുടെ ചേരകൾ മനോഹരമെന്നു പറഞ്ഞുകൂടാ. നാറുന്ന കാൽത്തൈര്യം, നായുടെ പല്ലുതൈര്യം, നായുടെ വാൽതൈര്യം, മുറുത്തുരുടെ തൈര്യം ഇങ്ങനെയൊന്നും ചില പേരുകൾ.

ചക്രവർത്തിക്ക് അഞ്ചു സാമാജികന്മാരുള്ള ഒരു അലോ-

ചനസഭയുണ്ട്. സക്കാർ ഉദ്യോഗങ്ങളിൽ മൂന്നാണ്ടുകളിലധികം അർക്കം ഇരുന്നു. ശമ്പളം വളരെ സ്വല്പമാകുന്നു.

ശിക്ഷകൾ അത്യന്തം കഠിനം. കുറവും സമ്മതിക്കാതെ ആരെയും ശിക്ഷിക്കുവാൻ പാടില്ലാത്തതിനാൽ ഞെരുക്കി കുറവും സമ്മതിപ്പിക്കുന്നതു സാധാരണമാകുന്നു. ചിലപ്പോൾ സാക്ഷികളേയും ഞെരുക്കും. താടിയെല്ലിന്മേൽ, കട്ടിയുള്ള കൽപാറുകൊണ്ടും കാലിന്റെ കണ്ണിന്മേൽ മുളവടികൊണ്ടു തല്ലുന്നതു മേല്പറഞ്ഞ ഞെരുക്കങ്ങളുടെ അരംഭകാര്യങ്ങളാണ്. വലിയ പാതകന്മാരുടെ നേരെ കാണിക്കുന്ന ക്രൂരയുടെ കടുപ്പംകാരണം, മരണം സംഭവിക്കുന്നതും അസാധാരണമല്ല. ചെയ്ത കുറവും എഴുതിയ ഒരു വലിയ മരപ്പലക കഴുത്തിൽ ഇറക്കി പൂട്ടിയിടുകയും ഒരു മരക്കൂട്ടിൽ കുറക്കാണെ ഇട്ടടയ്ക്കുകയും ചെയ്യുന്നതു മറ്റുതരം ശിക്ഷകളാണ്. ശിർച്ചേടം ഏറ്റവും വലിയ ശിക്ഷമാകുന്നു. എന്നാൽ കുറക്കാരുടെ കുറപ്പാമ്പച്ചുമുള്ള വനായാൽ ആ ശിക്ഷ തൂക്കിക്കൊല്ലുക എന്നായി ഭേദപ്പെടുത്തുന്നു. മാതാപിതാക്കന്മാരേയോ, മറ്റുനേകംപരേയോ, വധിച്ചിട്ടുള്ള കുറക്കാരുടെ കൊല്ലുന്നതു മറ്റൊരവ്യക്തമായ വിധത്തിലാകുന്നു. അവനെ ഒരു കുരിശിന്മേൽ വെച്ചുകെട്ടി മുഖത്തും ശരീരത്തിന്റെ മാംസമുള്ള ഭാഗങ്ങളിലും പ മുതൽ പ.പ വരെ മുറികൾ ഏല്പിച്ചതിന്റെശേഷം അവന്റെ ഹൃദയം കത്തിത്തള്ളുന്നു. മരിച്ച ഉടനെ അവന്റെ അംഗങ്ങൾവെട്ടി ശരീരത്തിൽനിന്നും വേർപെടുത്തുന്നു.

ചീനയിൽ കൌണ്ടർപ്യൂസിയസ്, താപ്പു, ബുലൻ എന്നിവരുടെ മതാചാര്യക്കാരന്മാർ പ്രാധാന്യം. ഇവരിൽ ആദ്യൻ ക്രൈസ്തവകാലത്തിനു മുമ്പെ വർഷങ്ങൾക്കു മുമ്പേ ജനിച്ചു. പത്തൊൻപതു വയസ്സിൽ വിവാഹംചെയ്തു. എങ്കിലും പഠിപ്പിനും പൊതുജനങ്ങളെ സംബന്ധിക്കുന്ന കൃത്യങ്ങൾ

ചെയ്യുന്നതിനുംവേണ്ടി അധികം സമയം കിട്ടുവാൻ അദ്ദേഹം നിജപതിയെ നാലുതവണ പരിത്യജിച്ചു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ മതത്തിൽ സാമമായ് അംശം, മരിച്ച പൂർവ്വന്മാരെ ശ്മശാനത്തിലോ, ചേനത്തിൽ അതിനായി നിശ്ചയിച്ചിട്ടുള്ള ഒരു ഭാഗത്തിലോവെച്ചു വന്ദിക്കുക എന്നതാകുന്നു. പരമേശ്വരനെ നിഷേധിച്ചില്ലെങ്കിലും കെന്തോപ്യൂസിയസ് ആ സംഗതി തീരെ വിസ്മരിക്കുകയും, മനുഷ്യൻ നമുദായത്തിന്റെ ഒരു അംഗമാകയാൽ തനിക്കും അന്യർക്കും ഏറ്റവും ക്ഷേമദങ്ങളായ കാര്യങ്ങൾ ചെയ്യുന്നതാണ് ഓരോരുത്തന്റെ, മുഖ്യധർമ്മമെന്ന് ഉപദേശിക്കുകയും ചെയ്തു.

താമ്രമതത്തിന്റെ കർത്താവായ ലെവ്സി, ക്രൈസ്തവകാലത്തിനു നൂറു സംവത്സരങ്ങൾക്കു മുമ്പിൽ ഒരു വൃദ്ധനായി ജനിച്ചു എന്നാണു ചീനരുടെ ഇടയിലുള്ള ചെപ്പാതി ഹൃദം. ഈ മതത്തിനു ഹിന്ദുമതത്തോടു പല കാര്യങ്ങളിലും യോജിപ്പുണ്ട്. മനുഷ്യർ ആത്മദമനത്താൽ സായുജ്യം പ്രാപിക്കേണമെന്നാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ സിദ്ധാന്തം. ഇതിനുള്ള മാർഗ്ഗമാണ് താമ്രമതം. ആ ശബ്ദത്തിന്റെ അർത്ഥവും, വഴി എന്നുതന്നെ. അമരതപത്തിന്റെ രസായനം പാനം ചെയ്തിട്ടുണ്ടായിരുന്നതിനാൽ, ലെവ്സി മരണത്തിൽനിന്നും സ്വാതന്ത്ര്യം ലഭിച്ചവനായിരുന്നു എന്നു ചീനർ വിചാരിച്ചു. ഈ രസായനം കണ്ടുപിടിപ്പാൻ അനേകതരം സസ്യങ്ങളേയും മറ്റും പരീക്ഷണം ചെയ്യാൻ ലെവ്സിയുടെ അനുഗാമികളെ ഉത്സാഹിപ്പിക്കുകയും, ഒടുക്കം താമ്രമതം ഇന്ദ്രജാലത്തിന്റെ ഒരു പദ്ധതിയായി തീരുകയും ചെയ്തു.

ബുദ്ധൻ ഇന്ത്യയിൽ കാശീനഗരത്തിനു ഏകദേശം ൫൦൦ മയിൽസ് വടക്കുള്ള ഒരു പട്ടണത്തിൽ ജനിച്ചു. ക്രൈസ്തവകാലത്തിനു രൂപം പർഷങ്ങൾക്കു മുമ്പിൽ മരിക്കുകയും ചെയ്തു. ബുദ്ധമതത്തിന്റെ സാരാംശം താഴെ പറയുംപ്രകാരമാണ്.

കുന്നു—ജീവിച്ചിരിക്കുന്നതു ദുഃഖമാകുന്നു. ജീവിച്ചിരിപ്പാനുള്ള ഇച്ഛ ദുഃഖത്തിന്റെ ഉത്ഭവമാണ്. ഈ ഇച്ഛയെ നശിപ്പിച്ചാൽ ദുഃഖവും നശിക്കുന്നു. ഇതു സാധിക്കുവാൻ ഏകമാർഗ്ഗങ്ങൾ ഉണ്ട്. ദുഃഖത്തിൽനിന്നും മോചനം ലഭിച്ച അർഹതയ്ക്കു നിർവ്വൃണമെന്നു പേർ.

ചീനർ തങ്ങളുടെ മരിച്ചുപോയ പൂർവ്വാർക്കും പാകം ചെയ്തു പന്നിമാംസം, കോഴി, താറാവു, തേയില എന്നിവ കഴിച്ചുപോയ ഉടനെ ഈ സാധനങ്ങൾ തങ്ങൾ തന്നെ ഭജിക്കുകയാണിരിക്കാൻ കൊടുക്കുകയോ ചെയ്യുന്നു. വന്ദുങ്ങൾ, കസേരകൾ, മേശകൾ, നാമ്പ്യങ്ങൾ ഇത്യാദി സാമാനങ്ങളെ കടലാസുകൊണ്ടു വെട്ടിയുണ്ടാക്കി ചീനർ കത്തിക്കുന്നു. ചിലപ്പോൾ ദാസന്മാരുടേയും ദാസികളുടേയും കടലാസുപ്രതിമകൾ ഉണ്ടാക്കി ദഹിപ്പിക്കുന്നു. ഇങ്ങനെ കൈക്കൊള്ളാൻ, അവ തങ്ങളുടെ പൂർവ്വന്മാർക്കു കിട്ടുമെന്നും, അവർ പ്രസാദിക്കുമെന്നും ചീനർ വിശ്വസിക്കുന്നു.

ഇതു കൂടാതെ, ധനത്തിന്റെയും അടുക്കളയുടേയും വാതലിന്റേയും പുനഃ വിളിക്കപ്പെടുന്ന ദേവന്മാർ ഉണ്ട്. അടുക്കളയുടെ വെള്ളം മാംസത്തിൽ രണ്ടുതവണ അരച്ചിടുകയും, അതിന്റെ പാത്രം മാംസത്തിന്റെ ഇരുപത്തിനാലാംഭാഗം സംസ്കരണത്തിൽ പോയി അതതുപിട്ടിലെ തലേ വെള്ളത്തെ നടപടികളുടെ ഒരു വിവരണം കൊടുക്കുമെന്നാണ് ചീനരുടെ വിശ്വാസം. ഈ ദൈവത്തെ സന്തോഷിപ്പിച്ചയ്ക്കുവാൻ പഴങ്ങൾ, മാംസം, ദ്രാക്ഷാരസം മുതലായ സാമാനങ്ങൾ കഴിച്ചുപോയും, അതിന്റെ മൂന്നുകുളിന്മേൽ തങ്ങളെപ്പറ്റി മധുരപദനങ്ങൾ മാത്രം പറയുവാൻപേണ്ടി വരുന്ന സാരതേക്കയും അയാളുടെ യാത്രയ്ക്കു ഉപയോഗപ്പെടുവാൻ കടലാസു കത്തിയേയും മറ്റു സാമാനങ്ങളേയും ഉണ്ടാക്കി കത്തിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

ചീനകുടുംബത്തിൽ വളരെ വിശ്വാസം ഉണ്ട്. ഇവ എഴുതിയ കടലാസുകൾ വാങ്ങി വീടുകളുടെ ഉത്തരങ്ങളിൽ ഏൽപിച്ചാൽ ദുർഭരങ്ങളുടെ ഉപദ്രവം തട്ടാതിരിക്കുമത്രെ. തപാൽസ്റ്റാമ്പിനും ഇങ്ങനെ മന്ദ്രശക്തിയുള്ളതിനാൽ ഒരു കുട്ടിക്കു ദീനം പിടിച്ചാൽ ഒരു സ്റ്റാമ്പു എടുത്തു കുട്ടിയുടെ 'പന്നിവാലിന്റെ' അഗ്രത്തിൽ കെട്ടിയിടുന്നു. ഭാഗ്യം പറയുക എന്ന സമ്പ്രദായവും ചീനരുടെ മൂലവിശ്വാസങ്ങളിൽ ഒന്നാണ്. ഇങ്ങനെ ഭാഗ്യം നിർണ്ണയിക്കുന്നതു പലവിധത്തിലാണെങ്കിലും; ഏറ്റവും പഴയതും സമ്മതവുമായ വിധം, ഒരു അമയെ നിലത്തുവെച്ച് അതു ഏതുവശത്തേക്കു നോക്കുന്നു എന്നും കഴുത്തു് എത്രമാത്രം നീട്ടുന്നു എന്നും, പാദങ്ങൾ എങ്ങനെ വെക്കുന്നു എന്നും സൂക്ഷിക്കുക എന്നതാണ്.

സൂര്യചക്രഗ്രഹണങ്ങൾ ഉണ്ടാകുന്നതു വലിയ സുഖങ്ങൾ ആ മുതൽകളെ ഗ്രഹിക്കുന്നതിനാലാണെന്നു വിചാരിച്ച് അ സുഖങ്ങളെ ഭയപ്പെടുത്തി ഓടിച്ചുകളയുവാൻ ചീനർ നിലവിലിടുകയും കാവറുങ്ങൾ ഉള്ളുകയും മണികൾ അടിക്കുകയും ഗ്രഹണം കഴിഞ്ഞാൽ രണ്ടുളുടെ ശ്രമങ്ങളുടെ സാഫല്യത്തെക്കുറിച്ച് സ്വയമേവ അനുമാനിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

ചക്രവർത്തി പ്രജകളുടെ രാജാവു മാത്രമല്ല, ചില സഹോദരങ്ങളിൽ ദേവന്മാരുടേയും രാജാവാകുന്നു. മഴഇല്ലാത്താൽ ചീനർ അവരുടെ ദേവന്മാരെ എന്നു വെച്ചാൽ, ദേവന്മാരുടെ പ്രതിമകളെ, നല്ല ഔധിലത്തു വെക്കുന്നു. ദേവന്മാർക്കു വെയിൽ സഹിക്കുവാൻ പാടില്ലാതാകുമ്പോൾ തണുപ്പിനുവേണ്ടി അവർ മഴ പെയ്യിക്കാതെ ഉരിക്കയില്ലാപ്പോലും ഇതിന്നു മുന്തിലത്തെ ചക്രവർത്തിക്കു മന്ദൂരിദീനം പിടിച്ചപ്പോൾ ആ ദീനത്തിന്റെ അധികാരിയായ ദേവനെ വലിയ കോലാഹലമായി പെക്കിങ്ങു പട്ടണത്തിന്റെ വീഥികളിൽ കൂടി എഴുന്നള്ളിച്ച് രോഗിയുടെ മുറിയിൽ കൊണ്ടുവന്നു. പക്ഷെ ചക്രവർത്തി മരിച്ചുവെ

ന്നു കണ്ടപ്പോൾ മേല്പറഞ്ഞ ദേവന്റെ വിഗ്രഹത്തെ അപമാനിക്കുകയും തല്ലിക്കൊടുക്കുകയും ചെയ്തു. കേരളത്തിൽ അദ്ദേഹം ചിനയിലെ ഹൂച്ചു പട്ടണത്തിലുള്ള ചില വിഗ്രഹങ്ങൾ, ജനങ്ങളുടെ മരണത്തിനു ഹേതുവാകുന്നു എന്നു ഒരു സംസാരം പുറപ്പെടുവിക്കുകയും ആ ദിക്കിലുള്ള ടാക്ടർ സേനാധിപൻ അതിനടുക്കെ വെട്ടുന്നു മരിക്കുകയും ചെയ്തു. ഈ കൊലപാതകം ചെയ്തത് മേല്പറഞ്ഞ വിഗ്രഹങ്ങൾ തന്നെ എന്ന് അവിടത്തെ ഉപരാജാവിന്റെ അടുത്തുപിള്ള, അവയെ പിടിച്ചു ശിക്ഷിക്കുവാൻ കല്പനകൾ അയച്ചു. ഈ കല്പനകൾ അനുസരിച്ച് അധികാരികൾ ക്ഷേത്രത്തിൽ പോയി പതിനഞ്ചു ബിംബങ്ങളെ പിടിച്ചു. ഈ 'പുളികൾ' മരംകൊണ്ടുണ്ടാക്കപ്പെട്ടതും ഓരോന്നും അഞ്ചടി പൊക്കമുള്ളതും ആയിരുന്നു. ജഡ്ഢിയുടെ സന്നിധിയിൽ കൊണ്ടുവരുന്നതിനുമുമ്പിൽ, ജഡ്ഢി കണ്ടറിഞ്ഞു മേലിൽ അദ്ദേഹത്തെ ഉപദ്രവിക്കാതിരിപ്പാൻ വേണ്ടി, അവയുടെ കണ്ണുകൾ ചൂന്നുകളഞ്ഞു, സമ്പൂർണ്ണമായ ഒരു വിസ്കാരം കഴിച്ചതിന്റെ ശേഷം അവയുടെ തല വെട്ടിക്കളഞ്ഞു ശരീരങ്ങൾ ഒരു കളത്തിൽ ഇടേണമെന്ന് ഉപരാജാവിന്റെ വിധി കല്പിച്ചു. ആ പട്ടണത്തിൽ മേലിൽ സമാധാനഭംഗം ഈ ദേവന്മാർ ചെയ്യാതിരിപ്പാൻ വേണ്ടി അവരുടെ ക്ഷേത്രത്തെ പിന്നെ ഒരിക്കലും തുറക്കാതിരിക്കത്തക്കവണ്ണം മുദ്ര ചെയ്യുകയുണ്ടായി.

മീനരുടെ ആചാരങ്ങൾക്കു ചില വിശേഷതകൾ ഉണ്ടു്. തങ്ങളിൽ ഉയർന്നവരെ ബഹുമാനിക്കുന്ന ക്രമം എടുത്തു രണ്ടായിട്ടാണു് കല്പിച്ചിരിക്കുന്നതു്. ൧. കൈകൾ രണ്ടും കൂട്ടി നെഞ്ചിനേറേ പിടിച്ചു അല്പം പൊക്കമു. ൨. ഇങ്ങിനെ കൈകൾ പിടിച്ചു കേറേ കുനിയുക. ൩. മുട്ടുകുത്തുവാൻ ഭാവികുന്നതുപോലെ മുട്ടുതാഴ്ത്തുക. ൪. മുട്ടുകുത്തുക. ൫. മുട്ടുകുത്തി തല നിലത്തു് അടിക്കുക. ൬. മൂന്നുതവണമുട്ടുകുത്തുകയും തല നിലത്തു അടിക്കുകയും ചെയ്യുക. ൭. മുട്ടുകുത്തി

തല നിലത്തു മൂന്നുതവണ മുട്ടിയതിന്റെശേഷം എഴുന്നേറ്റു വീണ്ടും മുട്ടുകുത്തി തല മൂന്നുതവണ കൂട്ടിമുട്ടുക. പ. മൂന്നുതവണ മുട്ടുകുത്തുകയും തല വെച്ചുതവണ മുട്ടുകയും ചെയ്തു. ചില ദേവന്മാർക്കു അറാംപദവിയിലെ വന്ദനവും മറ്റുചിലർക്കു ഏഴാമത്തേതും കൊടുക്കണം. ചക്രവർത്തിക്കു എട്ടാംപദവിയുംവേണം. ചില ചക്രവർത്തികൾ തങ്ങളെ ഇരവിധം വന്ദിക്കേണമെന്നു അക്കാലത്തു വന്ന ഹംഗ്ലീഷ് രാജദൂതന്മാരോടു ആവശ്യപ്പെട്ടു. പക്ഷെ അവർ അപ്രകാരം ചെയ്യാതെ സ്വരാജ്യത്തേക്കു മടങ്ങിപ്പോയി.

മറ്റൊരാളെ കാണാൻ ചെല്ലുമ്പോൾ കൊടുത്തയയ്ക്കുന്ന കാർഡിൽ പേരെന്നുപറമേ, ഇപ്രകാരം എഴുതിയിരിക്കും:—‘നിങ്ങളുടെ വിഡ്ഢിയായ അനുജൻ റിചാർഡ് എന്നവൻ നിങ്ങൾക്കു വന്ദനം പറഞ്ഞു തല ചായ്ക്കുന്നു.’ അപ്പോൾ വീട്ടുമന്ത്രി പറഞ്ഞുവന്ന് ഇപ്രകാരം കശലപ്പശനം ചെയ്യുന്നു:—‘നിങ്ങളുടെ ബഹുമാനപ്പെട്ട കാലടികളുടെ ബുദ്ധിമുട്ടിനെ സ്വീകരിക്കുവാൻ ഞാൻ എങ്ങിനെയാണു തുനിയുന്നതു്? രസത്തലിരിക്കുന്ന ആർക്കു സുഖം തന്നെയോ? അപ്പോൾ കാണാൻചെന്ന ആൾ, ‘ബഹുമാന്യമായ വലിയ മനുഷ്യൻ സുഖം അനുഭവിക്കുന്നുവോ’ എന്നു ചോദിക്കുന്നു. നിങ്ങളുടെ പിതാവിനു സുഖമല്ലേ എന്നാണു് ഇതിന്റെ അർത്ഥം. പിതാവിനു് എത്ര വയസ്സായി എന്നു ചോദിക്കുന്നതിനു പകരം, ‘വിശ്രാന്തനും വയോധികനും ആയ ആർക്കു ബഹുമാനമുള്ള എത്രവയസ്സു്’ എന്നുപറയും. ‘നിങ്ങൾക്കു് യോഗ്യരായ എത്ര യുവാക്കൾ (അർത്ഥം-മക്കൾ) ഉണ്ടു്’ എന്നുചോദിച്ചാൽ, വീട്ടുകാൻ ചിലപ്പോൾ ഇങ്ങനെ മറുപടി പറയും:—‘എന്റെ യോഗം വളരെ പിശുക്കുള്ളതാണു്. എനിക്ക് ഒരു ചെറിയ മൂട്ട മാത്രമേ ഉള്ളൂ.’

ചീനരുടെ സ്വഭാവത്തിൽ സൂതിക്കപ്പെടേണ്ടുന്നദാശങ്ങൾ, അവരുടെ പിതൃഭക്തിയും, അധികാരികളുടെ നേരെ

കാണിക്കുന്ന ബഹുമാനവും, സമാധാനതല്പരതയും, മയ്യുദയം ഉത്സാഹശീലവും, ബാഹ്യമായ സദാചാരനിയ്ക്കയും ആകുന്നു. ദോഷങ്ങളായി പറയാവുന്നതു കറുപ്പിന്റെ ഉപയോഗവും, മൃശവിശ്വാസങ്ങളും, സ്ത്രീകൾക്കു പഠിപ്പിച്ചില്ലാത്തതും, ഗർഭവും ആകുന്നു. എങ്കിലും ജപ്പാൻ ജാതിക്കാരോടുള്ള സഹയാസം ചീനരെ പലവിധത്തിലും പരിഷ്കരിച്ച് ശ്രേയസ്കരമായ ഒരു അവസ്ഥയിൽ കൊണ്ടുവരവാൻ ഇടയുണ്ട്.

XX.

മഹാസേനരാജാവ്.

ശിവപ്രിയൻ, സ്വസ്ഥവിയോഗി, ഹിംസാ-
 പ്രവർത്തനാഭ്യർത്ഥശക്തിമുക്തൻ,
 അവസ്ഥയാലും ഭൂവി പോരിനാൽപ്പോ-
 ലവൻ മഹാസേനപദാഭിയേയൻ.
 വിരിഞ്ഞ മാർ, പിസ്തുത നെററി, വർക-
 യ്ക്കു,രിഷത തേജസ്സിവയൊത്തരംഗം
 ധരിച്ചെഴും ക്ഷത്രിയ ധർമ്മമാണാ-
 ലരിത്രിതൻനായകനെന്നു തോന്നും.
 ശരിയ്ക്കു സംചാരമ സാമരങ്ങൾ
 ധരിച്ചുണപ്രായമനസ്സിൽ നിത്യം
 ഒരിക്കൽ നാലാഴികൾ കയ്ക്കടുത്തു
 പരിഷ്കരണം വിസ്മയമേകി വമ്പൻ.
 ശിരസ്സിലാറാമ, മാമ്മനി ശ്രീ-
 കരംസദാചാരമിവറിനാലേ
 ഹരന്റെ മട്ടാകിലുമാലരായി-
 ശ്വരങ്കലില്ലാ വിഷമേക്ഷണതപം.
 അമായമായ മന്ത്രവി ചാരമാൻ-

മമാന്തമെന്നേ നയമാ ചരിച്ചും
 അമാനുഷപ്രാവേരീതി കാട്ടു-
 മമാനുരാത്തുഴി ഭീച്ച ഭൂപൻ.
 ശരിപ്പെടും വിപ്രവരാനുവൃത്തി-
 യ്ക്കൊരിക്കലും താഴ്ന്നു വരാതെ തന്നേ,
 ഗരിഷ്മ തന്മന്ത്രികൾ സർവ്വപഥത്തിൽ-
 ചരിച്ചുപോലുജ്ജ്വലിതപക്ഷപാതം.
 ഉണർവൻ നിത്യമഹാനുവൃത്തി
 യിണങ്ങുമാറുഴിഭം ശിരസ്സിൽ
 അണച്ചുവെച്ചിട്ടു, മിത്തൈ, ശേഷ-
 ഗുണച്ചുടാലംകൃതനായിരുന്നു.
 കരാറുകൂട്ടത്തെയകറ്റി, ചേറി-
 ഞ്ചൊരാറുകൂട്ടത്തെ മനസ്സിലാക്കി,
 നിരാകലം മൂന്നിനെയാശ്രയിച്ചു
 ചിരായകാത്താനവനേഴിനേയും.
 കയർത്ത ശതകളെ വെല്ലുകെന്ന
 പയറു ശീലിപ്പതിനെന്ന്പോലെ,
 സുതമാബ്ദ്രപതി, തന്റെ പഞ്ചേ-
 ളിയങ്ങളെത്തന്നെ ജയിച്ചിതാദ്യം.
 നയോപദേശപ്പടി ഗ്രന്ഥമന്ത്ര-
 പ്രയോഗമാർപ്പട്ടു നെത്തുറപ്പാൻ
 ഭയോപസക്തം പിന്നയാതെയായ-
 ജയോപദേശം നേടി, മഹർഷിപോലെ.
 പടുപാമോടു, തമ്മഗ്രന്ഥമന്ത്ര-
 മെടുത്തു, ചോരാമിഭയപ്രസംഗം
 തടുത്തെടുപ്പത്തിലവൻ പ്രകാശ-
 പ്പെടുത്തിനാൻതന്റെനരേന്ദ്രാഭ്യം.
 ദുരാപചാരകൃമചാരവർഗ്ഗം,
 പുരാണശാസ്ത്രാന്തര തത്വബോധം,
 ധരാധിപൻ കണ്ണിതു രണ്ടുമാക്ഷീ

പരാത്ഥവീക്ഷയ്ക്കു പശോഭയാക്ഷൻ.
 ഗുരുകളിൽ ഞാണു സുരാസുരേന്ദ്ര-
 ഗുരുകളിൽപ്പൊങ്ങി നന്ദോദയത്താൽ,
 ചെരുകിനിത്യം വരവപ്യദാരൻ
 ചുരുകിമുറുറു ചിലവർത്ഥിവേദി.
 വിലപ്പെട്ടു നീതിയെ മുൻനിറുത്തി
 സ്വലബ്ധസംരക്ഷകൻ ചെയ്തു പിന്നെ
 ഫലപ്രസംഗം വരെയുദ്യമം പൂ-
 ണ്ഡലബ്ധമാജ്ജിച്ചിതു ലബ്ധവണ്ണൻ.
 കരതാന്തമാ മാന്വമയൊടന്ന, മന്ദ-
 പ്രതാപരാം മററു നൃപാലരെല്ലാം
 നതാദ്രനാമാ നരനായകൻറെ
 സിതാതപത്രശൃംഗലിൽ സുഖിച്ചു.

(ചിത്രയോഗം)

XXI
സീതാദർശനം.

ഉദകനിധി നടുവിൽ മരുവും ത്രികൂടാദ്രിമേ-
 ലുല്ലോമിതാഞ്ചൈ പവനാത്മ ജന്മനി
 ജനകനരപതിവരമകൾക്കും ദശാസ്ത്രനും
 ചെമ്മേ വിറച്ചിതു വാമദാഹം തുലാം.
 ജനകനരപതി ദുഷിത്രവരൻ ദക്ഷാംഗവും
 ജാതനെന്നാകിൽ വാഴം സുഖദുഃഖവും
 തദനകപികലപതി കടന്നിതു ലങ്കയിൽ
 താനതി സൂക്ഷ്മശരീരനായ് രാത്രിയിൽ.
 ഉദിതരവികിരണാർചിപ്പൂണ്ടൊരു ലങ്കയി.

ചൊടുകുത്തിത്തൊന്നാടേമാഴിയാതെ
 ദശപദനമണിനിലയ മായിരിക്കുമ്മ
 ദേവിയിരിപ്പുമെന്നോത്തു മാതതി,
 കനകമണിനികരവിരചിതപുരിയിലെങ്ങുമേ
 കാണാഞ്ഞു ലങ്കാവചനമോത്തിടിനാൻ.
 ഉടമയൊടു മസൂരപുരി കനവിനൊടു ചൊല്ലിയോ-
 തദ്യാനദേശേ തിറഞ്ഞു തുടങ്ങിനാൻ.
 ഉപചനച്ച മളുതസമസലിലയുതചാചിയു-
 മുത്തുഗ സൌധങ്ങളും ഗോപുരങ്ങളും,
 സഹജ സുത സവിച ബചപതികൾ ഭവനങ്ങളും
 സൌഖ്യസ്സസാലലുപജ പതാകങ്ങളും,
 ദശപദനമണിവേനശോഭ കാണുവിധയ
 ദിക്ഷപാലമന്ദിരം ധിക്ഷകൃതമായ് വരും
 കനകമണിരചിത ഭവനങ്ങളിലെങ്ങുമേ
 കാണാഞ്ഞു പിന്നെയും നീളെ നോക്കുവിധയ
 കസുമചയസുരഭിയൊടു പവനനാതിഗ്രഹമായ്
 കൂടെത്തിരഞ്ഞു കൂട്ടിക്കൊണ്ടുപോയുടൻ.
 ഉപചനച്ചമുരതരതരപ്രവരങ്ങളു-
 മുന്നതമായുള്ള ശിംശപാ വൃക്ഷവും,
 അധിനികടമഖില ജനദീശപരിതന്നെയു :
 മാതൃഗനാശു കാട്ടിക്കൊടുത്തീടിനാൻ.
 മലിനതരചികരവസനം പൂണ്ടു ദീനയായ്
 മൈഥിലിതാൻ കൂശഗാത്രിയായെത്രയും
 ഭയചിവശമവനിയിച്ചുതണ്ടും സദാഹൃദി
 തോച്ചുതന്നെ നാനമൂന്നിനമൂലം
 നരനജലമനവരത മെഴുകിമൊഴുകിപ്പിരി-
 നാമത്തെ രാമരാമേതി ജപിഷയും,
 നിശിചരികൾ നട്ടാലിലഴലൊടു മത്യുമീശപരീ
 നിത്യസ്വരൂപിണി രക്ഷണ്ടുമാതതി.
 വിടപിവാശിംസി വിവിധമുദാത്തകൃതൻ

വിസ്മയംപൂണ്ടു മറഞ്ഞിരുന്നീടിനാൻ.
 ദിവസകരകലപതി രാജ്യത്തമൻ തന്നുടെ
 ദേവീയാംസീതയെ കണ്ടു കപിവരൻ.
 കമലമകളവിലജഗദീശപരി തന്നടൽ
 കണ്ടേൻ കൃതാത്മോസ്ത്രമഥം കൃതാത്മോസ്ത്രമഥം. ॥
 ദിവസകരകലപതിരാജ്യത്തമൻ കാഞ്ചുവും
 ഭീനതയെന്നിയേ സാധിച്ചതിന്നു ഞാൻ.

രാമായണം.

“വിശ്വാഭിവാർത്തി” അച്ചുകൂടം—കൊല്ലം.

